GIULIO GALLI

ISSIZ ADA

OYUN BAŞLIYOR

yakamoz

ISSIZ ADA

Ucunda büyük bir para ödülü olan bir oyun...
Issız bir ada ve on yarışmacı.

Sıradan yaşamlarından sıkılan bu insanlar, hayatlarına biraz renk katmak ve sonundaki büyük ödülü elde etmek için bir yarışmaya katılırlar. Ne olduğunu tam olarak bilemedikleri bu yarışma, büyük bir gizlilikle hazırlanmaktadır. Issız bir adaya götürüldüklerinde ise yarışmanın şok edici kurallarıyla tanışırlar: Adadaki bu on kişiden biri acımasız bir katildir ve bu katilin amacı adada geçen her gün bir yarışmacının hayatına son vererek büyük ödüle ulaşmaktır. Yarışmacıların bu ıssız adadan kurtulmaları için katili bulup yok etmeleri gerekmektedir. Bu dokuz kişinin, katilin keskin zekâsı karşısında başarıya ulaşıp ulaşamayacakl[illegible]kuyacağınız bu kitabı aklınızda[illegible]ayacaksınız.

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
www.yakamozsatis.com

KAKTÜSÜN

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-384-967-4

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Giulio Galli

ISSIZ ADA

Oyun Başlıyor

Çeviri

Güliz Akyüz Yıldırım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakamoz Edebiyat: 164
ISBN: 978-605-384-967-4
Yayıncı Sertifika No:49073

ISSIZ ADA
Oyun Başlıyor

Yazar: Giulio Galli
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Özge Ceren Kalender

Baskı
EZGİ MATB.TEKS.VE PORSELEN İNŞ.SAN.TİC.LTD.ŞTİ.
SANAYİ CAD.ALTAY SOK. NO:10
ÇOBANÇEŞME YENİBOSNA
Sertifika Numarası: 45029

YAKAMOZ KİTAP © 2021, Giulio Galli
Copyright © 2014, DeA Planeta Libri S.r.l.
Orijinal Adı: Il Reality Della Paura

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ZNN Network aracılığıyla alınmıştır.

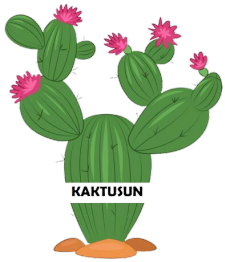
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap www.instagram/yakamozkitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ISSIZ ADA

Oyun Başlıyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

“Ne korku umutsuz olabilir ne de umut korkusuz.”

Baruch Spinoza
Etica

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kişiler

ALESSANDRO
Esrarengiz

ANDREA
Kaba

ANNA
Cesur

CHIARA
Kırılgan

DOMENICO
Sessiz, Paolo'nun kardeşi

DONATELLA
İçten

GIOVANNI
Mantıklı

MICHELE
İçgüdüsel

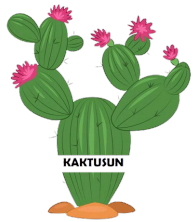
MONICA
İnançsız

PAOLO
İğneleyici, Domenico'nun kardeşi

VANESSA
Kararlı, Giovanni'nin eski sevgilisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖNSÖZ

"Yalvarırım beni öldürme!"

Belirgin bir titremeyle sarsıldı, düşmanının gözlerine bakmaya cesareti yoktu. Çömelmiş iki büklüm bir haldeydi, başı yere eğikti, parmakları ise dua eder gibi kasılmıştı. Çok üşüyordu, oysaki öğle vakti tropikal bir adadaydılar ve sıcaklık hiç şüphesiz otuz derecenin üstündeydi. Yalnızca ikisi vardı.

Kendinden emin sakin bir ses yanıt verdi: "Elinde silah olan sensin. Kullanmak için ne bekliyorsun?"

Bu doğruydu. Silah, göz kamaştırıcı bir parıltı içinde bembeyaz kumların üstünde adamın ayaklarının dibinde duruyordu. Hasmının elinde ise tırtıklı bir asker bıçağından başka bir şey yoktu.

Zavallıcık şiddetli titremelerle sarsılırken bir yandan da kendini bir çıkış yolu bulmaya zorluyordu ama düşünecek halde değildi. Korkuyla bir şaşkınlık da duyuyordu: Kendisini bu duruma nasıl düşürmüştü? Herkes ölmüştü... Ve yardım alma imkânı yoktu. Sadece iki hafta önce sanki bulutlara değecek gibiyken şu an bir karabasanın içindeydi. Sabit, sürekli ve yı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıcı... İşte orada, usta bir katilin karşısındaydı, insanı kandırıp hiçbir şey fark ettirmeden öldüren bir katil.

Silahı almak üzere güçlükle eğildi. Otomatik bir tabancaydı. Ona çok ağır geldi. Hayatında hiç ateş etmemişti. Şimdiyse hayatını kurtarmak için bunu yapmak zorundaydı, ama kilitlenmiş gibiydi. Psikolojik olarak bitkindi ve o kaçınılmaz kaderin ağırlığını üstünde hissediyordu. Bu girdaptan kurtulmak gerçekten de mümkün müydü? O an tek dostu o silahtı. Yıkılmamalıydı. Titremesine engel olmaya çalışarak silahı karşısında hareketsizce bekleyen katile doğrulttu. Belki de katil o muhteşem hilelerinden birini daha kurguluyordu... Onu hazırlıksız yakalamak düşünülemez bir durumdu çünkü. Şiddetli bir mide bulantısı hissetti. Yorgunluk, korku. Kalbi şakaklarında atıyor gibiydi. Belki de her şey için artık çok geçti.

"Eh, ne bekliyorsun? Silah dolu, sana garanti veriyorum, kilidi de açık. Yapman gereken tek şey tetiği çekmek."

Yalnızlardı ama milyonlarca göz onları izliyordu. Herkes bir tepki, final sahnesine damgasını vuracak bir başkaldırı bekliyordu.

Oysaki adam silahı celladına doğru fırlattı. Sonra da secde eder gibi kızgın kumlara uzandı. Aniden histerik ve durdurulamaz bir ağlama krizine tutuldu, söyledikleri güçlükle anlaşılıyordu: "Yalvarırım, bırak da yaşayayım! Bu adada olanları kimseye anlatmayacağım." "Çocuk gibi mızıklayacağına haysiyetinle ölmeye çalış! Ve unutma ki önce sen beni öldürmeye çalıştın!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim... Başka çarem yoktu. Senin için bir tehdit değilim. Ve artık bu oyuna hizmet etmiyorum. Beni tamamen yok ettin."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Katil düşünüyor gibi görünüyordu. Kurban biraz daha ikna edici olmaya çalıştı: "Hayatta kalan tek kişi benim. Burada olanları anlatsam bile kimse bana inanmaz. Kanıt yok. Benim tek istediğim bu cehennemi ardımda bırakmak. Yaşamama izin ver. İzleyiciler bunu takdir edecektir."

"Hayır."

"Hayır mı? Nasıl yani?"

"Seyirci senin ölmeni izlemek istiyor."

"Hayır, bu doğru değil! Ben kötü bir şey yapmadım, ölmemi istiyor olamazlar!"

Ellerini saçlarının arasına sokan adam kesik kelimeler ve tutarsız cümlelerle suçsuzluğunu ilan ederken bir yandan da sinir içinde kumların içinde dönüyor görünmez iblislere tekmeler savuruyordu. Katil onun aklını kaçırdığını düşündü: Bilinçsiz bir kaçığın hiçbir cazibesi yoktu, böylesi tatmin etmeyen bir final olurdu. Birkaç dakika sonra bahtsız kurban sakinleşip derin bir nefes aldı. Sonra tekrar dizlerinin üstünde doğruldu. İlk defa katilin gözlerine baktı. Artık rahatlamış gibi görünüyordu, ağlamayı bırakmış titremesi kesilmişti.

"Hadi vur beni, vur beni de bu işi burada bitirelim."

"Anlamıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hâlâ ne var?"

"Senin bu utanç verici teslimiyetin halkın hoşuna gitmedi, onlara bunu telafi edici bir gösteri sunmak gerek."

"Y... yani?"

"Yani kan, dostum."

Katilin bıçağı küçük bir hareket yaptı ve bu, kurbanlık kuzunun gözünden kaçmadı.

"Sen... Boğazımı mı kesmek istiyorsun?"

Hasmı belirgin bir memnuniyet içerisinde gülümsedi. Şovun başarısı için ortada oldukça bariz ve net bir dehşetin olması şarttı.

"Çok daha fazlasını yapmak istiyorum, bu bıçak sayesinde acını azar azar yudumlayacağım. Derini yüzüp sana çığlıklar attıracağım. Çok yavaş öleceksin ama daha da önemlisi en ufak bir yaşam kırıntısı kalana kadar uzlaşmaya çalışacaksın, ilk anlar çok iyi olacak."

Kurbanın en derin korkuları ete kemiğe bürünmeye başladı. Katilin acımasızlığını iyi biliyordu ve en çok bu zalimlikten korkuyordu. Böyle korkutucu bir şekilde ölmek istemiyordu.

Yeniden titremeye başladı. Sonra şöyle dedi: "Tekrar düşündüm, silahı geri istiyorum."

"Ah hayır, işkenceden kurtulmak için kendini öldürmene izin veremem. Bunu daha önce düşünmen gerekirdi. Ama en iyi seçenek beni vurmandı, tabii hedefi tam ortadan tutturmaya dua ederek. Çünkü bıçağım senin bir el daha ateş etmene asla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izin vermezdi. Şaşkınlık içindeki tecrübesiz birinin öldürmede başarılı olması çok nadirdir, hem sonra öldürmeye itilmek gerekir. Bu olsaydı bunun bazı açılardan halk ve benim için daha ilginç olacağını söylemeliyim."

"Kimsin sen? Gerçekte kimsin?"

"Ben mi? *Ben acıyım*. Ve şimdi... Kaç bakalım!"

Elektrik akımına kapılmış gibi birden ayağa fırlayan adam dönüp hiçbir şey düşünmeden, görmeden ve neredeyse nefes bile almadan tamamen kendini kaybetmiş bir halde panikle koşmaya başladı. Ondan daha hızlı olan katil yalnızca birkaç saniye içinde ardından yetişip üstüne çöküverdi. Kurbanın dehşet dolu çığlığı, takip edecek haykırışlarının sadece ilkiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bahamalar'da yapılacak olan ve yüklü bir para ödülü kazanabileceğin, gerçekten de orijinal bir reality şova katılmak ister misin?

Eğer 18 – 35 yaşları arasındaysan hemen aşağıdaki adrese taahhütlü postayla bir fotoğrafınla birlikte özgeçmişini gönder:

Strangemotions

Posta Kutusu 378 – 10115 Roma.

İlk Elemeyi Geçtiğin Takdirde Televizyona Uygunluk Testinin Dahil Olduğu Bir Görüşme Yapmak Üzere Misafirimiz Olacaksın.

ÜSTELİK KATILIM ÜCRETİ DE YOK! NE BEKLİYORSUN? SEN DE BUGÜNE KADAR YAPILMAMIŞ MUHTEŞEM BİR REALITY ŞOVUN ON KAHRAMANINDAN BİRİ OLABİLİRSİN!

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÇOK GİZLİ

22 Mayıs Cumartesi

Alessandro sayfanın sağ altında çerçeve içine alınmış duyuruyu birkaç kez okudu. Yarım saattir kuaförde sırasının gelmesini bekliyordu. Erken gelmiş olmasına rağmen önünde ondan daha önce gelen iki kişi bulmuştu: Tüm işlerini aceleyle sabahtan halledip günün geri kalanında ne yapacağını bilemeyen zinde ve konuşkan bir yetmişlikle, kimsenin cevap vermediği mesajlar göndermekle meşgul olan afacan görünümlü bir oğlan. Sonuçta günlerden cumartesiydi, acelesi yoktu. Ünlüler ve yeni dedikodu haberlerinin arayışı içinde dergilere göz atıp zaman geçiriyordu.

Okuduğu ilanda üç kelime dikkatini çekti: 'Bahamalar', 'yüklü para', 'kahramanlar'. Sonuçta başkalarının gıpta dolu bakışlarıyla okşanan, zamanının hâkimi ve zevkin kölesi bir Hint prensi gibi yaşamak kimin hoşuna gitmezdi? Milano'daki çağrı merkezindeki güvensiz işi ona masraflarını kısma zorunluluğundan başka bir şey sunmuyordu. Otuz iki yaşında, ebe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

veynlerinin yaşadığı o aynı sıradanlığa çivilenip kalmıştı. Hatta onlardan çok daha kötü durumdaydı. Hayat onu aldatmıştı. Hem de nasıl. Ama daha son sözü söylememişti. O vakte kadar beklenen dönüm noktası milyonluk bir ödül ya da bir reality şov olarak karşısına çıkmış olabilirdi.

Dönüm noktası... Bu noktanın kıyısından dönmüştü, yaşıtı olan güzel ve oldukça zengin Federica'yla evlenmekten vazgeçtiğinde. Evlenmeden altı ay önce her şey altüst olmuştu. Federica onun bir sırrını keşfetmişti. Onu rahat bırakmayan ve peşinden bir gölge gibi gelen acı verici bir sır. Bazen onu dengeli bir insandan oldukça huzursuz bir hale dönüştürüveren bir iç zehir. Hayatta kötü yanlışlar yapıldığında bunların izlerini üstünden tamamen silmek zordur. Geçmiş silinemez ve hep oradadır. Birlikte yaşamak zorunda olduğun daimi bir rahatsızlık. Neyse ki Federica bunu ifşa etmemişti. Para... Bu işkenceyi sonlandırmak için yeterli olabilirdi. Ruhundaki deliği kapatacak geç kalmış bir yama. Belki.

Yutkundu. İlana odaklanmaya çalıştı. İlk bakışta Big Brother ve Ünlüler Adası karışımı gibi duruyordu. Bu sefer adada yeni bir çıkış yakalama arayışındaki eski ünlüler ve az ya da çok sanatsal dergilerde yer alarak kendilerine değer katmaya hazır, tanınmamış yeni yıldız adayları yoktu. Peki, bunu gerçekten de orijinal yapan neydi? Eldeki tek yeni veri Strangemotions adlı yapım şirketiydi. Adını daha önce hiç duymamıştı. Muhtemelen yeni televizyon programları yaratmakla uğraşan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şirketti. 'Tuhaf duygular' anlamına geliyordu... Yani her şeyin ve hiçbir şeyin anlatıldığı iki kelime ve bunu yaparken uluslararası bir izlenim vermek üzere seçilen İngilizce. Kimbilir!

Bir fotoğraf isteniyordu ve bu onun hayrınaydı: Doğa ona güzel hatlar hediye etmişti çünkü. Biraz spor salonunun da yardımıyla elde ettiği fiziği Yunan heykeli izlenimi bırakıyordu. Kahverengi gözlerine ilahi bir mavi katan renkli lensleri pastanın üstüne konmuş bir çilek gibiydi. Kendi kendine kostümlü bir resim göndermenin nasıl olacağını sordu, verdiği cevap evet oldu.

Özgeçmiş için ise durum farklıydı, bununla ilgili birkaç küçük yalan uydurması gerekecekti. Kariyerinde sansasyonel bir şeyler yoktu, orada burada yaptığı üç beş şey o kadar. Birkaç filmde rol aldığını belirtebilirdi (bu doğruydu!), tabii bu 'başyapıtların' asla yayınlanmadığı ve rolü gereği iki kelimeden fazla etmediği görmezden gelinirse. Şovun yapımcılarının pek sıkı bir araştırma yapmayacakları muhtemeldi.

Yapılacak görüşmenin içeriği ise oldukça öngörülebilirdi. Burada çok fazla atmamak daha iyiydi. Diğer yandan müşterilerle olan sürekli teması ve süregelen bu günlük rafine işkence formu ona kime nasıl davranması gerektiğini iyi öğretmişti. Ne dans etmeyi ne de şarkı söylemeyi biliyordu ama gerektiğinde insanların sempatisini kazanmakta ustaydı. Mülakatı yapan kişiyi tartıp nasıl bir tutum sergileyeceğine hemen karar verebilirdi. Ekrana uyumluluk denemesi konusundaysa sabır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sızlanıyordu. Videonun ona fotoğraftan çok daha iyi bir ortak olacağından emindi.

Artık sanki çoktan adaya gitmiş gibi fikir yürütüyordu. Oysaki geri dönüş alma ihtimalinin neredeyse hiç olmadığının farkındaydı. Geçmişte böyle bir şeye katılmayı düşündüğü çok olmuştu ama provalar sırasındaki büyük aday kalabalıkları ve sürekli kameraların casusluğunda yüz gün geçirme fikri onu hep durdurmuştu. Bu reality ne kadar sürecekti? Tam bir gizem. Nihayetinde Bahama Adaları'ndan birinde insan asla sıkılmaz.

Kuaför ona bir işaret yaptı. Sırası gelmişti. Kimseye fark ettirmeden sayfasının köşesini yırtıp cebine sıkıştırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28 Mayıs Cuma

Eva şaşkınlık içinde önündeki yapının numarasına baktı. Kendisini Roma'nın tam merkezinde, üstünde görünür bir şekilde Strangemotions tabelası asılı olan şık bir binanın geniş kapısı önünde bulacağını düşünüyordu, oysaki karşısında beş metre genişliğinde anonim camdan donuk renkli bir kapı vardı. Yeni sahibini bekleyen boşaltılmış bir dükkâna benziyordu. Bir tek satılık tabelası eksikti. Telefonda bildirilen adres burasıydı. Kapıda zil yoktu. Büyük şaşkınlık içinde yandaki küçük kapıyı vurarak çaldı. Biri otomatiğe basıp açtı. Genç kız etrafına bakarak içeri girdi. Benzersiz bir ortamdı, dipte bitişik bir odanın varlığına işaret eden bir kapı vardı ve farklı pozisyonlara dört kamera yerleştirilmişti. Bir koltuk, üstünde düzenle dizilmiş kâğıtlar olan bir masa ve bir hoparlör göze çarpıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Yeni boyanmış beyaz duvarlar, neon ışıkları, alışıldık açık gri taşlardan bir zemin vardı ve odanın soğuk aseptik havası insanda ezici bir his yaratıyordu.

"Hoş geldiniz. Rahatınıza bakın".

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu ona telefonda adresi bildiren sahte kibarlıktaki sakin sesti: Strangemotions'ın sesi. Eva oturdu ama muhteşem bacaklarını karşısında kanlı canlı bulacağını düşündüğü görüşmecinin önünde yapmaya söz verdiği gibi hemen üst üste atamadı. Koltuğun ucuna oturdu, Fendi marka çantası kucağında sırtı hafifçe öne eğikti.

"Dakikliğinizi takdir ediyoruz. Size telefonda bildirdiğimiz üzere ilk elemeyi geçtiniz. Özgeçmiş ve fotoğraf olumlu izlenim yarattı. Şu an ekrana uyumluluk denemesi için etrafınızda birkaç kamera bulunuyor. Öncesinde küçük bir formalite var, masanın üstündeki kâğıtları imzalayarak onay vermeniz gerekiyor. Bilirsiniz, gizlilik yasası gereği."

Ne biçim bir mülakattı bu? Bir hoparlörün karşısında yalnızdı. Bir hastane odasında. Bir an için mülakatı yapan kişinin kendini gösteremeyecek kadar çirkin olduğunu düşündü. Kalkıp gitmeye niyetlendi. Ama bu bir niyet olarak kaldı. Paraya ihtiyacı vardı. Sonuna kadar devam etmesi gerekiyordu.

"Eğer sorunuz yoksa hemen mülakata başlayacağım."

Eva görüşmeciyi ortaya çıkarmaya çalıştı.

"Bir bardak su alabilir miyim? Heyecandan olacak, boğazımın kuruduğunu hissediyorum."

"Üzgünüm, sebil bozuk. Zaten görüşmemiz için beş dakika yeterli, sonrasında rahatça karşıdaki kafeye gidebilirsiniz."

Güzel kıvırmaydı. Ona kendini rahat hissettirme niyetleri yoktu anlaşılan. Görünen o ki tüm bunların ardında net bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

strateji vardı: Tüm gösterinin seçim aşamasından başlayarak büyük bir gizemle sarmalanması gerekiyordu. Ne bir kapı görevlisi, ne bir logo ne de bir referans. Kameralar tarafından yapılan kayıtlar montajlandıktan sonra düzgün bir eleme yapmak üzere denetçilere sunulacaktı.

"Söylemedim varsayalım. Başlayalım lütfen."

"Yüzeysel olarak tanıdığınız bir grup insan içinde olduğunuzu varsayalım. Aniden tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalıyorsunuz. Böyle bir durumda ne şekilde davranırsınız:

1) Başkalarını terk etmek anlamına gelse bile kendinizi düşünürsünüz

2) Yanınızda olanlara destek olursunuz

3) Kendinize dayanacak birini ararsınız

4) Size tehlikeyi atlatmanız konusunda yardımcı olacak birini ararsınız

Hızlıca yanıtlayın lütfen."

"Ben kendimi düşünürüm."

Eva söylediği şeyden hemen pişman oldu. Doğruyu söylemişti ama saf davranmıştı. Her ne kadar ona uygun bir yol olmasa da doğru cevap dördüncü şık olmalıydı.

"Çok güzel."

Çok mu güzel? Onunla dalga mı geçiyordu yoksa adada birbirine girecek egoist insanlar mı arıyorlardı? İzleyicinin kavgacı kahramanlar karşısında arttığı düşünülecek olursa amaçları bu olabilirdi.

"Sonraki soruya geçelim. Bu odadan çıktığınızda saldırıya uğrarsanız ne yaparsınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç kız kazandığı rahatlığı hemen bıraktı, bacaklarını çapraz yapıp arkaya çekerken kollarını sıktı. Artık gerçekten de ileri gidiyorlardı! Korkmuştu ama istediklerinin tam olarak bu olduğunu anlıyordu. Onlar hamlelerini yapıyorlardı ve onun da etkili bir şekilde karşı hamle yapması gerekiyordu. Olabilecek en sakin ses tonuyla yanıtladı: "Özgeçmişimde yazdığı gibi dövüş ve savunma tekniklerine başvururum, bana saldırmak kimsenin işine gelmez."

Anlık bir sessizlik oldu. Pek ihtimal dahilinde olmasa bile belki de mülakatı yapan kişi cevapları not ediyordu.

"Sonraki soru: Korkuyu nasıl tanımlarsınız?"

Eva bu sefer kendine hâkim olamadı: "Aman da ne neşeli sorular! Tüm görüşme böyle mi geçecek? Bunun gibi..."

Daha cümlesini tamamlayamadan Ses onu kibar ama sert bir şekilde görevine geri davet etti: "Soruya cevap verin lütfen."

Ne diyeceğini bilemiyordu. Aklına ilk gelen şey şu oldu: "Korku... Yaşamak istemediğim bir şey."

Eva'ya bitmek bilmez gibi gelen ağır bir sessizlik çöktü ortama. Aptal bir oyun sözkonusuydu. Elbette, böyle olmak zorundaydı. Bomboş bir odada saçma sorularla yapılan alışılmadık bir görüşmeydi. Zaman kaybediyordu o kadar.

"İşte sonraki soru: Dünyada en çok sevdiğiniz kişiye kötülük yapan bir suçluyu öldürebilir misiniz sizce?"

"Öldürmek mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öldürmek."

"Ben... Böyle bir şeye nasıl karşılık veririm hiç bilmiyorum."

"Lütfen biraz daha net olmaya çalışın. Örneğin erkek kardeşinizin evinizde bir hırsızla burun buruna geldiğini düşünelim ve siz kardeşinizin bıçak darbeleri altında..."

"O aşağılığın kafasını bir an bile düşünmeden kendi ellerimle koparırım!"

İkinci defa içgüdüsel bir cevap vermişti. Ses tarafından ustaca uyarılan ilkel bir içgüdü. Mantık, kültür ve eğitimle kolayca engellenemeyecek bir içgüdü.

"Erkek kardeşimle birlikte yaşadığımı ve onun hayatımdaki en değerli insan olduğunu nereden bildiniz?"

"Gerçekten öyle mi? İnanın bana tamamen bir tesadüf. Ebeveynlerinize de gönderme yapabilirdim."

Ona inanmıyordu ve korkusu gittikçe artmaya başlamıştı. Bu insanlar onunla ilgili her şeyi biliyor gibiydi, hem de gönderdiği özgeçmişten çok daha fazlasını. Yeterli açıklama alma ihtiyacı içindeydi. Tam karşılık verecekti ki Ses ondan hızlı davrandı: "Güzel, görüşme bitti."

"Ne?"

"Size çok hızlı olacağını söylemiştim. Şimdi yapmanız gereken tek şey önünüzdeki belgeleri imzalamak."

Eva kalkıp masaya yaklaştığında üç farklı belge olduğunu gördü. Bir tanesi sıradan bir gizlilik sözleşmesiydi. İkincisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Strangemotions reality şovuna katıldığını hiçbir şekilde söylemeyeceğini, seçmelere yönelik hiçbir açıklamada bulunmayacağını kabul ettiği ve tümü Strangemotions tarafından karşılanacak olan uçak bileti, konaklama, yeme içme gibi giderlerin dışında kendisine yönelik tüm maddi ya da başka türdeki varlık kayıplarını bizzat üstleneceğini belirten özel bir anlaşmaydı. Bu şartlara uymadığı takdirde yasal yollara başvurulup ek bir tazminat ödemek zorunda kalacağı da yazıyordu. Üçüncü doküman ise kişinin kendiyle ilgili bir sertifikaydı: Sağlığının iyi olduğunu, herhangi bir ilaç ya da uyuşturucu kullanmadığını beyan etmesi gerekiyordu; konuyla ilgili yalan beyanda bulunulması halinde diğer dokümandaki cezai şartlar geçerliydi.

"Hiç anlamıyorum. Benden henüz katılmam kesinleşmemiş olan bir şova katıldığımı varsayan belgeleri imzalamamı istiyorsunuz. Sadece on kişinin seçileceği düşünülürse bunları imzalamamın ne anlamı var?"

Cevap, sanki Ses bu itiraza hazırlıklıymış gibi hızlı geldi: "Bakın, bizim vaktimiz kısıtlı, eğer siz seçilecek olursanız başka bir görüşmeye gerek olmayacak çünkü işin tüm bürokratik kısmı yerine getirilmiş olacak. Her an yola çıkmaya hazır olmalısınız ve bundan kimseye bahsetmemeniz şart."

"Tüm bürokratik kısım mı dediniz? Yani... Bunlar dışında gerçek bir kontrat imzalanmayacağını mı kastediyorsunuz?"

"Sadece seçilen on kişiyle yapacağımız iki nüshalık bir kontrat olacak elbette. Adaya vardığınızda son imzalarınız alınacak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun formalite icabı olduğunu söyleyebilirim. Piyango kazansanız sonrasındaki belgeleri imzalamaz mısınız mesela?"

"İki sorum daha olacak."

"Söyleyin lütfen."

"Bu bir şaka mı?"

Ses belli belirsiz alaycı bir tonla sertçe cevapladı: "Kesinlikle hayır! Bu işin ne kadar şaka götürmez olduğuyla ilgili hiçbir fikriniz yok."

Gizli kamera şakası falan değildi demek.

"Diğer sorum... İki sorum olduğunu söylemiştim: ödül ne kadar ve nasıl bölüştürülecek? Demek istediğim sadece birinci olan mı para ödülü alacak?"

"Size para ödülüyle ilgili bilgi verme yetkim yok ama bunu tarif etmek için 'çok çok fazla' demek gerektiğini ve kazananın bu ödülün tümünü sırtlayacağını söyleyebilirim. Kıran kırana bir mücadele olacak. Hedefe ulaşmak için her şeyi yapacağınızdan eminim."

Eva dinliyor ama hiçbir şey anlayamıyordu. Belirsiz, şüphe uyandıran, tuhaf cümlelerdi bunlar. Bir adım ileri gidiyorsa iki adım geri atıyordu. Belki kimlerin daha motive olduğunu görmek için bu şekilde davranıyorlardı. Hiç eğlenceli değildi. Her ne kadar göstermemeye çalışsa da şüphe içindeydi, sinirliydi ve korkuyordu. O paraya ihtiyacı vardı; ne kendisinin ne de kardeşinin düzenli bir işi vardı. Birkaç yıl önce bir bar işletmeye çalışmışlar ama iş kötü gitmiş ve sonunda borç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ödemek zorunda kalmışlardı. Ama önündeki kontrat tamamen Strangemotions'ın lehine hazırlanmıştı.

Kalemi alıp ucunu ilk imza alanının olduğu yere koydu. Durakladı. Sonra kâğıtları itti.

"Üzgünüm bu belgeleri imzalamayacağım."

Bu karar onu cidden zorlamıştı ama en mantıklı seçimi yaptığını hissediyordu. Derin bir nefes alıp ekledi: "Her şey çok gizemli. Bu imzayı atarsam tüm reality boyunca kendimi size teslim etmiş olacağım. Zor durumda kalınıp eve geri dönmek istenmesi halinde böyle bir şeye izin yok değil mi?"

Ses cevap vermedi.

"Yok değil mi?" diye tekrarladı neredeyse bağırarak.

"Oyundan çıkılamaz," diye onayladı Ses.

"Bildiğim kadarıyla bu oldukça nahoş bir deneyim olsa gerek, tek hedefin kaybetme riskimin çok yüksek olduğu, tutarını bile bilmediğim ve para olduğunu varsaydığım bir ödüle ulaşmak olduğu kameraların karşısında bir oyun. Bence buna değmez."

"Görüşmemiz bitmiştir."

Eva çıkış yoluna yöneldi. O anki tek arzusu o odadan ayrılmaktı. Güneş ışığı ve sokaktaki insanlar kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Kapıyı açmadan önce arkasına bakmadı ve Ses ona hiçbir şey söylemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3 Haziran Perşembe

"Bu da ne demek oluyor? Gidiyorsun ve birkaç hafta sonra geri döneceksin öyle mi?"

"Aman Tanrım Vanessa, polis olduğunu biliyorum ama beni böyle sorguya çekip durmaktan vazgeçersen sana minnettar kalacağım."

"Ne sorgusundan bahsediyorsun? Sana on iki yıl birlikte olduğumuzu ve bugüne kadar benden hiçbir şey saklamadığını hatırlatmak isterim. Bunun sebebi biraz yalan söylemeyi becerememen, biraz da benim ilişkimizde dürüstlük istemem. Tüm bu gizem de ne? Başka biri mi var?"

Giovanni gülümsedi. Bunu asla kabul etmeyecek olsa da eski sevgilisinin onu kıskandığı çok belliydi. Ayrılmalarının sebebi Vanessa'nın kararlı yapısı değil Giovanni'nin bir lise aşkının hayatının anlamına güçlükle dönüşebileceğini fark etmiş olmasıydı. Böyle bir hikâyede insan büyür, değişir ve uzaklaşırdı. Aralarında sağlam bir dostluk kalmıştı ama Vanessa'nın güçlükle katlandığı bu durumu tam olarak kabullenememesinden kaynaklı bir belirsizlik de sözkonusuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aptal, eğer başka biri olsaydı bunu bilirdin zaten. Yalnızca sana döndüğümde anlatabileceğim sebeplerden ötürü böyle yapmam gerekiyor, şu an sana hiçbir şey söyleyemem. Bana güvenmek zorundasın."

"En azından nereye gittiğini söyle."

"Hiçbir şey söyleyemem dedim ya..."

"İtalya'da bir yer mi yoksa yurtdışında mı?"

"Yurtdışı Vanessa, yurtdışı. Ama..."

"Bakalım tahmin edebilecek miyim: Çalıştığın banka bir şirket toplantısı düzenledi, kongre ya da onun gibi bir şey ve sen şanslı katılımcılar arasındasın."

"Hayır, şöyle desek daha iyi... Bronzlaşmış olarak geri döneceğim bir tatil."

"Haziran başında tatil öyle mi? Hiç sana göre değil. İşte bu yüzden gideceğin yere yönelik neden bu kadar sır var anlayamıyorum. Hadi ama ikimiz de sonunda bana neresi olduğunu söyleyeceğini biliyoruz."

Direkt, meraklı ve hedefine ulaşmakta kararlı. Vanessa böyleydi: Yorulmaz bir hafiye. İş arkadaşları ona pek hoş olmasa da 'mastı' ismini takmıştı. Giovanni ise onu hâlâ şaşırtmayı başarıyordu: "Oysaki sandığının aksine sana başka hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten fazla bile konuştum. Mümkün olduğu ilk an sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Biraz tuhaf bir durum sözkonusu. Yine de korkma, eğlenmeye gidiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu gece bir istiridyeden bile daha kötüsün. İyi o zaman sana iyi yolculuklar. Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum. Nereye gidersen git, dikkatli ol."

"Merak etme. İyi geceler."

"Hoşça kal."

Vanessa telefonu hayal kırıklığı içinde kapattı. Eski sevgilisinin güven verici sözlerine rağmen ortada uygunsuz bir şey vardı. Giovanni, Vanessa'nın hep durumun kontrolünü elinde bulundurmayı sevdiğini bilirdi. Neden gittiği yeri ve bu ani seyahatin sebeplerini saklamakta inat etmişti? İçinde oluşan kötü hissi bir film izleyerek kovmaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5 Haziran Cumartesi

Hâlâ inanamıyordu. Rossana onu televizyonda görecekti. Seçilen on kişiden biriydi! Her şeyin bu kadar hızlı olması inanılmazdı, sadece iki hafta önce bir ilana dönüş yapmış, sekiz gün sonra görüşmeye çağrılmış ve çarşamba akşamı gidiş tarihiyle ilgili haberi almıştı. Şimdi kendisini reality şovun gerçekleştirileceği Bahama Adaları'ndan birine götüren deniz motorunda oturmuş durumun bir değerlendirmesini yapmaya çalışıyordu. Michele genelde çok düşünen biri değildi. Diğer taraftan henüz yirmi yaşında bile yoktu. İçgüdüsü onu sıkça sonuçlarını hiç düşünmediği olaylara sürüklerdi. Bu sefer de aynısı oldu: Gördüğü ilan o kadar göz alıcıydı ki hemen o akşam fotoğrafıyla birlikte özgeçmişini gönderdi. Elbette ki fotoğraf vesikalıktı, ancak bu şekilde kocaman parlak gülümsemesini ön planda tutup tıknaz boyunu gizleyebilirdi. Mülakat ise çok tuhaftı. El sıkışma falan olmamıştı. Onunla bir hoparlör aracılığıyla konuşan ve onu birkaç kameradan izleyen biriyle konuştu. Ama Bahamalar'ın muhteşem olduğunu, kazananı çok paranın beklediğini ve denemenin bedava olduğunu biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaptığı tek masraf taahhütlü mektubu göndermek için verdiği para oldu. Sonra bir de gelen telefon vardı:

"İyi akşamlar, aradığım kişi Michele Ces..."

"Benim."

"Yanınızda bizi dinleyebilecek birileri var mı?"

"Hayır, evde yalnızım. Siz kimsiniz?"

Doğrusu çoktan tahmin etmişti: O kibar ve son derece bürokrat ses kolayca tanınıyordu.

"Strangemotions. Bu kadar dikkat göstermemizi bağışlayın ama şovun başarılı olması için çok temkin gerekli."

"Anlıyorum."

Oysa hiçbir şey anlamıyordu. Programın içeriği hakkında fazla bilgi vermekten kaçınmak bir şeydi, istihbarat ajanı gibi davranmak başka bir şey. Ama nihayetinde Ses tarafından kullanılan metotların onu pek de ilgilendirdiği yoktu.

"Peki, ne karar verildi?"

"Sizi tebrik etmeme izin verin. Şovumuzun on kahramanından biri siz olacaksınız."

Michele bir an için bile olsa bunun bir şaka olabileceğini düşünmedi, sımsıkı yaptığı yumruğuyla havaya doğru hızlı bir sevinç jesti yaptı.

"Yürü be! Bunu hissediyordum biliyor musunuz? Çok mutluyum, teşekkürler! Ne zaman yola çıkılıyor?"

"Yarın akşam."

"Bu kadar erken mi? Ama ben hemen gidemem..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm, bu durumda isminizi listeden çıkarıp yerinizi başka bir adaya vermek durumundayız."

"Hayır, durun..."

Michele'in bu fırsatı kaçırmak gibi bir niyeti yoktu elbette, ama Ses'in bu aceleci sistemleri onu ciddi olarak rahatsız etmeye başlamıştı.

"Ne kadar sürecek? Çalıştığım tamirhaneye haber vermem gerek, biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Not alın söylüyorum."

"Bir dakika."

Hızlıca bir kâğıtla kalem buldu.

"Söyleyin."

"Yarın sabah posta kutunuzda yazısız beyaz bir zarf bulacaksınız. İçinde tüm uçak biletleriniz ve konaklama bilgileriniz yer alacak. Havaalanında ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Pasaport kontrolü için her zaman iki saat önce orada bulunmak gerektiğini unutmayın. Yarın akşam saat 21.15'te Roma Fiumicino Havaalanı'ndan Paris'e bir Alitalia uçağı kalkacak. Cuma sabahı saat 10.00'da Amerikan Havayolları ile Miami'ye uçacaksınız. Saat 16.00'da yine Amerikan Havayolları ile Bahamalar'a doğru yola çıkacaksınız. Nassau'ya tahmini varış saatiniz 17.11. Çalışanlarımızdan biri sizi oradan varış noktasına götürecek. O kendisini size tanıtır. Eğer bir gecikme

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya da aksilik olursa sizinle irtibata biz geçeriz."

"Her şey net görünüyor... Peki, ya ben sizi arayacak olursam?"

"Merak etmeyin, yer değiştirmelerinizle ilgili biz sürekli bilgi alıyor olacağız. Unutmayın: Kimse bir şey bilmemeli, en yakın akrabalar bile. İşvereniniz için ikna edici bir sebep ve ebeveynleriniz için mantıklı bir açıklama bulun. Yanınızca sadece bir bavul ve bir el bagajı götürmeye çalışın. En az birkaç hafta uzakta olacaksınız."

"En fazla ne kadar peki?"

"On beş iş günü izin isteyin."

"Aşı falan olmam gerekiyor mu?"

"Hayır, Bahamalar için istenen herhangi bir aşı yok. Lütfen pasaportunuzu unutmayın."

"Bir merakımı gidermeme yardımcı olun: Sizinle bizzat ne zaman tanışacağım?"

"Benimle yüz yüze tanışma imkânınız olması oldukça zor. İyi akşamlar."

Adam telefonu tam anlamıyla yüzüne kapatmıştı.

Uçaklar, aracılar, bağlantılar: Her şey tıpkı bir İsviçre saati gibi hiç şaşmadan işlemişti. Roma Havaalanı'nda macera arkadaşlarıyla tanışacağından emindi, oysa tüm yolculuk boyunca ona baskıcı bir yalnızlık eşlik etti. Şimdiyse hedefine hiç rötarsız varmak üzereydi. Biraz daha fazla bilgi alma girişimleri motorlu tekne sürücüsünün bir dizi 'bilmiyorum' cevabıyla başarısızlığa uğradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olaya dahil olan herkes yüksek gizlilik kuralına teslim olmuştu ve tüm talimatlar büyük bir titizlikle yerine getiriliyordu. Saatini altı saat geri aldı ve vücuduna koruyucu krem sürdü. Öğleden sonra güneşi âdeta iğneliyordu. Büyük bir yorgunluk hissetmiyordu. Ama kafasında oluşan iki düşünceden kaynaklı ağır bir rahatsızlık hissi duymaya başlıyordu. Bunlardan ilki Bahama Adaları'nın otuz büyük ve temin ettiği haritalarda bulunamayacak kadar küçük yüz kadar minik adadan oluşuyor olmasıydı. Ve tekne bu küçük adalardan birine doğru ilerliyordu. İkinci düşünce ise mülakatın sonunda imzaladığı belgelerle ilgiliydi. Bunu imza atarken düşünmemişti ama dokümanlarda yaşanabilecek kazalara karşı hiçbir güvence yer almıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR EV, ON YABANCI, BİR SES
5 Haziran Cumartesi

Korku! Anna önünde duran binayı inceledi: Yüksek palmiyelerin arasına kısmen gizlenmiş büyük dikdörtgen tek katlı beyaz bir yapı. Üç basamaktan sonra ulaşılan dar bir teras ve kemerli kısımda yer alan tek bir maun kapı, tıpkı binanın tüm çevresine düzenli aralıklarla dizilmiş aynı boydaki bir düzine pencere gibi.

İri melez ona çok yardımcı oldu, motorlu tekneyi tereddüt etmeden yönettikten sonra karaya ayak bastıkları yerden birkaç yüz metre ileride bulunan ev görünene kadar ona rehberlik etti. Sanki sürekli ezici bir yorgunluk içindeymiş gibi hep yarı kapalı duran o gözlerden hüzünlü bir bakış sızıyordu. Valizleri kıza teslim ettikten sonra tek bir kelime etmeden yola koyuldu. Güneş batmaya başlamıştı.

Her şey benzersiz görünüyordu. Bazı açılardan onun gibi şüpheci bir kişinin böyle bir maceraya katılmaya karar vermesi çok tuhaftı.

Kapıyı çaldı. Kapıyı mavi renkli capcanlı gözleri olan yakışıklı bir genç açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve on! Nihayet hepimiz buradayız! Selam, ben Alessandro."

Dinamik bir el sıkışmadan sonra kızın yanağına hemen bir öpücük kondurdu. Anna kıvrak vücudu ve kibar jestleriyle karşı cins üstünde olumlu etkiler yaratmaya alışkındı, ama bazen karşılık gördüğü bu gibi hareketlerden rahatsız oluyordu. Her ne kadar o an yaşadığı bu karşılama oldukça sıcak olsa da onun daha fazla cesaret verici kanıta ihtiyacı vardı. Eşikten geçerken daha sakindi.

"Memnun oldum, ben Anna. Geç kaldığımı bilmiyordum, bana verilen talimatlara uydum oysa."

"Geç kalmadın, hepimiz farklı zamanlarda geldik, iki kardeş dışında," diye yanıtladı gülümseyerek.

Anna da gülümseyerek karşılık verdi. Bir yandan da Strangemotions'ın herkesi oraya ayrı zamanlarda getirmesinin sebeplerini düşünüyordu. Bu teşadüf olamazdı.

"Çocuklar, bu Anna."

Genç kız etrafına bakındı. Öngörüldüğü üzere içeride sekiz kişi daha vardı. İkisi biraz uzakta oturuyordu ve göz hatlarında net bir benzerlik vardı. Kardeşler bunlar olmalıydı. Aralarında en az on yaş fark var gibiydi. Sonra profesör havası olan gözlüklü bir tip, oldukça rahatsız gözüken kollarını sıkıca kavuşturmuş utangaç bakışlarıyla oturan minyon bir kız, uzun siyah saçlı ve etli dudakları olan otuz yaşlarında çok güzel bir kadın, yaşı pek belli olmayan, kanepeye uzanmış ve hiçbir tepki vermeden Anna'ya bakan bir adam, sol göğsünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ok saplanmış bir kalp dövmesi olan bir altmış boylarında bir genç ve nihayet coşkulu bir havası olan etine dolgun sevimli bir genç kız. Ona yaklaşıp elini sıkıca sıkan ilk kişi bu kız oldu. "Hoş geldin, ben Donatella. Nereden geliyorsun?"

Daha Anna cevap veremeden Ses kendini gösteriverdi.

"Strangemotions adına size Bahamalar'a hoş geldiniz diyorum."

Ses tonu her zamanki gibi tartışmaya açık olmayacak kadar iddialıydı. Ses odanın dört bir tarafına yerleştirilmiş küçük bir mikrofon sisteminden geliyordu.

"Birbirinizi az da olsa tanımak için önünüzde koca bir akşam var. Yemek yiyip biraz uyumaya çalışmanızı tavsiye ederim. Dinlenin. Yarın sizi neyin beklediğini öğreneceksiniz."

Katılımcılardan birkaçı bakışıp birbirlerine anlamlı bir şekilde gülümserken diğerleri rahatsız olduğunu belirgin şekilde gösterdi. Tıpkı kardeşlerden büyüğü gibi: "Bize neler olacağını söylemek için ne bekliyorsunuz? Tüm bu sırlardan çok sıkıldık artık!"

Durumun onu sinirlendirdiğini net bir şekilde ortaya koymuştu. Kardeşi onayladı ama tek bir kelime eklemedi.

"Size burada kendi özgür iradenizle bulunduğunuzu hatırlatmak isterim. Çok yakında oyunun kurallarını öğreneceksiniz."

Kanepede uzanan adam düzgün bir şekilde oturma gereği bile duymadan araya girdi. Vakit kaybetmek hoşuna gitmiyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du, Ses'in kaçamak sözlerinden hoşlanmıyordu ve oradakileri tanımak gibi bir derdi de yoktu: "Paradan haber ver... Ben bu insanları tanımak için değil, para için buradayım. Neden bize hemen kuralları açıklamıyorsun?"

Tam karşısında yukarıdaki köşede bulunan hoparlöre doğru konuşuyordu ve karşıt takımlar arasında oynanan bir oyunun üstü örtülü dinamiklerinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sanki adanın bir köşesine saklanmış hamiline yazılı bir çek bulmak zorundaymış gibi davranıyordu.

"Ben... Endişeliyim."

Garip görünümlü kız artık tırnaklarını yemeye başlamıştı. Sesi güçlükle duyuldu. Başını yere eğmişti, gözlerini kaldırdığında kendisine cesaret verecek bakışlar arar gibiydi. Gözlüklü genç iğneleyici bir tavırla konuşmaya katıldı: "Strangemotions'ın beyefendileri siz bu olaya çok fazla gizlilik yüklediniz ama bu durum insanlarda endişe ve gerginlik yarattı. Programı kimin düzenlediğini bilmiyoruz, final ödülü ne bilmiyoruz, ne birbirimizi ne de çok hoş ama oldukça ıssız bir havası olan bu yeri tanıyoruz. Eğer bize biraz bilgi verirseniz hepimizin çok daha rahat uyuyacağına eminim."

Onun bu kibar ama kararlı sözleri Anna'nın üstünde olumlu bir etki yaratınca mikrofonu bu sefer eline alan o oldu.

"Evet doğru! O haklı..."

"İsmim Giovanni," diyerek hazır cevap bir şekilde sıkıştırdı kendine müttefik bulmaktan memnun olan gözlüklü genç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haklı diyordum, ve..."

"Bundan gerçekten emin misin?"

Ses ona sadece bir anlık kendini ifade etme vakti tanımış sonrasında ise tartışmayı rahatsız edici bir soruyla kesip atıvermişti. Kızın tedirgin gözlerinde artık endişe yoktu, iyiden iyiye korkmaya başlamıştı çünkü.

"Yarın öğleden sonra neden size hiç ön bilgi verilmediğini anlayacaksınız. Bu arada kilerde size on gün yetecek kadar yiyecek bulabilirsiniz. Uzun bir yolculuk yaptınız, enerjinizi geri kazanmaya çalışın. Hepsi bu."

Kısa, net ve duygusal titreşimlerden uzak. İşte Ses böyleydi.

Yarışmacılar o an için başka bir şey öğrenmelerinin mümkün olmadığını anladılar. "Kameralar nerede?"

Dolgun dudaklı kadın tarafından edilen ilk kelimelerdi bunlar, minyon kızdan çok farklı bir mizacı olduğu açıktı. Grubun heterojen yapısını göstermek için yeterliydi. Bunun bilinçli bir seçim olduğundan emin olan Giovanni 'usta bir strateji' diye düşündü. Sorusuna cevap beklemeyen genç kadın Anna'ya dönerek şöyle dedi: "Ah, affedersin Anna, kendimi henüz tanıtmadım. Benim adım Monica. Memnun oldum!"

Karakterindeki taşkınlık vücut diliyle örtüşmüyordu: Monica elini sıkmak için Anna'ya yaklaşmaktan geri durmuştu. Kameralar vardı elbette. Küçük, hepsi de hareketsiz ve sessiz, kimisi öyle bir gizlenmişti ki ancak dikkatlice araştırıldıklarında fark edilebiliyordu. Donatella en azından orada biraz gizlilik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulabileceklerinden emin olmak adına banyoları incelemeye koyuldu. Sonra ekledi: "Ses doğru bir şey söyledi: Kendimize güzel bir ziyafet çekmenin vakti geldi!"

Tekrar söze giren Monica odada bulunanların büyük kısmını hayrete düşüren bir şey söyledi: "Ama... Sen emin misin Dona, biraz diyet yapmak senin için daha iyi olmaz mı?"

Daha Donatella'yı yeni tanımış olmasına rağmen ona karşı böyle ağır bir şaka yapmakta hiç tereddüt etmemişti. Giovanni özeleştirisini yaparak macera arkadaşlarına etiketler yapıştırmak için henüz çok erken olduğu kararına vardı: İçgüdüsel? Sevgi dolu? Manipülatör? Anna'ya baktığında bakışlarına karşılık aldığını gördü.

"Diyet mi? Ah! Ne kötü bir kelime! Benim senin gibi nefes kesen bir görüntüm hiç olmadı Monica. Birkaç kilo fazlam olup masada hayatın tadını çıkarmayı tercih ediyorum. Hem sonra bazen elli iki beden kadınlar çok güzellerden daha sempatik olabiliyor."

Hazır, hamle ve tuş. İkilinin daha en baştan birbirlerini sevmediği açıktı, bunun sebebi karşı taraf henüz farkına bile varmadan tende hissedilen o içgüdüsel duyguydu. Donatella sertti ve ikisinin arasındaki kıvılcımları görmek mümkündü.

Yavaş yavaş herkes tanıştı: Erkek kardeşlerden büyük olan Paolo, küçük olan ise Domenico'ydu. Hızla kendini takdim eden 'kanepedeki beyefendi' Andrea idi, dövmeli gencin ismi ise Michele idi. Utangaç kız Chiara'ydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben mutfakta iyiyimdir ve... Size sadece şunu söyleyeceğim: Bir pastanede çalışıyorum! Eğer isterseniz..."

Donatella hemen şef ilan edildi.

O makarna ararken grubun geri kalanı evle ilgili biraz daha güven kazandı. Son derece basit bir yapıydı. Dört köşesinde birer yatak odası bulunan bir dikdörtgendi. Odalardan ikisinde üç yatak, diğer ikisinde ise iki yatak vardı. Sol ve sağda birer tane olmak üzere iki banyo, orta kısımda ise içinde uzun bir masa olan geniş bir salon vardı. Buna ek olarak koltuk ve kanepelerle çevrili küçük bir masa, girişin tam karşı tarafında kalan bir mutfak göze çarpıyordu. Hemen yanında içinde derin dondurucu, çamaşır makinesi ve kilerin yer aldığı bir tür depo vardı. Ne bir kitaplık, ne bir televizyon ya da telefon ne de duvarlarda resim vardı. Her şey yeni ve anonimdi. Her yer neon ışıklarla çevriliydi.

Kilerin keşfi elle tutulur bir merak uyandırdı. Makarna, pirinç, hazır soslar, reçeller, donmuş gıdalar, turunçgiller, muz, ananas, şişeler dolusu su, şarap ve likör. Hatta et ve sebze bile vardı. Meyve dışında her şeyin İtalya'dan getirtilmiş olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Ama Tanrı'nın tüm bu yiyecekleri on kişiyi iki hafta boyunca beslemeye yetmezdi.

"Ne düşünüyorsun Giovanni?"

"İki seçenek var Anna: Ya ek gıda malzemesi gelecek ya da her gün biri elenip adadan hemen ayrılacak."

"Öte yandan fazla miktarda alkol var..."

"Belki sarhoş olunca izleyicileri daha çok eğlendiririz kimbilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chiara mutfakta Donatella'ya yardım etmeyi önerirken, Giovanni ve Anna masayı kurdu. Bu ikisi sanki o akşamdan çok daha önce tanışmış gibi çok iyi anlaşıyordu. Geri kalanlar ise bir şeylerin ucundan tutma ihtiyacı hissetmeden kanepelere kurulup izlemeye koyuldular. Arada Alessandro Monica'yla, Andrea Paolo'yla, Michele herkesle üç beş kelam ediyor, Domenico ise kimseyle konuşmuyordu. Yorgunluk ve güvensizlik muhabbeti pek de olumlu etkilemiyordu. Tabak ve çatal bıçakla uğraşan ikilinin konuşmalarını duymak hiç de zor değildi: "Konuşmanda Bergamo aksanı var."

"Nitekim yirmi yıldır oralarda yaşıyorum Giovanni. Annemle babam oraya iş için Basilicata'dan[1] gelmişler. Ya sen?"

"Ben Torino taraflarındanım. Uzun nesillerdir Piemonteliyiz[2]. Öte yandan asıl kökenim Sardunya'ya dayanıyor."

"Ne iş yapıyorsun? Memur tipi var sende."

"Öyle ya, bankada çalışıyorum. İtiraf etmeliyim ki sıkıcı bir iş. Ama karşılığını alınca hoşuma gidiyor ve doğal olarak hep karşılığını alıyorum. Peki ya sen... Öğretmen misin?"

"Bilemedin..."

"Spor salonuna gittiğine şüphe yok: Nasıl denir... 'heykel' gibisin."

"Bu eğer bir iltifatsa yerini pek bulmadı diyebilirim. 'Sıkı' demek istedin sanırım. Spor salonuna gitmiyorum, ama zorlu sporları severim: Tırmanma, rafting, paraşüt."

1 İtalya'nın güneyinde bir bölge.
2 Torino'nun da içinde yer aldığı İtalya'nın kuzeyinde bir bölge.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdim. O sarı saçların altında maceraperest bir kadın olduğu açık. Ben o bahsettiğin sporları hiç denemedim."

"Bundan şüphem yoktu."

Gence gözlerini dikip gülümsedi.

"Ama ben senin ne iş yaptığını hâlâ bilmiyorum."

"Eczacı. Tozlarla oynayıp tezgâhta ilaçlar satıyorum. İnsanların ne kadar çok sakinleştirici tükettiklerini tahmin edemezsin."

"Gördüğüm kadarıyla evlisin."

"Tam olarak değil. İşler pek de yolunda gitmedi diyelim ve ben de bu yüzükten kurtulamadım. Başka soru?"

Anna'nın bakışları birden boşluğa düşer gibi oldu.

"Affedersin, sanırım bir pot kırdım."

"Boş ver, nereden bilecektin. Ama bu pek de üstünde konuşmak istemediğim bir konu. Merakını anlıyorum ama... Baskıcı olma."

"Tamam, mesaj alınmıştır."

İkili masayı hazırladıktan sonra gidip yan yana iki koltuğa oturdular ve konuşmayı güçlükle genişletmeye çalıştılar.

* * *

Donatella mutfakta Chiara ile iletişim kurmakta öngörülemez bir zorluk çekiyordu. Her ne kadar kendini neşe içinde laflamaya zorlasa da diğeri ona tek kelimelik cevaplarla karşılık veriyordu. Böylece sorunun kalbine inmeye karar verdi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rahatsız görünüyorsun. Nedenini sorabilir miyim?"

Bu kadar direkt bir soru karşısında Chiara kendini taşan bir nehir gibi bırakıverdi:

"Diyelim ki... Benim kendime pek güvenim yok. Buraya anneme kendi başımın çaresine bakabileceğimi göstermek için katıldım. Aynı zamanda onu kızdırmak da istiyordum. Televizyon izlerken gerçekleri öğrenince kalp krizi geçirecek! Onu ilgilendiren tek kişi babamın yerini alan adam. Sadece o! Zeki, uyanık, zarif ve soğukkanlı. Bir tek o ne diyeceğini ve yapacağını biliyor. Babam ise beceriksizin tekiydi ve ben de onun izinden gidiyorum. Benim çok kararsız olduğumu, çok düşünüp az harekete geçtiğimi söylüyor. Tercihlerimi hiçbir zaman beğenmedi. Böylece ben de güvensizlik içinde büyüdüm. Ve ebeveynlerimin boşanması işleri sadece daha da kötüleştirdi çünkü sonra paralı ve kibirli o adam geldi ve beni daha en başında bir sorun olarak gördü. Şimdi içlerinden bazıları rahatsız edici olan yabancılarla yaşamak zorundayım. 'Kanepe beyefendisini' gördün mü? Hani şu gözlerini insanın üstüne dikip hiç konuşmayan, ismi neydi... Domenico mu? Bir de şu güzeller güzeli Monica var, bana hiç güven vermiyor. Sanırım kendimi bu işe sokmakla hata yaptım."

Donatella ona hayretle baktı. Henüz iki yabancı olmalarına rağmen Chiara hiçbir şey saklamadan ona kendini açma ihtiyacı duymuştu. Annesi ve üvey babasıyla olan ilişkisinde çok acı çekmiş olmalıydı. Kırılgandı, bunun farkındaydı ve evde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendine güvenli bir referans noktası arıyordu. Güvenilmezleri çoktan belirlemişti.

"Peki ya ben?"

"Sen? Tam tersisin. Benim için birine güvenmek pek kolay değil. Bunu şu an yapıyorsam bu seni kendime koruyucu melek olarak seçmiş olmamdan. Sen bana yardım edeceksin değil mi?"

Donatella makarna hazırlama işini yarıda bırakıp unlu elleriyle hızla değişiveren genç kızı kucakladı. Bir an için Chiara'nın Strangemotions tarafından tutulan ve izleyicilerin heyecanını yüksek tutmak için bir senaryoyu oynayan biri olduğunu düşündü. Ama sadece bir an için. Bu kadar başarılı bir oyuncu kendini bir reality şovda kullandırtacak kadar düşürmezdi ne de olsa.

* * *

Kendini endüstriyel miktarda domatesli spagetti yapmakla sınırlamayan aşçı buna ek olarak rekorlara geçecek kadar kısa bir sürede iki çeşit tuzlu kurabiye, malzemelerini açıklamak istemediği iki tatlı ve bir de meyve salatası yaptı. Aldığı alkış ise tüm zahmetine değdi. Açılan üç şişe şarap eşliğinde sohbet koyulaşmaya başladı. Michele'in dövmesinin Rossana adlı bir kızla yaşadığı acı biten bir aşk hikâyesinden kalma olduğu ortaya çıktı. Bu yalnızca pazısından değil aynı zamanda zihninden de asla silinmeyecek olan bir şeydi. Dövmenin resmettiği o delinmiş kalp sanki duygusal bir tutulmayı sembolize ediyor gibiydi. Ada, yoluna devam etmesi için iyi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fırsat olabilirdi ama buna en başta kendisinin inanmadığı çok belliydi. 'Kanepe efendisi' Andrea bir kasaptı ve gruptaki tek evli kişiydi. Ne kadar az görürse o kadar iyi hissettiği bir karısı vardı. Ağzında sürekli bir Tanrı lafı dönüp duruyordu: "Tanrı yardım ederse tüm hayatımı yoluna sokacağım" ya da "Tanrı bana güç verecek," gibi. Diğerlerine gelince; Monica bir seyahat acentesinde çalışıyordu, sevgilisinden yeni ayrılmıştı ve sigarasız bir hayat düşünemiyordu. Tütünden nefret eden Chiara ise bekârdı ve psikoloji bölümünden yeni mezun olmuştu. Sohbetin en popüler konusu ise doğal olarak yarışmanın sır dolu yapısıydı. Hazine avı şeklinde bir yarışma mı olacaktı, yoksa becerilere yönelik oyunlar mı oynanacaktı? İzleyiciler evlerinden mi oylama yapacaktı? Yoksa yarışmacılar mı kimi eleyeceklerine karar verecekti?

Kameralardan onları her kim izliyorsa grubun iç dinamiklerine yönelik ilk sinyalleri kolayca fark edebilirdi. Grubun en dışında kalan kişi Andrea'ydı. Bu onun biraz sempati kazanma eksikliğinden, biraz aşırıya kaçan sert yapısından ve biraz da her ne kadar yarışma kuralları gereği otuz beş yaşını geçmesine imkân olmamasına rağmen olayları tam bir altmışlık gibi değerlendiriyor olmasındandı. Konuşmalara nadiren katıldığı anlar mutlaka bir şeyden şikâyet etmek içindi. Kardeşlerin büyüğü olan Paolo temelde iyi biri gibi görünüyordu, hayatta yaşadıklarına dair belirli bir kin içindeydi. Bir manav dükkânı vardı. Ona işinde yardım eden Domenico'nun tek heceli ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşması her önemli kararda ağabeyine bağımlı olduğu izlenimi yaratıyordu. İkisinin de birbirini çok sevdiği belliydi ama güçlü bir varoluşsal melankoliye batmış oldukları da gözden kaçmıyordu. Donatella kekleri gibi hızla kabaran Chiara'ya karşı koruyucu bir tutum içindeydi. İkisine de yetecek kadar özsaygıya sahipti. Giovanni grubun potansiyel liderlerinden biri gibiydi: Kibirli ama gözlemlerinde oldukça net ve görgülüydü. Anna ise kadınlar arasında onun tam karşılığıydı: Diplomatik, gözlemci ve espri yeteneğine sahip. Zorluk karşısında ittifak kuracaklarından şüphe yoktu. Michele herkesle iyi geçinen klasik insan tiplerindendi. Belki Andrea ile bile bağlantı kurabilirdi. Biraz saf, biraz içgüdüseldi, çok temiz ve iyi biri olduğu açıktı. Halkın sempatisini kazanmadan önce hemen elenenlerden biri olması mümkündü. Alessandro içlerindeki en öngörülemez kişi izlenimini veriyordu. Giovanni ada macerasını bir satranç maçına benzetince Alessandro en uygun metaforun poker olduğunu söyledi: En akıllı olan değil en iyi blöf yapabilen kazanacaktı. Bu gözlemine anlamlı bir bakış eşlik etti. Son olarak Monica kendini kraliçe arı olarak görüyordu. Grubun en güzeliydi ve 'tevazu' kelimesi onun lügatinde yer almıyordu. İnsanları kızdırmaya bayılıyordu ve durumu kendi iradesi yönündeki bir tartışmaya çekebileceğinden emin görünüyordu. Alessandro ile arasındaki fiziksel çekim çok açıktı. Bakışlardan, davranışlardan ve sürekli dokunuşlardan kendini hemen ele veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşamın sonunda odaları bölüştüler: Çift yataklı odalardan biri Chiara ve Donatella'ya, diğeri Monica ve Anna'ya verildi. Üçlü odalardan ilki Andrea ve iki kardeşe diğeri ise Giovanni, Michele ve Alessandro'ya düştü. Bu durumdan herkes memnun değildi elbette. Alessandro Monica'yla uyumaktan çok daha büyük keyif alırdı ama bu arzusunu ele vermekten kaçındı. Anna ise odasını Donatella'yla bölüşmeyi tercih ederdi ama Chiara ondan hızlı davrandı. Kardeşler çift kişilik bir oda istiyordu ama bu da Anna'nın diğer erkeklerle birlikte uyuması anlamına geliyordu, bu yüzden de bu teklifi nazikçe geri çevirdi.

* * *

Vanessa ışıkları açıp Giovanni'nin dairesinin kapısını kapattı. Yıllarca aşklarının sessiz tanığı olan bu üç odalı dairenin anahtarlarını hep sakladı. Giovanni ile aralarındaki hissiyat gittikçe buharlaşıp yok olmuştu. Yani en azından Giovanni ona böyle söylemişti. Etrafına baktı. Her şey hatırladığı gibiydi, bir tek divanın yanında duran ve gün ışığından yoksun kaldığı için boynunu bükmüş olan tropikal bitki dışında. Bitkiler de aşklar gibi yavaş yavaş soluyordu. İnsan başta farkına bile varmıyor tedavi etmeye çalıştığında ise çok geç oluyordu.

Sıradan bir vatandaş davetli olmadığı bir eve sahibinden habersiz girmemeliyken onun durumunda bunu yapan bir polisti! Defalarca düşündükten sonra harekete geçmişti. Giovanni'nin nereye gittiğini bulmak zorundaydı. Bilmesi gerekiyordu. Giovanni bir tatilden bahsetmişti. Bir seyahat acentesine falan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmiş olabilirdi. Bir broşür, turist rehberi ya da harita arayışı içinde dergilerin arasına baktı. İlgisini çekecek hiçbir şey bulamadı. Yurtdışına gitmişti ama nereye? Kütüphaneye baktı. Çekmecelere baktı. Bir ipucu, bir kâğıt parçası, bir not arayışı içinde çift kişilik yatağın yanındaki çalışma masasını araştırdı. Hiçbir şey yoktu. Ama... Bir şey eksikti. Bilgisayar! Acaba yanında mı götürmüştü? Yatak odasının bir duvarını boydan boya kaplayan krem renkli dolabın bir kapağını açtı ve Giovanni'nin taşınabilir bilgisayarını o iyi bildiği yerde saklı buldu. Neyse ki eski sevgilisi alışkanlıklarına bağlı bir tipti. Açıp eski şifreyi yazdı: *Vanessa.* Bilgisayar ona şifrenin yanlış olduğu yanıtını verdi. Yüzünü buruşturup derin bir nefes aldı. Sonra âdeta patladı: "Lanet olsun aşağılık pislik!"

Bu kez büyük harflerle denedi ama boşaydı. İşte, demek ki başka bir kadın vardı! Yoksa neden eski şifresini değiştirsin ki? Ona yalan söylemişti. Histerik bir şekilde aklına gelen tüm kadın isimlerini denemeye başladı ama hemen sonrasında aklıselim bir şekilde davranmadığını anladı. Hâlâ kaygılıydı. Evine sinsice süzülüp Giovanni'nin bilgisayarına girme hakkını ona kim veriyordu? Ortada yeni bir aşk hikâyesi varsa aralarındaki ilişkiye ve eski erkek arkadaşının sevgisine rağmen böyle bir duruma kaybetme riski olmadan itiraz etme imkânı yoktu. Ama olay çıkarma niyetinde de değildi, sadece gerçeği bilmek istiyordu. Böyle bir haberi ortak arkadaşlarından duyarak ya da onları sevgi dolu bir şekilde kucaklaşmış olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aniden karşısında görerek şaşırmak istemiyordu. Tam bir aptal gibi davranıyordu, ayrılalı iki yıl olmuştu ve Giovanni geçen bu süre zarfında kimbilir kaç macera yaşamıştı. O ise yaşadıklarına yapışıp kalmıştı.

Yeni bilgisayar şifresini çözebilecek birini tanıyordu.

Hayır, bunu yapmamalıydı. Yapamazdı. Hem sonra bu doğru değildi. Biri onun kendi bilgisayarına dokunacak olsa başını ciddi belaya sokardı. Ama yine de yaptı: Bilgisayarı çantasına koyup omzuna astı, yataktaki yastıklardan birini okşadıktan sonra evden çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OYUNUN KURALLARI
6 Haziran Pazar

Adadaki ilk gece herkes için rahatsız geçti. İçlerinden bazısı saat farkından dolayı kesintili bir uyku çekerken bazısı Ses'in tavrından ve mecburi birlikte yaşantıdan gerginlik duyar bir haldeydi. Chiara gibi sert yatağa alışamayıp oda arkadaşının güçlükle duyulan düzenli nefesinde güven arayanlar da vardı. Ya da Alessandro gibi yatağını seven ama Michele'in huzursuz uykusuyla uğraşmak zorunda olanlar da. Cenin pozisyonunda yatan Michele uykusunda kendi kendine konuşuyordu. Ve bunlar mırıldanmalardan ibaret değildi. Alessandro onu birkaç kez uyandırıp durumu açıklamak zorunda kalmış ve içten özürlerle karşılık almıştı ama on beş dakika sonra aynı durum tekrar etmişti. Giovanni ise durumdan hiç etkilenmiyor gibiydi, diğer ikisine arkasını dönmüş hareketsiz uzanıyordu.

Alessandro Michele'e biraz acıyordu: Bir aşk acısını geride bırakmayı beceremeyen biri rakiplerinin oyunlarını nasıl bertaraf edecekti. İşi yalnızca izleyicinin iyiliğine kalmıştı, tabii bir halk oylaması ya da benzeri türde bir eleme olduğu varsayılır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sa. Tabii bir de ona ek olarak grubun en hassası olanı Chiara vardı. Ama Alessandro'nun vicdan yapmaya hiç niyeti yoktu.

Sonunda kalkıp dışarı çıkmaya karar verdi. Şafağa az kalmıştı. Üstüne boyu şortundan biraz daha uzun olan sarı turuncu renklerde markalı bir Havai gömleği geçirdi. Kapıyı açtığında etrafını saran taptaze hava ona çok canlandırıcı geldi. Denize doğru yürüdü. Prusya mavisi gök muhteşemdi. Hiç bu kadar çok yıldızı bir arada görmemişti. Her ne kadar palmiyeler tarafından kesintiye uğrasa da bu nefes kesen manzaranın sebebi yapay aydınlatmanın etkisinden tamamen uzak olan bu ortamdı muhtemelen. Şafak vakti bu kadar yakınken gökyüzü nasıl bu kadar mavi olabiliyordu? Anlaşılan o ki gün doğumları tüm enlemlerde aynı değildi... Karanlıkta hiç zorlanmadan ilerliyordu. Kumsala ulaşınca durup önüne baktı. Utangaç küçük dalgalar düzenli aralıklarla kıyıya vuruyordu. Ufukta belli belirsiz görünen beyaz bir şerit yeni doğan günün habercisiydi. Oturdu, sonra kumlara uzandı. Tuz kokusu artık evden çıktığından beri ciğerlerini dolduran tüm diğer kokuların önüne geçmişti: Hindistan cevizi ve muz kokusunun, maun, sedir ve yosun kokularının önüne... İşte şimdi iyice rahatlamaya başlıyordu! Elleri başının altında, kendini gömleğinin altındaki soğuk kumların verdiği keyifli hisse bırakıp gözlerini kapadı. Sonra yeni bir koku duydu. Bu... Sigara kokusu muydu? Gözlerini açmaya vakit bile bulamadan bir el ağzını kapatıp sertçe bastırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sürpriz..."

Alessandro ani bir sıçrayışla kendini bu elden sert bir hareketle kurtardı. Monica çakmağını yakarken o ayağa fırladı.

"Korkmana gerek yok, benim!"

Kadın çakmağın ışığında Alessandro'ya eğlenen bir ifadeyle bakıyordu.

"Tanrım! Monica! Beni korkuttun!"

Monica buna cevaben sigarayı dudaklarından çekip ona sundu.

"Affedersin, sana şaka yapma hissi ağır bastı."

Tedirginliğini saklamaya çalışmayan Alessandro sigaradan yalnızca bir nefes çekti.

"Nereden çıktın böyle?"

"Sanırım ikimizin de aklına aynı şey geldi: Şafağı izlemek."

"Beni mi takip ettin?"

"Eh, evet. Evin kapısının açıldığını duydum ve dışarı çıkmakta olan yarışmacıyı gözetlemeye karar verdim. Ama itiraf etmeliyim ki sözkonusu olan kasap Andrea olsaydı emin ol yolumu değiştirirdim. O kadar silik bir tip ki. Seni burada dünya huzuru içinde uzanırken görünce kumlardan deli gibi fırlamanı izlemek eğlenceli olur diye düşündüm."

Ufuktaki beyaz çizgi pembemsi bir renge bürünmüştü ve ikili artık birbirini rahatça seçebiliyordu. Monica'nın üstünde siyah bir bikini ve bir deniz elbisesi vardı. Üşüyor gibi görünmüyordu. Alessandro onda fiziksel bir kusur bulmak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini zorladı. Bulabilmek için pek de düzgün olmayan ayak parmaklarına kadar inmek zorunda kaldı. İkisi de bir assolist yavaşlığında doğmaya başlayan güneşe doğru döndü. Birbirlerine aralıklarla tesadüfen dokunacak kadar yakın duruyorlardı.

Birkaç saniye böyle sessizce durduktan sonra Monica şöyle sordu: "Chiara hakkında ne düşünüyorsun?"

"Henüz net bir fikir sahibi olacak kadar inceleyemedim," diyerek yalan söyledi Alessandro.

"Bir psikoloğa ihtiyaç duyan bir psikolog: Klasik. Burada uzun kalmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok kırılgan, karşılaştığı ilk zorlukta düşüşe geçip eve dönmek isteyecek."

"İstendiğinde eve geri dönülebileceğini sana kim söyledi?"

Alessandro'nun bu sert sorusu Monica'yı şaşırtmış gibiydi.

"Şey, yani biri eğer burada yapamıyorsa kimse onu devam etmeye zorlayamaz sonuçta."

Alessandro pek de ikna olmamış bir tavırla onayladı.

"Sense kendinden çok emin gibi görünüyorsun. Seni elemek zor olacak."

"Hiç şüphen olmasın! Ama diğerlerini eleme yönünde ittifak kurabiliriz. Ne dersin?"

"Bence strateji oluşturmak için çok erken. Kimbilir, belki de seni elemek için başkalarıyla birlik olmak daha çok işime gelir."

Böyle söyledikten sonra ona göz kırptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah teşekkürler... Yaptığım küçük bir şakayı bana ödetmeyi düşünmüyorsundur umarım."

"Hayır, aksine kendime şunu soruyordum: Eğer koalisyon yaparsak bundan benim kazancım ne olacak?"

"Şöyle diyebiliriz... Bir erkeği ödüllendirmenin pek çok yolu vardır."

Alessandro'nun gözlerinde hınzır bir bakış belirdi.

"İşte bu gerçekten de ilgi çekici bir teklif!"

"Şakalar bir yana, ne iş yapıyorsun?"

"Mercedes bayiliğim var."

Alessandro aklına gelen ilk saçmalığı söyleyivermişti ama bunu büyük bir doğallıkla yapmıştı. Anna gibi biri bunu asla yutmazdı ama Monica belki...

"Gerçekten mi? İyi iş, birçok zengin insan tanıyor olmalısın."

"Öyle... Ve kısa bir süre sonra ben de zengin olacağım!"

"Önce sıraya gir yakışıklı..."

Artık ikisi de denizin karşı tarafında güneş ışınlarının çizdiği renk yelpazesini hayranlıkla izliyordu. Bu soluk turuncu ve pembe tonlarının isyanı insana hâlâ bilgisayarların çoğaltamadığı bir şeyler olduğunu kanıtlar gibiydi. Kadının eli adamın elinin içine kayıverdi.

* * *

Giovanni gözlerini büyük güçlükle açtı. Kirpikleri birbirine yapışmış gibiydi. Alessandro'nun odaya girip kendini yatağa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıraktığını gördü. Tükenmiş gibiydi. Gece boyunca onun diğerlerinin uykusunu böldüğü için Michele'den şikâyet ettiğini duymuştu. Belki biraz sert tepki vermişti. Diğer tarafa döndü, gözleri bir süreliğine camdan süzülen ışıkla kamaştı. Sonra utanmış bir halde ona bakmakta olan Michele'i seçti.

"Bu gece için özür dilerim. Rossana bu kötü huyumdan dolayı beni hep azarlar..." dedi Michele alçak sesle.

"Dert etme. Her şey yolunda. Sen de uyandığına göre önce kahvaltı edip sonra da adayı keşfe çıkmayı teklif ediyorum. Ne dersin?"

"Süper! Ama öncesinde duşa ihtiyacım var."

Banyolar birbirlerinden 'erkek' ve 'kadın' sembolleriyle ayrılmıştı. Her birinde iki duş vardı. Duvara asılı saç kurutma makineleri eksikti ama fön ve tıraş makinesi için prizler mevcuttu.

İkili, kahvaltıda ananas suyu, muz ve İtalyan tarzındaki birkaç dilim marmelatlı ekmeğin keyfini sürerken banyodan beyaz bornozunu düzelterek çıkan Anna'yı gördü.

"İyi uyudun mu?"

"Evet Giovanni, teşekkürler. Dün gece kelimenin tam anlamıyla yıkılıp kalmışım. Saat farkının etkisini hissedeceğimi düşünüyordum ama farkına bile varmadım. Ya siz?"

"Biz... Şey, yedek soru var mı?"

"İşte geliyor: Kahvaltıda size katılabilir miyim? Görüyorum ki siz çoktan kendinize bir şeyler hazırlamışsınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen, keyfine bak. Peki ya Monica?"

"Sanırım herkes hâlâ uyuyor, ne de olsa saat henüz..."

Mutfak kapısının kenarındaki büyük kare saate doğru döndü. Beyaz zemin üstüne siyah kolları olan saatin rakamları elli metre uzaktan bile okunabilecek şekildeydi. Ortama göre boyutları çok abartılı dursa da oldukça sessizdi.

"Dokuz buçuk."

"Biz Michele'le etrafta biraz dolaşmaya niyetliyiz, zaten Ses bu sabah bizimle iletişime geçmeyecek. Bizimle gelmek ister misin?"

"Varım! Sadece giyinmem için zaman verin yeter."

* * *

Üçlü öğleden sonranın ilk saatlerinde oldukça acıkmış bir halde geri döndü. Öğle yemeğinde birliğin geri kalanına düştükleri bu yeryüzü cennetinin muhteşemliklerini anlattılar. En ateşli Michele idi. Kolayca heyecanlanıyordu, daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığından dolayı onun için her şey yeni ve beklenmedikti. Neredeyse yirmi metre yükseklikteki Hindistan cevizi ağaçlarını, toprağın dışında duran kökleri ve filizlenmiş gövdesiyle mangrovları, göç eden kırmızı ibis sürülerini tüm detaylarıyla anlattı. Anna ise sohbeti bir iguanayla olan yakın karşılaşmasını anlatarak renklendirdi. Kendisi tarafından yapılan tasvir şöyleydi: "İki sapık timsah gözü olan ve sırtında kalın bir ejderha sorgucu taşıyan yeşil sarı renkte korkunç dev bir kertenkele."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni ise adanın tek yüksekliği olan burna ulaştığında gördüğü manzara karşısında âdeta büyülendiğini anlattı: Denizin maviliği kıyının yakınlarında yeşilimsi bir maviye dönüşüyor, hemen sonrasında kumun beyaz şeridine yol verdikten sonra ormanın sık yeşilliğine geçiveriyordu.

Tüm bunların beli belirsiz endişe verici bir yönü vardı: Gerçekten de dünyanın tamamen dışında kalan bir adaya düşmüşlerdi. Buruna tırmandıklarında adanın tam büyüklüğünü değerlendirme imkânı bulmuşlar ve bunun on kilometre kareyi geçmediğini anlamışlardı. Etrafta çok az patika vardı ve görünürde hiçbir insan evladı yoktu. Ya da en azından ormanlık alanda gizlenmiyorlarsa durum böyleydi.

"Peki ya bir doktor falan? Ya içimizden biri kendini kötü hissederse ne yapacağız?" diye sordu Chiara.

Giovanni hemen ona güven vermeye çalıştı: "Sürekli kameraların gözetimi altında olduğumuzu unutma. Bence burada bizimle birlikte ekipten birileri mutlaka vardır ve bir doktor da tabi. Bir reality şovda acil durumlar için doktor bulundurulmadığını bir düşünsene: Programı anında sonlandırırlar."

"Ama ben sözleşmede doktorla ilgili bir madde okuduğumu hatırlamıyorum," diyerek araya girdi Andrea.

"Çünkü böyle bir şeyin belirtilmesine bile gerek yok, öyle değil mi?" Anna söylediklerinden hiç de emin değildi ama Chiara'yı daha fazla endişelendirmek istemiyordu.

"Hepinize iyi günler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ses her zaman olduğu üzere hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıverdi. Hoparlörler sayesinde her yerdeydi, duyulan hafif yankı ise ona daha da müdahaleci bir hava katıyordu.

"İyi günler," diye yanıtladı grubun en terbiyeli olanları mekanik bir şekilde.

"Şimdi oyunun kurallarını öğreneceksiniz."

Kimseden karşılığın gelmediği kısa bir ara oldu; herkes sadece öğrenmek istiyordu, sorgucu suallerle beklentiyi uzatmanın hiçbir anlamı yoktu.

Ses tekrar söze girdi: "Oyun çok basit. Yarından itibaren her gün içinizden bir kişi elenecek. Sonunda sadece bir kişi kalacak ve bu kişi son derece değerli ödülün sahibi olacak."

"Ödül nedir peki?" diye sordu Michele.

"Kendi hayatı."

Yarışmacılar birbirine baktı, bu söyleneni kimin yanlış anladığından emin olmak ihtiyacı içindeydiler. İlk tepki veren Andrea oldu, lafı gevelemeden söze girdi: "Artık beni iyice zıvanadan çıkardınız. Saçma oyunlarınıza daha fazla katlanamayacağım. Ne diyorum biliyor musunuz? Hepinizin canı cehenneme, ben eve dönüyorum."

"Eve dönme izniniz yok."

Paola da Andrea gibi sabrını kaybetti: "Ne söylüyorsunuz siz böyle? Eğer evine dönmek istiyorsa buna engel olamazsınız!"

"Adadan nasıl ayrılmayı düşünüyorsunuz? Burada olduğunuzu bilen kimse yok ve Strangemotions tek bir galip kalana kadar adaya herhangi bir araç göndermeyecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen şunu doğru düzgün açıklar mısınız?" Lafa giren Monica kelimelerini tartarak devam etti: "Tek bir galip kalana kadar derken neyi kastediyorsunuz?

"Söylediğim gibi: İçinizden yalnızca bir kişi hayatta kalacak."

"Aman Tanrım, aman Tanrım..." Chiara ağlamaya başladı. Bembeyaz kesilmişti, titriyordu ve bir panik atak krizinin pençesinde zorlukla nefes alıyordu. Anna teselli etmek için ona sıkıca sarıldı.

Donatella kendini korkuya teslim etmedi: "Dinleyin, anladığım o ki siz bizi korkutmaya çalışıyorsunuz. Bunun yasal olmadığını biliyorum ve kendi adıma Strangemotions'ı sebep olduğu zararlardan dolayı ihbar edeceğim."

Donatella'nın söylediklerini dikkate almayan Ses tekrar konuşmaya başladı: "Bakın elemeler esnasında her birinizin karakterini ve buraya katılma nedenlerinizi dikkatle değerlendirdik. Amacımız potansiyel olarak patlayıcı bir karışım yaratmaktı. Birkaç gün içinde geçmişiniz araştırıldı ve ortaya ilginç sırlar çıktı. Sonra... Bir de fünyeye, yani reality şovu havaya uçuracak bir yok ediciye ihtiyaç vardı. Bunun için de bir profesyonel kiraladık. Onun da bir sırrı var ve artık bunu size açıklamanın uygun olduğuna inanıyorum. Şöyle diyebiliriz: bu kişi bir katil."

"Bir ne?" diye sordu Michele, artık iyiden iyiye endişelenmeye başlıyordu.

"Sizin için daha uygun olacaksa para karşılığında cinayet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işleyen bir kişi diyelim. Bu görev için özel olarak eğitilmiş biri. O sizi yok etmeden sizin onun kim olduğunu öğrenip onu ortadan kaldırmanız gerekiyor."

"Demek ki planınızda bir mantık hatası var," dedi Giovanni, kendini sakin ve aklı başında tutmaya zorlayarak. "Eğer katili hemen ortadan kaldırırsak dokuzumuzun da hayatı kurtulmuş olur. Tek bir kazanan değil, dokuz galip olur yani."

"Strangemotions katilin yok edilmeden önce en azından sekiz yarışmacıyı öldürecek kadar işinde usta biri olmasına çok önem verdi. Bir düşünün: Onun kim olduğunu bilmiyorsunuz, bir cinayet vakasıyla hiç karşılaşmadınız ve kendinizi korumak için silahınız yok. Katil ardında hiçbir ipucu bırakmamaya çok özen gösterecek, hem sonra son derece iyi bir aktör, ortada hiçbir şüphe kalmayana kadar bir bir hepinizi yok edebilir. Bu onun için bir yetenek denemesi. Doğal olarak hayatta kalacak olursa da, altı sıfırlı çok cömert bir ödülün sahibi olacak."

"Bizi dehşete düşürmeyi başardığınıza göre artık tüm bunların bir şaka olduğunu söyleseniz iyi olmaz mı?" dedi Giovanni.

"Şaka falan değil, bir kâbus. *Sizin* kâbusunuz. Yarın görüşürüz, belki."

"Hey, bizi böyle yüzüstü bırakacak değilsiniz herhalde!" diye bağırdı Donatella.

Cevap gelmedi.

"Heeey!"

Ortada sadece ağır bir sessizlik vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarışmacılar boş yere rahatlatıcı bir bakış yakalama ümidiyle endişeli gözlerle birbirine baktı. Giovanni'nin düşünceli bir ifadesi vardı, Alessandro şaşkınlık içinde başını sallıyordu, Paola alçak sesle kardeşiyle konuşuyordu. Kadınlar arasında ise Anna ve Donatella hislerini gizlemekte daha başarılı gibi görünüyordu. Monica kafesteki bir kaplan gibiydi. Chiara ise durumu daha da gerginleştirecek histeri krizlerine girmemek için kendini zorluyordu. Anna'nın omzunda sessizce ağlıyordu.

İlk konuşan yine Donatella oldu:

"Bu gerçek olamaz. Bizi korkutmak istiyorlar! Hadi canım... Bir hayal etseniz ya, akşam yemeği saatinde gerçekten de insanların öldürülerek elendiği bir reality şov, böyle bir şey mümkün mü?"

Böyle bakınca olay gerçekten de pek inanılacak gibi değildi.

"Hem sonra bu iş için seçilen bir katil var," diye ekledi Michele. "Nasıl yani? Onu bulmak için de bir ilan mı yayınladılar: Bahamalar'daki bir reality şov için katil aranıyor?"

Andrea'yla Paolo güldü, grubun geri kalanı tarafından tuhaf olarak nitelendirildiklerinden dolayı herkes bu duruma şaşırdı.

"Evet, yüz kişiden cevap aldılar ve sonra da bunların içinden en iyisini seçtiler, şey için..."

Alessandro tam alaylı sözüne devam edecekti ki birden mayınlı bir arazide olduğunu fark edip sustu.

İmdadına Monica yetişerek cümleyi tamamladı: "Grubun geri kalanından sıkı bir dayak yemek için!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra hep bir ağızdan hiç durmadan aynı anda konuşmaya başladılar. Tek arzuları birbirlerine biraz cesaret vermek ve hepsinden öte kendilerini yüreklendirmekti. Korku onları birbirine bağlayan bir araç olmuştu. Erkekler birbirlerinin omuzlarını sıvazlıyor, kadınlar kucaklaşıyordu. Andrea ve Domenico dışında herkes fiziksel bir temas arayışı içindeydi. İlk defa aynı dalga boyunda, aynı hedef için yan yana durmuş gibiydiler: Ses'in korkunç sözlerini hafızalarından kovmak. Belki de tüm bunlar yayının izleyicisini artırmak için bulunmuş korkunç bir yoldu. Evet, böyle olmalıydı. Böyle olmak zo-run-day-dı.

* * *

Vanessa, Giorgio'nun dükkânına girdi. Öğleden sonra iki sularıydı ve haziran başında son derece sıcak bir Roma günüydü. Yeri ve saati kısa mesajla kararlaştırmışlardı. Gösterişli tabelada şöyle yazıyordu: G-COM Bilgisayar, Satış – Servis – Tamir – Kurulum – Eğitim – Danışmanlık – Şirket ve Bireylere Hizmetler. Dükkân sahibinin işleri pek de iyi gitmiyordu. Sürgülü camekânların içindeki donanım malzemeleri (taşınabilir bilgisayarlar, PC yazılımları, kablolar, USB'ler, web kameraları) uzun süredir yerinden kıpırdamamış gibiydi. Bunlara ek olarak etrafta satılmamış ve bu yüzden de bazısı yüzde elli indirime sokulmuş bir sürü cihaz vardı.

"Hah, kimleri görüyorum, en favori polis memurum."

"Selam Giorgio. Nasıl gidiyor?"

"Eh muhteşem ötesi diyebilirim. Neden sordun, anlaşılmıyor mu? Bunun çok net görüldüğünü düşünüyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giorgio uzun boylu ve oldukça zayıftı. Otuz beş yaşındaydı ve çok daha büyük gösteriyordu. Kalın gözlükleri ve zayıf yüzünde belirgin kırışıkları vardı. Kırlaşmış az miktardaki uzun saçı arkada atkuyruğu yapılmıştı. Onun için bilgisayarların hiçbir sırrı yoktu. Öte yandan kendi işini yürütmek onun çalışma yöntemiyle çok uyumsuz bir şeydi. Bazen bir bilgisayarı tamir etmek için aylarca beklediği olurdu çünkü bu çok banal bir sorundan kaynaklanıyor olabilirdi. Her şey bir yana bu her ne kadar onun için oldukça uyarıcı bir durum olsa ve bir yazılım hatasını düzeltmek için on iki saat hiç durmadan çalışabilse bile müşteriye istediği ücretin açıklamasını yapamıyordu. Bilgisayarlarla ilgili karşılaştığı sorunların büyük çoğunluğu cazibesi olmayan şeylerdi, bunlar ona zaman ve maliyet açısından güvenilirliği için geliyordu, uzmanlığı için değil. Onu tanıyanlar için dükkânının cumartesi sabahı kapalı olduğunu ve pazar günü öğlen saatlerinde açıldığını görmek hiç de şaşılacak bir durum değildi.

"Gördüğüm kadarıyla işler doğru yönde gitmemeye devam ediyor. Halbuki sen bir bilgisayar sihirbazısın."

"Eğer konu buysa sihirbaz olduğum başka şeyler de var, birçok kadın buna tanıklık edebilir. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Hadi ama ciddi ol biraz. Yardımına ihtiyacım var."

"Güzel! Elbette ivedilikle öncelik vereceğim ama öncesinde karşılık olarak geçirdiğim ateşli geceyi seninle paylaşmak..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadının ani sert bakışları onu cümlesini bitirmekten alıkoydu.

"Yaşadıklarını kendine sakla Giorgio, düşünecek başka şeylerim var. Ayrıca havamda değilim."

"Ah Vanny, sen hiçbir zaman havanda değilsin ki, o herif seni terk ettiğinden beri durum bu. Ama deniz birçok balıkla dolu. Benim için bir oltaya bile ihtiyaç yok."

"Sorunumla ilgili konuşabilir miyiz?"

"Madem ısrar ediyorsun... Nihayetinde er ya da geç olgun bir şeftali gibi düşeceksin. Senin yerinde olsam direnç göstermem."

Kadına sanki onun gerçekten de pes etmek üzere olduğuna inanırmışçasına bakıyordu.

"Şimdi, bu bilgisayarı görüyor musun?"

"Görüyorum evet. Sana sattığım bilgisayar değil bu. Kimin?"

"Eski sevgilimin."

Giorgio önce Vanessa'ya sonra da bilgisayara baktı. Şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı.

"Nasıl oluyor da onun bilgisayarı sende?"

Kadın bakışlarını yere indirdi. Vanessa'nın sorgulayan gözlerini muhatabından çektiği az rastlanır bir durumdu.

"Kısa bir süreliğine... Aldım."

"Ne? Doğru mu anlıyorum? Sen, dürüst polis eski sevgilinin bilgisayarını mı çaldın? Gizlice evine mi girdin?"

"Hayır, anahtarlarım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ehm... Devamını duyalım."

"Kısaca: Bana nereye gittiğini söylemeden aniden çekip gitti. Yurtdışında bir tatilden bahsetti ama başka bir detay vermedi. Eğer bir kadın sözkonusu olsaydı benden bunu saklamazdı. Sonuçta elimden bir şey gelmez. Ama tarzı, sis perdesi, ani gidişi... İçim hiç rahat değil. Lütfen bana yardım et."

Vanessa'nın sesinde hafif bir kırılma olmuştu.

"Bilgisayarın şifresini bulamıyorsun değil mi?"

"Aynen öyle."

"Bırak da bir bakayım."

Bilgisayarı alıp açtı. Şifre sormasını sabırsızlıkla bekledi, sonra hiç tereddüt etmeden tuşlara hızlıca basmaya başladı. Siyah arka planın üstünde kısa beyaz metin sıraları birbiri ardına aralıksız akmaya başladı. Görünmez bir nota dizisini takip eden konsantre olmuş bir piyanist gibiydi. Sadece kendisinin duyduğu bir senfoninin notalarını izliyordu. Vanessa onu ilahi bir sessizlik içinde tırnaklarını kemirerek seyrediyordu. Kırk saniyeden fazla geçmemişti ki Giorgio keyifle konuştu: "Strangemotions kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok. Şu an için bunun pek önemi yok. Önemli olan bilgisayara girmiş olmamız."

"Tüm dosyaları incelemek gerekiyor..."

"Daha hızlı bir yol var: İnternete bağlanıp kronolojiye bakalım. Böylece eski sevgilinin yola çıkmadan hemen önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hangi internet siteleriyle ilgilendiğini görebiliriz."

"Doğru!"

Giorgio konuşurken söylediğini çoktan yapmıştı.

"Hımm... Tarihçe silinmiş."

"Yani? Giovanni internette yaptığı gezintilerin hepsini silmiş mi?"

"Öyle ya. İzlenmemek için her tedbiri almış gibi görünüyor."

"Ama neden? Kişisel bilgisayarındaki ipuçlarını bile silecek kadar gizli ne olabilir?"

"Ancak, şöyle yaparsam... Ve şöyle..."

Piyanist tekrar tuşlar üstünde duyulmayan senfonisini çalmaya başladı. Kendi kendine konuşuyordu: "Peki şimdi bu karmaşayı nasıl çözeceğim?"

Vanessa şaşkın bir tavırla karşılık verdi: "Bunu sen bilmiyorsan..."

"Ah, evet işte oldu..."

"Nihayet."

"Bekle neredeyse halloluyor..."

"Seni takip edemediğimden korkuyordum."

"Hadi ver şu tarihçeyi bana artık!"

"Ben mi?"

Sonunda kadına zafer dolu gözlerle bakarken ekranda hepsi de aynı görüntüleri içeren çeşitli web siteleri belirdi: İnce beyaz kumlu plajlar boyunca uzanan palmiyeler, mavi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okyanusun ortasında yeşil adalar, muhteşem Karayip otelleri.

"Gizemli varış noktası Bahamalar!"

"Oraya mı gitmiş? Ah teşekkürler Giorgio! Çok teşekkürler! Başka detaylar da bulabilir misin?"

"Üzgünüm, bilgisayarın hafızasında Bahamalar'ın altında arama yaptım ve yalnızca bu internet sitelerinin linkleri çıktı."

Vanessa ona bu sonuca nasıl vardığına ya da tarihçeyi geri kazanmayı nasıl başardığına yönelik teknik detayları sormakla vakit harcamadı. Onun yüzünü iki elinin arasına alıp bilgisayar uzmanının inanmaz bakışları altında dudağına sıcak bir teşekkür öpücüğü kondurdu. Sonra bilgisayarı kapatıp tek bir kelime eklemeden dükkândan çıktı.

Adam onun ardından hüzünle kaplı gözlerle baktı. Aldığı bu hediyeyle yetinmeye çalışarak dudaklarında onun tadını hissetmeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KUMSALDA BİR FAGOT

Akşam yemeğinde kimsenin iştahı yoktu. Konuşmanın konusu saatlerdir aynıydı: Adadaki kaderleri. Neden onları korkutmak istiyorlardı? Ses'in ardında saklanan kimdi? Bu işkence ne kadar sürecekti? Bir para cezası karşılığında evlerine dönmeleri mümkün değil miydi? Ruh halleri, onları korkutmak için sahnelenen aptal bir oyun olduğu kesinliği ve küçük de olsa bir tehlike olasılığı arasında gidip geliyordu.

Donatella, Chiara'dan sonra beklenmedik bir şekilde kendini koyuveren ikinci kişi oldu. Aniden kuvvetli bir baş ağrısından yakınmaya başladığında ateşi olduğunu anlamak için başına dokunmak yeterli oldu. Yüzü kıpkırmızıydı ve tüm bedeninin halsiz düştüğünü hissediyordu. Belki saat farkı ya da bir gün önceki heyecan ve gerilim onu halsiz düşürmüştü. Arkadaşlarına veda edip odasına çekildi. Anna ona eşlik etmeyi önerse de o gergin bir gülümsemeyle bunu geri çevirdi. Donatella'nın kendini kötü hissetmesinde hiçbir tuhaflık olmamasına rağmen bu yeni durum tüm yarışmacıların kendi çaresizliğini fark etmesine sebep oldu. En azından bir doktor, teknisyen, bir reji görevlisi, yani kısacası Strangemotions ile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürekli irtibat halinde herhangi bir insan evladı olsaydı... Oysaki beklemek zorundaydılar, günde bir kez o tartışılmaz kelimelerin gökten inmesini beklemek zorundaydılar.

Herkes bu sefer nihayet dostane bir tonla tüm bunların yalnızca bir şakadan ibaret olduğunu söyleyen Ses'i yeniden duymayı bekliyordu. O an için tek referans noktaları, tek gerçek umutları buydu.

Konuşmalar esnasında endişe yaratan başka unsurlar ortaya çıktı. İlk olarak katılımcılardan hiçbiri ailelerine, dostlarına ya da iş arkadaşlarına bu seyahatin gerçek sebebini söylememişti. Yarışma dışında kalma korkusu baskın gelmişti. Diğer yandan en karmaşık cep telefonları bile bu adada çalışmıyordu. Hatta kimsenin yanında ilaç falan da yoktu, evde bir ilk yardım çantası bile bulunmuyordu. Daha öngörülü olan herhangi biri yanında biraz aspirin ve hafif ilaçlar getirmeyi düşünebilirdi. Tek olumlu şey Chiara'nın krizden çıkmış gibi görünmesiydi: Artık ağlamıyordu, hatta bazen gülümsüyordu bile. Aslında tüm gerginliğini atan ve muhtemelen artık vücudunda diğerlerinden daha az elektrik taşıyan tek kişi oydu.

Çoğu sinirden kaybolan enerjilerini geri kazanıp şüphelerinden arınmış bir şekilde uyanmak üzere erkenden yattı.

Gece yarısı civarında salonda hâlâ uyanık kalanlar Giovanni ve Anna idi. Sanki aralarında sessiz bir anlaşma varmış gibi tatsız konuları çekinmeden konuşabilmek için diğerlerinin odalarına çekilmesini dört gözle beklediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Katil hikâyesinin doğru olduğunu varsayabilir miyiz?" dedi Anna. Bu saatlerdir sormak istediği bir soruydu.

"Bir yerlerde okuduğuma göre seri katiller neredeyse hep erkekler oluyor. Bu, katil adayı sayısını altıya indirir."

"Böyle bir durumda ben zaten çoktan öldüm," dedi Anna ironi ve dehşet karışımı bir espriyle.

Giovanni hızla fikir yürütmeyi sürdürdü: "Anladığım kadarıyla ortada bir seri katil değil, kiralık katil var. Kısacası bu, erkek ya da kadın olsun fark etmez, onun için kontrol edilemez bir zorunluluk değil, bir iş. Bu ise şüpheli sayısını tekrar ona çıkarır."

"Fantastik... Şüphelendiğin biri mi var?"

"Anna, sen... Sen gerçekten ciddi misin? Akademik bir tartışma yapmak ayrı, benzer bir kâbusun gerçek olduğunu düşünmek ayrı bir şey!"

"Bu olasılığı yüzde yüz yok saymak içinden geliyor mu?"

"Kahretsin, ben bu gece uyumak istiyorum!"

"Odanda olası iki katille birlikte öyle mi? Başarılar..."

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Söylemek istediğim kime güvenebileceğimizi seçmek ve birlikte ilerlemek zorundayız. Tek hareket ettiğimizde hepimiz savunmasızız. Seni yeni tanıdım ama diğer erkeklerin içinde 'en az psikopatı' sen gibisin."

İkisinin de konuşmayı şakayla karışık bir pistte tutma çabası içinde olduğu belliydi, ancak bu şekilde korkunun öne çıkmasını engelleyebiliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir zamanlar kadınların hoşuna giderdim. Şimdiyse bana 'daha az psikopat' olduğumu söylüyorlar. Ne güzel..."

Anna'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Belki de yanılıyorumdur, bu durumda kendi ellerimle kendimi yakmış olurum..."

Giovanni ona anlaşılması güç bir ifadeyle baktı.

"Sen görünüşte çok sosyal ama gerçekte kimseye güvenmeyen birisin. Nasıl oldu da ben senin üstünde bir istisna yarattım?"

"Sana söyledim: Diğerlerini de gördüm... Ama soruma cevap vermedin: Kimden şüpheleniyorsun? Mesela Domenico, sence de tuhaf bir tip değil mi?"

"Sadece az konuştuğu ve açık renk gözlerini üstüne diktiği için mi? Bunlar soğukkanlılıkla birini öldürebileceği tezini doğrulamaya yetmez. Hem sonra kardeşi ne yapar? Domenico'nun katil olduğunu bile bile onunla omuz omuza mı durur?"

"Belki de iyi sebepleri vardır."

"Hadi ama iyi düşünelim... Hayır, Ses son derece açıktı. Eğer yarın ölen kimse olmazsa tüm bunların bir saçmalık olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Ben başka tezlere yoğunlaşmak istemiyorum. Ama yine de bir isim vermem gerekiyorsa, ben Andrea derim."

"Andrea mı? Ama o yarışmacılar içinde en cahili. Dağınık, görgüsüz, çok az yıkanıyor ve şematik bir şekilde akıl yürütüyor. Katiller genelde parlak ve oldukça akıllıdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman ilk şüpheli ben oluyorum."

Göz göze geldiler ve Anna bir an için nefesini tuttu. Mantıksal olarak Giovanni haklıydı. Oysaki Anna ona 'güvenebileceğini' hissediyordu ve o an bir erkeğin desteğine ihtiyacı vardı. İki kadının bir katile karşı çok daha az şansı vardı.

"Hayır, sanmıyorum. Neden Andrea?"

"Çünkü en şüphe duyulmayan kişi o. Polisiye romanlarda katil hep en beklenmedik kişi değil midir? Eğer bu işin eğitimini aldıysa kaba taklidi yaparak dikkatleri üstünden uzaklaştırmayı öğrenmiş olmalı. Ses'e karşı ilk itiraz edenin o olduğunu fark etmedin mi?"

"Demek istediğin... Onun ne söyleyeceğini önceden biliyor muydu?"

"Aynen öyle."

"Affedersin ama bu bana biraz zayıf bir tez gibi geldi."

"Eh, umalım ki hepsi havada kalan konuşmalar olsun. Artık yatma vakti geldi sanırım."

"Evet, haklısın. Korkuyor musun?"

Giovanni çok ciddi bir şekilde cevapladı: "Ben mantıklı bir insanım Anna. Bankada çalışıyorum. Mantık yürütmeye, hesaplar yapmaya ve duygularımı hep kontrol etmeye alışkınım. Korkuyorum ama şu an için bunu kontrol altında tutmayı başarıyorum.

"Eh, bense dehşet içindeyim."

"Buna inanmakta zorlanıyorum: Sesin titremiyor, Donatella ya da Chiara gibi sinir krizlerine girmedin. Sağlam sinirlere sahip gibisin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eczanede çalışmamdan kaynaklanıyor olsa gerek, ben de kendimce tartı kullanmaya ve mantık yürütmeye alışığım."

"Bir gün bana bizim gibi iki insanın böyle saçma bir durumda ne yaptığını açıklarsın belki."

"Yeni bir hayat arzusunun gözlerimizi kamaştırmasına izin verdik," dedi kadın başını eğerek.

"Sadece bu değil, yani en azından benim açımdan."

"Seni düşüren ne oldu?"

"Ben... Özür dilerim, şu an bundan bahsetmek istemiyorum. Benim özelim. Seni böyle hassas konulardan bahsedecek ve güvenecek kadar iyi tanımıyorum henüz."

"Yani... Sen Ses'in bahsettiği karanlık kişisel sırlara sahip yarışmacılardan birisin."

"Korkarım ki evet," dedi belirgin bir güçlükle. "Peki ya sen?"

"Ben ne?"

"Senin de geçmişinde bir sırrın var mı?"

"Şey... Hayır, hayatımda gizemli ya da utanmamam gereken bir şey olduğuna inanmıyorum."

Giovanni'nin şüphe dolu gözlerini görünce konuşmaya bir son vermesi gerektiğini anladı: "Durum göz önünde bulundurulursa sana 'iyi geceler' demenin pek bir anlamı yok, ama... Yani en azından dinlenmeye çalış. Her şey çözülecek."

"Öyle umalım. Yarın görüşürüz."

Tam birbirlerinden ayrılmışlardı ki Giovanni dönüp ekledi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anna..."

"Evet?"

"Benim sırrım... Sana kötülüğü dokunacak bir şey değil."

"Biliyorum."

Anna ona yeniden gülümsedi.

Mutfakta görüş açılarının dışında duran Domenico ikilinin odalarına çekilmesini izledi.

* * *

"Uyan!" diye haykırdı Michele.

Giovanni sert bir ifadeyle dönüp muhatabını görebilmek için gözlerini kıstı.

"Ne var?"

"Donatella yok olmuş!"

Giovanni saate baktı: Dört buçuktu.

"Ne demek yok olmuş?"

"Chiara akşam yemeğinden sonra yanına gittiğinde onun odada olduğunu söyledi. Yarım saat önce uyanıp ışığı açınca yatağında olmadığını fark etmiş. İlk anda endişelenmemiş ama sonra onun kendini pek iyi hissetmediğini hatırlayıp bir de ortaya çıkmadığını görünce onu aramaya gitmiş."

"Dışarıdadır."

"Yalnız başına mı? Chiara diğerlerini de uyandırdı. Kardeşler ön kapıyı açıp ona seslendiler. Hiç cevap yok."

"Geliyorum."

Endişe kiminin net hedefi olmayan aceleci ayak seslerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kiminin de "Donatella! Cevap ver!" diye bağırışlarında yankılanıyordu. Kalplerden taşıyor gözlerden akıyordu. Giovanni birçok kez kendini sakin tutmaya çalıştı.

Evde yoktu. Dışarı çıkmış olmalıydı. Artık hepsi dışarıdaydı. Ama hâlâ çok karanlıktı...

"Orada!" diye haykırdı aniden Alessandro.

Elinde fener olan biri kumsala açılan ormanlık alanda ilerliyordu. Onlardan iki yüz metre kadar ilerdeydi. Hepsi havanın serinliğine aldırmadan üstlerindeki tişört ve şortlarla hemen o yöne doğru ilerlemeye koyuldu. Sıcaklık gündüz olduğu gibi on sekiz derece değildi. Sadece Giovanni'nin üstünde kot ceket vardı. Evin ışıkları yakındaki alanı az da olsa aydınlatıyordu ama uzaklaştıkça dikkatle ilerlemek zorunda kaldılar. Gökyüzü karanlık olmasına rağmen adanın menderesleri daha az kasvetliydi.

Bir adam ışığın yönünü sürekli değiştirerek önündeki ağaçlık alanı araştırıyordu. Rastgele ilerliyor gibiydi. Biraz daha yaklaşınca onu tanımakta zorlanmadılar: "Andrea, onu buldun mu?"

"Ne bulması, neredeyse çevredeki her yere baktım..."

"El fenerini nereden buldun?" diye sordu Anna.

"Benim. Bir fener hep işe yarar."

Andrea etrafında döndü, bir an için kumsalın geniş bir alanı aydınlandı. Pes eden bir ifadeyle kollarını ikan yana açtı.

"Bekle! Ver ışığı bana!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun elinden feneri neredeyse sökercesine çekip alan Monica kumsalın bir kesitini aydınlattı.

"Döndüğün sırada bir şey fark ettim sanki... İşte! Siz de görüyor musunuz?"

Kıyıda bir şey uzanıyordu. Dev bir fagota benziyordu, hareketsiz uzanmıştı ve sahile vuran dalgalarla sallanıyordu.

"Hayıır!"

Chiara bunun bir insan bedeni olduğunu anladığı anda ileri atılan ilk kişi oldu ama Alessandro hemen onu durdurup yıkıcı bir gösteriyi önledi. Kardeşler, tekrar feneri alıp yolu aydınlatan Andrea ile birlikte hedefe doğru hızlı adımlarla ilerlediler. Paolo ve Domenico çömelip Donatella'yı sudan çektiler. Üstünde, belki denizin hareketinden olacak, hafifçe bel kısmına toplanmış kısa kollu uzun bir bluz, altında ise külot vardı. Sanki rahatsız rüyalar gördüğü bir uykuda gibiydi. Vücudunda birkaç çürük ve yara vardı, bunlardan bir tanesi başındaydı ama hiçbiri ölüme sebebiyet verecek kadar kötü görünmüyordu. Paolo emin olmak için iki parmağını şah damarına bastırdı ama yüzündeki mavimsi beyazlık diğerlerinin gerçeği anlamasına yetmişti bile: Kalbi atmıyordu.

"Ölmüş," dedi Domenico.

"Hayır, yardım edin ona!" diye bağırdı Chiara, çıldırmış gibiydi. "Doktor çağırın! Belki hâlâ hayata döndürülebilir... Birkaç santimlik suda boğulmuş olamaz, sadece biraz ateşi vardı o kadar! Yalvarırım size, yalvarırım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Monica'nın dizlerinin bağı çözüldü. Bayılan Michele'i düşmeden önce Giovanni yakaladı. Diğerleri ise hareketsiz, konuşmadan ve neler olup bittiğini anlayamadan izliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7 Haziran Pazartesi
Dokuz Yarışmacı Hayatta

Andrea ve kardeşler onu hemen gömmek istedi. Ama diğerleri kararlılıkla buna karşı çıktı.

"Biz mezarcı değiliz," diye açıklık getirdi Giovanni.

Ama Donatella'nın kadavrasının orada, en derin korkularının sonsuz bir hatırası olarak kumsalın ortasında kalamayacağı da bir gerçekti. Hem sonra çürümesine engel olmanın da imkânı yoktu. Sonunda onu ormanın içine götürmeye karar verdiler. Görkemli bir hindistancevizi ağacının dibinde bir yer seçtiler ve cesedi etraftaki palmiyelerden düşen büyük yapraklarla örttüler. İçinde bulundukları sinir hali elle dokunulacak kadar gerçekti. Sessizlik içinde hareket ediyorlardı, her biri kendi şeytanına karşı bir mücadele içindeydi. Yeni bir gün başlamıştı. Chiara herkes adına kısa bir dua etti: "Elveda Dona. Seni tanıyacak çok az zamanımız oldu, ama... Herkese çok sempatik geldiğini söyleyebilirim. Benim için tatlı, güçlü ve içtendin. Arkadaş olabileceğimizden emindim. Bu hikâye bittiğinde her yıl gelip mezarına çiçek koyacağım. Lütfen yukarıdan hepimizi izle. Güle güle aşçı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözyaşlarını tutmaya gerek görmeden rastgele oluşan höyüğün üstüne birkaç mor renkli begonvil yaprağı serpti.

Andrea kısaca ekledi: "Tanrı onu görkemiyle alsın. Amin."

Tanrı'yı anmak için en uygun ortam hangisiydi? Elbette ki kendini biraz daha fazla zorlaması gerekmişti. Çünkü belki de kasap olduğundan dolayı diğerlerinin içinde durumdan daha az etkilenmiş gibi duran tek kişi oydu.

* * *

Kâbusun ne kadar gerçek olduğunu anlamaya başlamışlardı. Her şeye rağmen eve geri döndüklerinde içlerinden bazısı ateşe su serperek gerilimi biraz olsun azaltmaya çalıştı.

"Belki de bir kaza olmuştur," dedi Giovanni.

Alessandro onunla aynı fikirde değildi. "Hiçbirimiz aptal değiliz. Oyun başladı, ilk kişi kelimenin tam anlamıyla elendi ve bu Donatella'ydı."

"Donatella iyi değildi Alessandro. Belki de taze gece havasının iyi geleceğini umarak dışarı çıktı, sonra da kumsalda kendini kötü hissetti... Su çok az olsa bile boğulup ölmüş olabilir."

Monica çok sinirliydi, zorlukla konuştu: "Giovanni bizi sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum... ve bunu takdir ediyorum ama gerçekle... yüzleşmek gerek... deli katillerin eline düştük... hepimiz öleceğiz!"

"Hadi ama Monica..."

Alessandro teselli etme amacıyla Monica'ya yaklaştı. Kadın umutsuzca hıçkırarak onun omuzlarına kapandı. Kadınlar arasında bir tek Anna henüz teslimiyet sergilememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chiara tam anlamıyla şaşkınlık içindeydi. Oda arkadaşı ölmüştü. Artık ağlamıyordu ama titriyor ve etrafa görmeden bakıyordu, korkunun boşluğunda kaybolmuştu.

"Belki de... Ben onu kurtarabilirdim," dedi. "Ama bu nasıl olmuş olabilir? Kendi ayaklarıyla dışarı çıkıp saldırıya mı uğradı? Yoksa odamıza biri mi girdi? Neden benim yerime onu öldürmeyi seçti?"

Giovanni onu teselli etmeye çalıştı: "Kendine işkence etme Chiara, senin hiçbir şey yapamayacağın kesin. Hiçbirimiz bir şey yapamazdık."

"Katil dışında," diye ekledi Andrea, önceki kibri yok olmuş gibi görünüyordu.

Anna kendini yapıcı olmaya zorladı: "Karşılık vermeliyiz. Mesela eğer birlikte durursak katil saldıramaz çünkü birbirimizi kollarız."

"Bu iyi bir fikir gibi," dedi Michele.

"Affedersiniz ama dünden beri aynı şeyi düşünüyorum," dedi araya giren Alessandro. "Katili etkisiz hale getirdiğimizi varsayalım. Evlerimize nasıl geri döneceğiz?"

Monica atıldı: "Yani er ya da geç bizi aramaya gelecekler..."

Andrea karamsar bir tavırla araya girdi: "Sadece birkaç günlük erzağımız kaldı."

"O zaman... Katilden kurtulsak bile açlıktan ölme riskimiz var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni tekrar ortamı sakinleştirmeye çalıştı: "Çok saçma tartışmalar yapıyoruz. Donatella'yı biri mi öldürdü yoksa bir talihsizlik mi yaşandı bilmiyoruz. Belki de şu an yarışmanın ellerinden kayıp gittiğini gören yapımcılar bizi kurtarmak için bir şeyler organize etmeye başlamıştır bile. Birbirimizden şüphe etmeyi bırakmak zorundayız, bu yalnızca durumu daha da zorlaştırır."

"Eğer senin dediğin gibi 'oyun ellerinden kaydıysa' bu saate kadar Ses bizi sakinleştirmek için bir şeyler söylemez miydi sence?"

"Michele benim kristal kürem tok. Durumun vahametini yok saymak istemiyorum ama mantıklı düşünmeye çalışmak zorundayız."

Monica tekrar lafa girdi. İçinde bulunduğu kriz halini aşmış gibiydi: "Tamam, düşünelim. Tezlerin en kötüsünün gerçek olduğunu varsayalım. Anna'nın birlikte durma fikri uygun ama yeterli değil. Ben kendimi savunmak istiyorum!"

"Silahımız yok ki..." dedi Giovanni ama daha lafını bitiremeden Domenico araya girdi: "Bıçaklar var."

Domenico az konuşuyordu ama konuştuğu zaman sözleri taş kadar ağır geliyordu.

"Yemek bıçakları mı? Korkarım ki bunlar yeterli değil."

"Bıçak setinin bıçakları," diye açıklık getirdi Paolo.

Giovanni'nin kafası karışmış gibiydi.

"Hangi bıçak seti?"

"Mutfağa bak, büfenin içinde makarna torbalarının arkasında tahtaya dizili bir bıçak seti var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne zamandan beri mutfakta görünür şekilde bulunması gereken bir bıçak seti büfenin içine saklanıyor?"

"Bundan sana ne? Gördüm diyorum işte."

Dokuz yarışmacı birlikte mutfağa gitti. Tahta bıçak seti gerçekten de oradaydı, hem de çok keskin dört bıçağıyla birlikte.

"Eh, işte artık silahlarımız var. Ama herkese yetmez."

"Ben bıçak falan istemiyorum," dedi Chiara. "Her halükârda katille mücadele edecek yetide değilim."

"Benimse kolay pes etmeye hiç niyetim yok. Sen kendine yardım et ki Tanrı da sana yardım etsin." Andrea bunları söyledikten sonra hemen bıçaklardan birini kaptı.

Onu Domenico izledi.

"Kusura bakmayın ama ben korkuyorum." Monica da bir bıçak kaptı.

Geriye tek bir silah kalıyordu.

"Sanırım bunu Anna'nın alması daha doğru," dedi yüksek sesle fikir yürüten Giovanni. "Bir kadın her zaman için bir erkekten daha savunmasızdır."

Michele anlık bir tereddütten sonra onayladı, Alessandro cevap vermedi. O ana kadar tartışmalardan dikkatli bir şekilde kaçan Anna ise beklenmedik bir tepki verdi:

"Tartışmalara mahal vermemek için kimin bıçak alması gerektiğine kurayla kara vermenin doğru olduğuna inanıyorum. Chiara geri çekildi ama içinizden bazılarının bencilce düşünerek diğerlerini korunmasız bırakması hiç hoşuma gitmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii bir de bıçak alanların arasında katilin de olabileceği gibi bir ihtimal de varken."

Paola genç kadına doğru bir hamle yaparken diğeri endişeyle geriledi: "Beni dinle küçükhanım! Şövalyelik yapma uğruna kendimi öldürtmeye hiç niyetim yok. Benim kardeşimle birlikte tek bir bıçağım var, şu ana kadar oldukça uyumlu davrandığımızı düşünüyorum. Hem sonra daha az önce birlikte durmamız gerektiğini konuşmadık mı? Şimdiyse sen bizi katil olmakla suçluyorsun. Güvenin için teşekkürler!"

"Bir çözüm bulmaya çalışalım. İşte benim önerim: Kardeşlere bir bıçak verilecek, geri kalan üç bıçak ise altımız arasında rastgele dağıtılacak."

Monica hemen atıldı: "Hayır Giovanni. Benim silahımdan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Hayatımı başkalarının eline bırakmak için çıldırmış olmalıyım."

Andrea da bu konuda çok netti: "Ben bıçağımı kimseye vermem. Sizi tanımıyorum ve bir kahraman değilim. Bundan sonra herkes kendini kollasın, Tanrı yardımcım olsun!"

"Korkarım ki ekip ruhu diye bir şey yakalamamıza imkân yok," dedi Alessandro. "Son bıçak için dördümüz arasında kura çekmekten başka yapılacak bir şey yok."

Öyle yaptılar. Giovanni dört spagetti aldı, bunlardan birini kırıp kısalttı. Hepsini avucunda eşitleyip diğerlerine çektirdi. Kısa spagettiyi bulan Alessandro oldu. Duruma yönelik sözleriyle yüz ifadesi birbiriyle çelişiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrea, Paolo, Domenico ve Monica sessizlik içinde hiçbir şey düşünmeden kuranın çekilmesini izledi. Kardeşler ise bu vesileyle biraz romla kendilerini az da olsa toparlamaya çalıştı.

* * *

"İyi günler."

Herkes salondaydı. Onları her tür dinlenmeden mahrum eden bir gerginlik içinde öğle yemeği için bir şeyler atıştırdıktan sonra öylece oturuyorlardı. Kimse gelen selama karşılık vermedi.

O Ses... Her seferinde daha rahatsız edici, her seferinde dayanılması daha zor. Kendisi görünmeden etrafı izleyen kişinin sesi, karşı gelinmeden karar veren kişinin sesi, farenin kulağına miyavlayan kedinin sesi...

"Oyun başladı. Bayan Testa elendi."

İlk defa Donatella'nın soyadını duydular. Hepsinin gözünde sahilde boylu boyunca uzanan fagotun görüntüsü canlandı. Paolo romundan bir yudum daha içti.

"O zaman ortada talihsiz bir kaza yok."

Ses büyük bir keyifle yanıtladı: "Talihsiz bir kaza mı? Kesinlikle hayır. Katilimiz işine başladı, çok iyi çalışıyor. Onun kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikriniz yok ve o şimdiden bir sonraki kurbanını düşünmeye başladı bile."

"Siz katilsiniz, bunu nasıl böyle rahatça yapabiliyorsunuz?"

"Şu an bizim riske attığımız hiçbir şey yok ama sizin hayatınız tehlikede."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni aniden atıldı: "Peki ya tek tek kameralarınızı yok edersek? Kamera yoksa görüntü de yok. Çünkü görüntüler sizi ilgilendiriyor öyle değil mi?"

"En iyi mikro teknolojilerden faydalandık, hepsini bulmanız neredeyse bir ay alır. Video kayıt cihazlarının yanı sıra ses kayıt cihazlarını da bulmanız gerekir. Sanırım düşünecek başka şeyleriniz var. Ama yanlış anlaşılmaları önlemek için belirteyim ki temsilcimiz pahalı teçhizatımıza zarar verenlere öncelik verecektir bunu unutmayın."

"Eğer katili öldürürsek, hayatta kalacağımızdan nasıl emin olacağız?" dedi Paola konuşmaya girip.

"Sözüm söz."

Monica kaptığı bir bardağı hoparlörün hemen altına denk gelecek şekilde savurdu. "Aşağılık! Bizimle alay ediyor!"

"Strangemotions anlaşmalara uyar küçükhanım. Eğer katil yok edilirse yirmi dört saat içinde bir tekne gelecek ve hayatta kalanlarınız evlerine dönecek."

"Buna inanmıyorum. Sizi hemen ihbar edeceğim!"

"İhbar edeceksiniz öyle mi? Peki kimi? Bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ardımızda iz bırakmamak için çok dikkatli davrandık. Polis size inanır ama soruşturmalar ancak bu evin 'yanmasına' sebep olur o kadar. Kabul edilebilir bir zarar."

Hep hazır bir cevabı, onların zayıf tepki kapasitesini baltalayacak bir sözü mutlaka vardı.

"Size tavsiyem yemek yemeniz ve uyumanız, düşmanınıza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

direnmek için çok enerjiye ihtiyacınız olacak. Yarın görüşürüz, belki."

* * *

Artık kimse kendini ortada trajediyle gölgelenmiş bir reality şov olduğuyla kandırmıyordu. Eğer bir gerçek varsa o da trajedinin yeni başlamış olduğuydu. Kardeşler gibi bazıları gerilimi alkolle azaltma yolunu seçti. Diğerlerinin ise pes etmiş ve sönmüş bir ifadesi vardı. Chiara çoktan teslim olmuş bir havadaydı. Bir de durumun vahametine rağmen bakışlarında hâlâ pes etmeme arzusunu dışa vuranlar da vardı. Monica bunlardandı: "Eğer Strangemotions her gün içimizden birini yok etme niyetindeyse, bu gece yarısına kadar postum tehlikede değil demek oluyor. O zaman Ses'in tavsiyesini dinleyip gidip biraz uyuyacağım."

"Monica, ama... Böyle bir durumda uyumak sence mümkün mü? En azından yanında uyku hapı yoksa..."

"Hayır yok Anna, ama tükenmiş haldeyim bu yüzden de yastığa başımı koyar koymaz uyuyacağımdan eminim. Bıçağıma sımsıkı sarılacağımdan şüphe yok tabi."

Michele lafa girdi: "Katilin her gün bir kişiyi yok edeceği sözüne nasıl güvenebiliyorsun? Ya tepesi atar da beş dakika içinde üç kişiyi temizlemeye karar verirse?"

Michele'in espri yapmak gibi bir niyeti yoktu ama söylediklerinde bir şey diğerlerini gülümsetmeye yetti. Durum o kadar saçma ve genel yorgunluk o kadar fazlaydı ki dramatik ruh

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halinden gülünçlüğe geçiş için çok azı yetiyordu. Monica hiç çekinmeden yanıtladı: "Ses'i duymadın mı? Strangemotions çok profesyonel; eğer günde bir ölü diyorlarsa onlara gözlerimiz kapalı inanmalıyız. Ve şimdi ben gerçekten de gözlerimi kapatmaya gidiyorum. Umarım sonsuza dek olmaz."

Şimdiyse komiklikten ürkütücü bir havaya geçilmişti, bu yarışmacıların son iki gündür iyice alıştığı bir ruh hali salıncağıydı.

Bu sırada Paolo birden şöyle sordu: "Monica Donatella'nın gece yarısından *sonra* öldüğünün garantisini sana kim veriyor? Bunun... Tam olarak hangi saatte olduğunu bilmiyoruz."

"Bak, dün gece tuvalete gitmek için kalktığımda Donatella'yla karşılaştım. Ateşi vardı ama sonuç olarak normal bir durumdaydı. Vaktin gece yarısını geçtiğinden çok eminim."

Anna ve Giovanni, Monica'nın Donatella'yı canlı olarak gören son kişi olduğunu ilk fark edenler oldular. Bu durum onu daha şüphe çekici bir duruma düşürüyordu. İkisi de konuyla ilgili susmaya karar verdi. Sonuçta bu elle tutulur bir delil sayılmazdı ve masum birini ateşe atma riski sözkonusuydu.

Kibriti çakan Paolo oldu: "Neden bunu daha önce söylemedin?"

Monica sert bir tavırla karşılık verecek yerde şaşırtıcı bir şekilde durumu küçümsedi: "Bana küçük bir detay gibi geldi. Ayrıca izin verirsen şaşkınlık içindeyim. Böyle bir durumda detayları hatırlamamı bekleyemezsin sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Paolo şaşırmış görünüyordu ama cevaplamamaya karar verdi. Michele bir öneride bulundu: "Odaya gittiğinde kapıyı açık bıraksan daha iyi olur. Aksi halde gözümüz üstünde olmaz ve savunmasız kalırsın."

"İçeri kapanırsam kendimi daha güvende hissederim. Dışarıdan kimsenin girememesi için camı da bloke edeceğim."

"Nasıl istersen..."

Monica oda arkadaşıyla vedalaşıp odasına doğru yola koyuldu. Ama sonrasında neredeyse hemen geri döndü.

"Anna affedersin ama odanın anahtarını sen mi aldın?"

"Ben mi? Hayır, neden?"

"Bulamıyorum."

"Tuhaf. Dün akşam kapıda anahtar var mıydı dikkat etmedim, ama..."

"Vardı, ben gördüm" dedi Andrea.

Sıkıntılarını artıracak yeni bir rahatsızlık sebebi ortaya çıkmıştı.

Chiara yardımcı olmaya çalıştı: "Eğer istersen bizim odamıza gidebilirsin... Yani benim odama demek istedim."

Monica diğer odaya yöneldi. Görünen o ki Donatella'nın yattığı yatakta uyuma fikri onda hiçbir rahatsızlığa sebep olmamıştı.

"Ama... Burada da anahtar yok."

İçlerinden birkaçı durumu kendileri kontrol etmek üzere kalkıp odaya gitti. Tüm evde tek bir anahtar bile yoktu. Hepsi kaybolmuştu. Tek bir tanesi dışında: Dış kapının anahtarı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kahretsin!" diye bağırdı Monica yumruğunu kanepeye indirip.

Sonunda kendi odasına dönmeye karar verdi. Çok yorgundu, hem de çok.

* * *

Vanessa uyumak için kendini saatlerce zorladı. Ama boşunaydı. Gecenin bir yarısı aldığı duş da onu rahatlatmaya yetmemişti. Ertesi gün iş arkadaşlarına hiç alışılmadık bir şekilde dikkati dağınık ve aynı zamanda oldukça sinirli göründü. Hatta bir konuyla ilgili sesini bile yükseltti. Hemen sonrasında pişman olsa da özür dilemedi.

Eve döndüğünde kendini böyle kötü hissetmesinin sebeplerine yoğunlaşmaya çalıştı. Elbette Giovanni yüzündendi. Onu kıskanıyor muydu? Bahamalar'da başka bir kadının kolları arasında olan eski sevgilisi. Eh, er ya da geç böyle bir şey olacaktı zaten. Diğer yandan uzun süredir birlikte değillerdi sonuçta. Ama... İçinde başka sebepleri olan bir rahatsızlık vardı. Ya da belki de o kendini buna ikna etmek istiyordu. Neden Giovanni ona en basit haliyle gerçeği söylememişti? Neden döndüğünde açıklama yapacağına söz vermişti? Ve hepsinden önemlisi Strangemotions neredeydi?

İnternet sitesinde yaptığı araştırma hiç de tatmin edici değildi: New age siteleri, yetişkinler için bir kitap serisi, çılgın Amerikan topluluğu. Aramayı daha etkin kılmak için Bahamalar Strangemotions seçeneğini denedi, sonrasında ise Ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hamalar Strange Emotions'ı. Hiçbir sonuç alamadı. Sanki biri büyük bir titizlikle tüm izleri silmişti. Hayır, gerçek şuydu ki polis içgüdüleri paranoya sınırına dayanmıştı.

Kendini başka bir şeye yönlendirmeye çalıştı. Ama düşünceleri onu hep aynı yere götürüyordu.

Giorgio'dan Giovanni'nin bilgisayarını araştırmaya devam etmesini istemenin faydası yoktu. Hem sonra bir gün önce dükkândan âdeta kaçarcasına çıkıp gitmişti. Tekrar onun kapısını çalmaya utanıyordu, bariz niyetleri onu rahatsız ediyordu. Giorgio güvenilir biriydi ama ona sunabilecek hiçbir şeyi yoktu.

Kimbilir kaçıncı kez o gizemli kelimeyi yazdı. Tek bir web sitesi açıldı, İtalyan bir blog sayfasıydı bu. Ne olmuştu böyle? Neden daha önce sıraya dizili sitelerin listesi çıkmıyordu? Durumu sonra anladı: Yanlışlıkla "n" harfi olmadan Stragemotions yazmıştı.

"Aptal, tek bir kelimeyi bile doğru yazmaktan acizsin," diye düşündü.

Kendisine karşı hep böyle acımasızdı.

Hemen yazım yanlışını düzeltti ama içinden bir ses onu arama sonuçlarında çıkan bloğa bakmaya itti. Tıkladığında karşısında şu içeriği gördü:

İçinizde Bahamalar'daki bir reality şovun tanıtımını yapan Stragemotions'ın ilanını gören oldu mu? Ne olduğuyla ilgili hiçbir açıklama olmaması bana tuhaf geldi. İlgili televizyon kanalının adı bile yok, bir yığın para kazanmak için fotoğraflı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*bir özgeçmiş göndermek yeterli. – **Bibo 84***

Bir reality! İşte eksik parçayı bulmuştu! Artık her şey açıktı: Giovanni imzaladığı sözleşme yüzünden ona hiçbir şey anlatamamıştı. Onu televizyonda görecekti! Tanıdıkları kimse televizyona çıkmamıştı, kimbilir belki ünlü bile olurdu.

Vanessa kendini âdeta yeniden doğmuş gibi hissetti. Ortada sevgili falan yoktu! Sadece ucunda çok para olan aptal bir oyun sözkonusuydu. Giovanni'nin benzer türde bir maceraya atılacağı asla aklına gelmezdi. Çocukluğundan beri hiçbir okul müsameresine bile katılmayan bu adam şimdi bunu para için yapıyordu. Onun bu parayı ne şekilde kullanacağını biliyordu.

Çok şanslıydı. Ne yazdığını okuma gereği duymayan Bibo 84, böylece metin içinde geçen Stragemotions gibi birçok yazım yanlışıyla birlikte internet denizinde yerini almıştı. Eğer o böyle bir gaf yapmış olmasaydı gizemin açıklaması ortaya çıkmayacaktı.

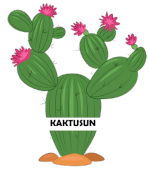
Vanessa, Bibo 84'e gelen yanıtları okumaya koyuldu. Kısa olduğu kadar itaat edilmeyecek yorumlar vardı. Kimse bahsi geçen ilanı okumamıştı. Sonra Sarafree adlı kullanıcının yorumunu okudu:

Çok dikkatli ol Bibo. Üç yıl önce iş için birkaç ay İngiltere'de bulundum ve Tony adlı biriyle tanıştım. İlişkimiz oldu ve benimle Mauritius'da çok gizemli bir reality şova katılacağı sırrını paylaştı. Bunu kimin organize ettiğini hatırlamıyorum ama durum aynıydı. Tony'den bir daha haber alamadım. San-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki yok oluvermişti. Polis kaçırıldığını düşünmüyor. Birçok insanın tercihleri uyarınca ortadan kaybolup kendilerine başka yerlerde başka hayatlar kurmayı seçtiğini söylüyorlar. Ama ben sana garanti edebilirim ki Tony ailesine çok bağlıydı ve ortadan kaybolma gibi bir niyeti yoktu. Bunun o reality yüzünden olduğuna eminim. Uzak dur, bu çok tehlikeli!! – ***Sarafree***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YARGISIZ İNFAZ

İki gün içinde her şey değişmişti. Bu insanlar artık macera ortağı değil birbirlerinin hayatını kurtaracak ya da hayatını alacak kişilerdi. Hareketlere ve sözlere çok dikkat etmek gerekiyordu. Birkaç ipucunun birleşimi belki de düşmanın maskesini düşürmeye yetebilirdi. Ama bazı banal yanlış anlaşılmalar masumlar arasında çatışmalara sebep oluyordu. Çaresiz masumlar...

Grup içindeki diyalog çok düşüktü. Küçük çekirdek gruplar oluşmaya başlamıştı. Örneğin Anna, Giovanni, Michele ve Chiara gibi. Ya da Alessandro ve Monica, hatta kardeşler ve son olarak özellikle Alessandro ve Giovanni'ye fikir danışan ama dokuzlu grubun içinde hep tek başına kalan Andrea gibi. Domenico arada yemek masasının maun yüzeyini bıçakla oyarak vakit öldürüyordu. Kardeşler çok fazla içki içiyordu. İkisi birlikte neredeyse bütün bir rom şişesini bitirmek üzereydi.

Ortamdaki bu iklim değişikliğinin başka işaretleri de vardı: Yarışmacılar yemeklerini artık birlikte yemiyordu. Kolları sıvayan Michele bir tür pirinç salatası hazırlamıştı ama dave-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tini sadece Alessandro, Giovanni ve Anna kabul etti. Diğerleri kendilerine bir şeyler hazırlamak için arada sırada mutfağa gitmekle yetiniyordu.

Chiara on beş dakika banyoda kaldı. Kafasından tam olarak neler geçtiğini anlayabilmek zordu. Donatella onun kırılganlığına bir tokat gibi inmiş olmalıydı, o ardına saklandığı bir kayaydı. Belki de ölmesinin sebebi paradoksal olarak Chiara'ydı, çünkü onu korumayı bilememişti. Eğer kendine saygı eksikliğinden ya da korkudan kaynaklı bir suçluluk duygusu sözkonusuysa genç kızın herhangi bir saçmalık yapma riski var demekti. Tabii katil o değilse. Bunun son derece imkânsız göründüğü doğruydu. Her ne kadar grup üyeleri bir anlığına da olsa birçok kez kızın nasıl hissettiğini düşünmüş olsa da sonunda çoğunluk ona yardım etmenin gerekmediğinde karar kıldı: Bu durumda bu kadar sıkışıp kalıyorsa ve bu kadar hassassa bu kendi sorunuydu. Elemelere katılarak büyük bir hata yapmıştı. Hepsi büyük bir hata yapmıştı ama Chiara'nınki onlardan daha büyük bir hataydı.

Salona döndüğünde Giovanni'nin yakınına oturdu. Sanki bir koruma arayışı içindeydi. Genç adam içgüdüsel bir hareketle kolunu onun omzuna attı.

"Ne karmaşa değil mi?"

Kız ne rahatsız oldu ne de bu hareketi takdir ettiğine dair bir jestte bulundu. Bunun yerine tuhaf bir ifadeyle gözlerini Andrea'ya dikti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden bana bakıyorsun Chiara?"

"Hiç, affedersin..."

* * *

Andrea bir süre sonra banyoya gitti. O kısa anda bile bıçağını elinden bırakmadı. Bu fırsattan faydalanan Chiara sessizce konuşmaya başladı. Monica dışında herkes oradaydı.

"Size bir şey söylemem gerek."

Her ne kadar başka kötü haberler duyacağından korksa da Giovanni onu cesaretlendirmeye çalıştı: "Seni dinliyoruz. Ne oldu? Patlamak üzere olan bir volkan izlenimi veriyorsun."

"Ben... Katilin kim olduğunu biliyor olabilirim."

Michele ayağa fırladı. Anna Giovanni'nin elini aradı. Paolo bıçağını iyice sıktı.

"Ne?"

Orada bulunmayan iki kişiden biri olduğu çok açıktı, yoksa genç kız asla konuşmazdı.

"Monica ya da Andrea değil mi?" diye sordu Alessandro aceleyle.

"Andrea."

Giovanni hemen karşıt görüş sıralamamak için kendini zor tuttu: "Chiara bunu nereden biliyorsun? Böyle bir şeyden emin olmalıyız."

"Donatella altın ve gümüş karışımı bir kolye takıyordu, kalp şeklinde bir ucu vardı, oldukça dikkat çekici bir şeydi. İçinizde bunu fark eden var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben," dedi Alessandro.

"Ben de," diye onayladı Anna.

"İşte o kolye şu an Andrea'nın valizinde."

"Onun eşyalarını mı karıştırdın."

"Hayır. Banyoya girerken onun odasının önünden geçtim. Kapı aralıktı ve... Onu kolyeyi valizine koyarken gördüm. Neyse ki şansıma arkası dönüktü. Bir anlık bir şeydi ama yanılmadığımdan eminim. İçimde kopan fırtınayı bir düşünün. Ne yapmanın daha doğru olacağını uzun süre düşündüm. Bence Andrea'nın silahını alıp onu sorguya çekmeli ve gerçeği öğrenmeliyiz. Eğer bana inanmıyorsanız valizine bakın."

Paolo çoktan koltuktan kalkmıştı: "Evet, çabuk olalım, banyodan çıkmadan önce bakmalıyız!"

Neredeyse kontrolü imkânız bir gerilimin esiri olarak odaya gittiler. Belki de katilin kim olduğunu anlamışlardı. Onu durdurup kendilerini kurtarabilirlerdi. Birkaç saniyede kafalarından binlerce düşünce aktı. Yorgunlukla karışık bir adrenalin patlaması yaşıyorlardı. Umuda karışan bir şaşkınlık ve öfkeye karışan rom.

Kolye oradaydı, valizin iç ceplerinden birine saklanmıştı. Anna ve Alessandro bunun kesinlikle Donatella'ya ait olduğunu doğruladılar. Chiara söylemeseydi bunu kimse bilemeyecekti.

Sifon sesi duyuldu. Andrea çıkmak üzereydi. Bıçağını kanepede bıraktığını fark eden Alessandro dönüp onu almaya gitti. Bıçağı Domenico'nun ellerindeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ver onu bana."

"Sus."

Banyodan çıkan Andrea diğerlerini karşısında buldu. Ona bakıyorlardı, kiminin gözünde şüphe kiminin ise suçlayıcı bir bakış vardı.

"Hey, neyiniz var?"

"Katilin kim olduğunu bulduk."

Bu çok güzel bir haberdi ama Domenico'nun sözleri onu endişelendirdi.

"Kim peki? Neden hepiniz bana bakıyorsunuz? Elindeki bıçakla ne yapma niyetindesin Domenico?"

Yine ortamı yumuşatmaya çalışan Giovanni oldu: "Dinleyin sakin olmaya çalışalım. Andrea bize bir açıklama borçlusun."

"Ben mi? Bana burada neler olup bittiğini sizin söylemeniz gerek."

Gerçekten de şaşırmış görünüyordu. Salona doğru ilerlemişti. Bakışları kardeşler arasında hızla gidip geliyordu. Neden Alessandro bıçağını bırakmıştı?

"Sana açıklama ben yapayım," dedi Paolo bıçağı savurarak.

"Paolo çıldırdın mı sen?"

Giovanni birden Paolo ve Domenico için herhangi bir süreç ihtiyacı olmadığını anladı. Sanki bir telepati tarafından yönlendiriliyormuş gibi görünen iki kardeş ringin tam ortasını tutmuştu: Biri Alessandro'nun bıçağıyla onlara karşı gelecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herkesi tehdit ederken diğeri Andrea'ya meydan okuyordu. Onları bu denli cesaretlendiren alkol, reflekslerinden hiçbir şey eksiltmemişti.

Paolo devam etti: "Şimdi birçok şeyi anlıyorum: Neden Donatella'nın cesedini görmemiş gibi numara yaptığını, bıçak almak için ilk öne atılan kişinin neden sen olduğunu... Sadece senin gibi kuvvetli biri Donatella'yı kumsala kadar sürükleyebilirdi."

"Giovanni de biliyor," dedi araya atlayan kardeşi.

"Sen neler söylüyorsun Domenico? Ben bir tez oluşturdum sadece ve bundan yalnızca Anna'ya bahsettim. Ortada kanıt yok..."

Paolo onun sözünü kesti: "Ah elbette ki var! Şu kolyeden konuşalım Andrea. Bitirdiğin işin hatırası olarak mı saklıyorsun onu, ha?

Kasap deli gibi terliyor ve titriyordu.

"Kolye mi? Hangi kolye?"

"Şu!" diyerek valizi işaret etti gittikçe daha da heyecanlanan Paolo.

Andrea açık valizi ve sapının yakınında duran kalp uçlu kolyesi gördü. Dehşete düştü. Bıçağına daha sıkı sarıldı.

"Valizimi mi açtınız? Pislikler... Çıldırdınız mı siz? Tanrı sizi cezalandıracak!"

"Tanrı'n ancak seni utandırır."

Bu sözler durumu daha da çıkmaza soktu. Tanrı'nın ona olan sevgisini kimse sorgulayamazdı.

İlk saldıran Andrea oldu ama öfkeden kör olmuş bir haldeydi ve tamamen öngörülebilir bir hamle yaptı. Işık hızıyla üstüne sıçrayan Paolo savurduğu bıçağını onun karnına saplayıp çıkardı.

Anna'nın haykırışı duyuldu: "Hayır! Dur Paolo!"

Onlara doğru bir adım atacak oldu ama Domenico hemen onunla iki adamın arasına girdi.

Paolo artık iyice yargıç havasına girmişti. "Oyunun kurallarını biliyorsun öyle değil mi? Ses bize ancak onu öldürerek hayatlarımızı kurtarabileceğimizi söyledi. Önünde korunmasız zavallı bir kadın yoksa öldürmek daha zor değil mi Andrea?"

Büyük bir kararlılık ve inanılmaz bir deli gücüyle bir hamle daha yaptı, bu sefer hasmının boynuna. O sırada hâlâ inanmaz gözlerle karnındaki yaraya bakmakta olan Andrea'nın bıçağı yere düştü. Bir an için Paolo'ya baktı. Sonra gözleri onu aşıp uzaklara daldı, artık korkmuyordu. Sadece dokunaklı bir melankoli hissediyordu. İleri doğru düşüp başını şiddetle yere vurdu. Yerde hızlı ve canlı hareketlerle bir kan gölü oluşmaya başladı.

"Neler oluyor? Bağırışlar duydum..."

Odasından çıkan Monica tüm grubun orada olduğunu gördü. Tıpkı hareketsiz bir fotoğraf misali herkes felç olmuş gibi duruyordu. Olduğu yerden kanepelerin ardında yere düşmüş olan Andrea'yı göremiyordu ama kanlı bıçağı ve kan lekesiy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le boyanmış tişörtüyle gurur dolu gözleriyle bakmakta olan Paolo'yu görebiliyordu. Onlara doğru yaklaşırken Andrea'nın yokluğunu fark etti. Belki bir sebebi vardı, belki Andrea başka bir yerdeydi, belki Paolo'nun bıçakladığı kişi onlara kötülük yapmak isteyen tanımadıkları başka biriydi, belki.. Gördüğü şey ile tüm şüphelerinden arındığında ona hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir kusma krizine tutuldu.

* * *

Kardeşler arkalarında uzun bir kan izi bırakarak Andrea'nın cesedini dışarı sürüklediler. Yarım saat kadar sonra geri döndüler. Deterjan ve bezlerle yerleri tamamen temizlediler, artık ne kan ne de kusmuk izi vardı. Bu mekanik bir işti, sanki garajdaki yağ lekelerini temizler gibiydiler. Sonuçtan büyük tatmin duydukları açıktı.

"O aşağılık bir daha kimseyi öldüremeyecek."

"Cesedi... Nereye bıraktınız?" diye sordu Chiara.

"Dışarıda, elli metre kadar uzakta. Dış duvara yaslanmış bir kürek bulduk. İmdadımıza yetişti âdeta. Bizi büyük zorluktan kurtardı."

"Bu bir hataydı."

"Oysaki bize teşekkür etmeniz gerek. Hayatınızı kurtardık."

"Ona kendini savunma hakkı tanımadınız."

"Ne yapmalıydık? İnanılır bir sebep uydurup öldürmeye devam etmesi için onu özgür mü bırakmalıydık? Ah tabii, kibar insancıklar ellerini asla kirletmezler, onlar daha ziyade baş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalarına akıl vermekle meşguldürler. Ama bu gibi durumlarda harekete geçmek gerekir, işte o kadar. Bir tek kan görmek zorunda kaldıkları için bayanlardan özür dileriz. Başka bir yolu yoktu. Çok yorgunum, gidip dinleneceğim. Gel Domenico."

Kardeşi, bunları söyleyerek tartışmayı sonlandıran Paolo'nun peşinden gitti. İki bıçağı da salondaki masanın üstünde bırakmışlardı. Paolo'nun kanı temizlenmiş bıçağı odada onları bekliyordu. Dördüncü bıçak ise Monica'nın odasındaydı.

"Belki de haklılar," dedi Alessandro.

Anna ise tamamen farklı görüşteydi: "Saçmalama. Onu inanılmaz bir kolaylıkla öldürdü. Olabildiğince beceriksizce davrandıktan sonra tam bir patates çuvalı gibi yere yığıldı. Sen bir katilin bu kadar beceriksiz olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Alessandro onu ikna etmeye çalıştı: "Hazırlıksız yakalandı. Hem sonra kolye kanıtını nasıl açıklıyorsun?"

"Sizin ne kadar bilginiz var ki, Donatella'yı öldürdükten sonra boynundan kolyeyi alan kişi ben de olabilirdim."

Herkes inanmaz gözlerle Chiara'ya baktı.

"Şüpheleri ortadan kaldırmak için kolyeyi Andrea'nın valizine koyduktan sonra buraya gelip onu ihbar etmek için hiçbir engelim yoktu. Söylediklerime inandınız ve ona durumu açıklama imkânı tanımadınız... O... O..."

Kızın solgun yanağından bir damla yaş döküldü. Potansiyel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir suçlu gibi davranma noktasına ulaşmıştı. O an için gerçekten rol yapıp yapmadığını kim bilebilirdi?

Giovanni bu yanlışlığın önünü hemen kesmeye çalıştı: "Ben sana inanıyorum. Ve tüm grubun da benim gibi düşündüğü görüşündeyim."

Duruma dahil edilmek üzere çağırıldıklarını hisseden diğerleri Chiara'ya olan güvenlerini büyük bir hızla gösterdiler. İçlerinden biri onu okşadı bile. Ama hiçbiri elini ateşe sokma niyetinde değildi. Genç kızın kışkırtıcı girişimi kaygan ve patlamaya hazır durumu daha da vurgulamıştı. Ölümlerin artışı karşılıklı düşmanlığı artıracaktı ve grup üyelerinin birbirini öldürmesi de oldukça mümkündü. Bir şüpheli olması yeterliydi. Chiara'ya gösterilen destek, rasyonelliğin duygusal dürtülere üstün gelmesi yönünde son bir girişimdi. Yalnızca düşmana karşı oluşturulacak bir ittifak onlara kurtuluş umudu sunabilirdi. Ama düşmanın kim olduğunun bilinmediği, herkesin düşman olabileceği bir ortamda hayatta kalma içgüdüsü öne geçerdi.

"Kardeşler araya girmemize engel oldu," dedi Anna. "Bu yaşanan bizim suçumuz değil. Dua edelim de bu çılgınlık yarın son bulsun."

* * *

Üçüncü gece başlamak üzereydi. Chiara, Anna'ya odada yalnız uyumak istemediğini söyledi, Anna da ona eşlik etmeyi kabul etti. Duruma itiraz etmeyen Monica Alessandro'ya kaçamak bir bakış attı ve karşılığında bir onay jesti aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gece yarısı sularında Alessandro Monica'nın odasına girdi.

"Artık gelmeyeceğini düşünüyordum."

"Michele ve Giovanni'nin uyumasını bekledim."

"İyi kalpli Anna odayı bize bıraktı."

Öpüştüler.

"Öyle ya. Bence Anna da Chiara da katilin Andrea olmadığını düşünüyor. Aynı odada uyumaya karar verdiklerine göre birbirlerine güveniyorlar. Giovanni ve Michele ile küçük bir grup oluşturdukları düşünülürse ikimizden birinden şüphelendikleri çok açık."

"O zaman Paolo ve Domenico'yu da elediler demektir."

"Bu seni şaşırttı mı Monica? O ikisi bugün repertuarlarının en kötü oyununu sergilediler. Ben de onların Strangemotions'la bir ilgileri olmadığına inanıyorum. Hem sonra bir katil eve asla kardeşini getirmezdi."

"Kimsenin ciddi olarak dikkate almadığı ama en kolay çözümü sunan bir ihtimal var."

"Nedir?"

"Şimdi konuşmak istemiyorum. Belki yarın."

Tuhaf bir yanıttı bu. Alessandro her ne kadar meraklanmış olsa da ısrar etmedi. Yatağın kenarına oturmuştu ve onu dinliyordu.

"Sen Chiara'nın uzun süre dayanamayacağını düşünüyordun oysa dimdik duruyor."

"Şimdilik, Alessandro, şimdilik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona ne anlatmak istiyordu? Neden düşüncelerini tam olarak ortaya koymuyordu? Monica tekrar lafa girdi: "Sana da yaşanandan abartılı bir şekilde etkilenmiş gibi gelmedi mi?"

"Hepimiz sarsıldık ama Chiara gibi mızıklamaya niyetim yok açıkçası."

"Andrea için hiç mi üzülmüyorsun?"

"Salağın tekiydi, ama bu şekilde ölmek... Pek de hoşuma gitmez; tabii her ne kadar sen Andrea için üzülmüyor olsan da."

"Ne diyorsun ben kustum bile..."

"Korkudan, kan görmekten ama onun için değil. Bana oldukça inançsız göründün. Bilirsin ya yani dünya dönerken hayatın tekerlekleri altında ezilmemeye çalışırsın ya. Kızıl haç hemşireleri gibi inandırıcı olamazsın."

"Yani, ne Donatella'dan ne de Andrea'dan pek hoşlanmadığımı söyleyebiliriz. Her halükârda beni daha üç gündür tanıdığını unutma, yargıda bulunmak için çok erken."

Sonra Monica ilk adımı attı: "Ama... Sen buraya konuşmaya mı geldin?"

Yatağa uzanmış kolunu başının altında kıvırmıştı, ona baygın gözlerle bakıyordu. Üstünde büyük beden uzun beyaz bir tişört vardı, altında ise belli belirsiz seçilen siyah bir külot dikkat çekiyordu, başka bir şey yoktu. Nefesi hafifçe hızlandı. Kurban mıydı yoksa avcı mı? Donatella'yı canlı gören son kişiydi. Arzu ve tahrik altındaki Alessandro tüm temkinleri bir kenara bıraktı: "Ne düşünüyorum biliyor musun Monica, eğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her şey yolunda giderse kısa bir süre sonra bu adadan ayrılacağız ve birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz."

"O zaman bu bizim son şansımız olabilir, şey için..."

"Biraz eğlenmek için."

Monica'dan birkaç santimetre uzaktaydı, ona çok yakındı. Dost muydu yoksa düşman mı?

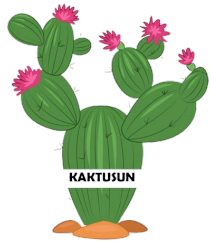
"Biliyor musun, bu noktaya kadar geldikten sonra senin katil olup olmaman umurumda değil."

"Aynı şey benim için de geçerli. Hatta aksine bu şüphe işi daha da heyecan verici kılıyor."

Soyunup seviştiler. O an ikisinin de ihtiyacı olan şey buydu, olup biten hiçbir şeyi düşünmemek. Belki katil Andrea değildi ve ikisinden biri gelecekteki celladıyla sevişiyordu. Ama karar vermişlerdi, aralarında sessiz bir anlaşma olmuştu, kendilerine korkunun, Ses'in ve kanın olmadığı bir parantez açmışlardı. Ve orada sadece zevk vardı.

Pencereden süzülen ayışığı, Monica'nın bıçağını aydınlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İÇERİDE Mİ, DIŞARIDA MI?
8 Haziran Salı – Sekiz Yarışmacı Hayatta

Muhteşem bir sabahtı. Berrak bir gökyüzünde parlayan güneş, adanın renklerini daha da vurguluyordu. Palmiye ağaçlarının yeşili sakin beyaz kumların üstünde parıl parıldı. Denizin inanılmaz şeffaflığı ise müthiş bir ilham içindeki bir ressamın elinden çıkan bu tabloyu tamamlıyordu. Evi ihtiyatlı bir iyimserlik sarmıştı. Her ne kadar kimse açıkça itiraf etmese de herkes kendini kâbusun bitmek üzere olduğuna ikna etmeye çabalıyordu. En mantıklı olanlar bavullarını bile hazırlamıştı. Katil Andrea'ydı. Ses anlaşmaya uyacaktı. Herkes kendi evine dönecekti, yaşanan bu korkunç deneyimden ötürü değişmiş ama sapasağlam, hayatta ve özgür olacaklardı. İki ölüden ve hâlâ teoride var olan tehditten bahsetmekten büyük bir özenle kaçınıyorlardı. Birkaçı güneşlenmek üzere sahile gitti. Kardeşler denize bile girdi. Alessandro ve Monica hep birlikteydi. Gece birkaç kişi anlamsız sesler duymuştu, bu yüzden de ikili merak ve şakaların konusu oldu. Normal bir şekilde devam etmeye çalışılıyordu, tabii her ne kadar bu Donatella'nın bulunduğu kumsalı seçenler için biraz zor olsa da.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öğleden sonra olduğunda Ses duyuldu.

"Herkese iyi günler."

Sessizlik hâkimdi. Salonda bulunmayan Chiara ve kardeşler hoparlörlerden sesi duyduktan sonra grubun geri kalanına katıldı. Kısa bir aradan sonra Ses tekrar lafa girdi: "Bir yarışmacı daha elendi ve..."

Paolo hemen onun sözünü kesti: "O sıradan bir yarışmacı değildi, o katildi!"

"Hayır, Bay Lippolis ya da ismiyle tercih ederseniz Andrea bizim adamımız değil."

"Ne? Bizi kandırıyorsunuz! Kanıtlarımız var!"

Salondaki herkes bir boğulma hissi yaşadı. Ses'in söylediklerinde hiçbir kesinlik olmamasına rağmen birkaç saatliğine uzaklaştıkları korkuya şimdi tamamen batıyorlardı.

"Sizin elinizde ipuçları vardı, kanıtlar değil ve bunlar katil tarafından ustaca bırakılmış şeylerdi. Birbirinizi öldürmek onun işini kolaylaştırdı. Ayrıca Bayan Donatella'yı gece yarısından sonra öldürdüğü için dün yani Pazartesi günü kimseyi eleyemezdi. Kendisi hâlâ aranızda ve tam bir profesyonel gibi davranıyor. Zaten bundan hiç şüphemiz yoktu."

Michele beceriksiz bir şaşırtma yapmaya çalıştı: "Bize Andrea'nın katil olmadığını kanıtlayın! Gerçekleri istiyoruz! Ne olsa söyleyebilirsiniz."

"Bu çok basit: Kurallar gereği her gün bir eleme yapılacağından adamımız gece yarısına kadar yeniden eyleme geçecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya katiller birden fazlaysa?" Monica'nın bu iddiası kâbusa yeni bir kâbus daha ekledi.

"Hayır, tek bir görevli var. Ve size garanti ederim ki bu gibi bir oyunu yönetebilecek kapasitede bir katili bulmak çok zor. Çünkü gördüğünüz üzere acımasız olmak yetmiyor, bunun yanında büyük bir soğukkanlılık, son derece yüksek bir oyunculuk kabiliyeti ve durumun gelişimine göre planı değiştirebilme yetisi gerekiyor."

Anna sertçe araya girdi: "Çalıştırdığınız katilden hayranlıkla bahsediyorsunuz. Bu arada gösterinin keyfini çıkarın. Siz bir korkak, kaçık ve hastasınız! Eğer hayatta kalırsam sizin kelepçe taktığınızı görmeden huzur bulamayacağım!"

Ona destek çıkan Paolo dozu biraz daha artırdı: "Tabii çoktan ölüp gömülmüş olmazsanız!"

"Öyle ya, gömme konusunda tam bir uzmana dönüşmeye başladınız ne de olsa."

Ses'in bu yıldırım gibi gelen cevabı hedefi tam on ikiden vurdu. İrkilen Paolo kanepede rahatsızca hareketlenip kardeşinin bakışlarında destek bulmaya çalıştı. Sonra beklenmedik bir şekilde dökülen yaşlar dudak kenarından süzüldü. Ağlıyordu. Masum birini öldürmüş olduğunu henüz fark etmişti. Suçluluk, utanç, korku. Ceplerini karıştırıp ölüden aldığı cüzdanı yere fırlattı. Bir gün önce normal bir hak gibi görünen bu durum şimdi ona utanç veriyordu.

"Yarın görüşürüz, belki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ses'le konuşmanın sonlanmasıyla birlikte yeni tehdidin nasıl önleneceğine yönelik tartışma başladı. Her ne kadar inanması güç olsa da ilk anlık şaşkınlıktan sonra herkes hayatta kalmak için imkânsızı başarma arayışına girmişti bile. Sanki her biri içinde hiç bilmediği bir güç bulmuş gibiydi. İnsan canından korktukça hayata daha çok bağlanıyordu.

Konuşmanın moderatörü Giovanni idi. "Her şeyden önce şunu bir karara bağlayalım: Şu andan itibaren bıçaklar yalnızca savunma amaçlı kullanılacak, asla yargılamadan ceza verme aracı olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Asla, bir daha asla." Paolo gerçekten de sarsılmış görünüyordu.

"Monica, katillerin birden fazla olmasına yönelik fikrini bize daha açık anlatabilir misin? Evin *içinden* olmayan birini kastettiğin izlenimine kapıldım..."

"Evet öyle. Bence bizi yok etmek üzere Strangemotions tarafından tutulmuş gerçek katiller var. Ama dışarıda, bizim çekim ekibinin ve doktorun var olduğunu varsaydığımız yeşillik alanda gizleniyorlar. Bizi küçük kameralardan izleyenlerin bu sapkın oyunu grupta bir katil olduğunu düşünen bizlerin kendi kendimizi yok etmemizi de kapsıyor ama aslında böyle bir katil yok!"

"O zaman madem bizi dinleyen katiller var, hepimiz alçak sesle konuşalım; eğer dışarıdan saldıracak olurlarsa onları zor duruma düşürelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısık sesle konuşmaya başladılar. Giovanni devam etti: "Bu durumda senin tezine göre Donatella evden kendi çıktı..."

"Ve onlar da onu öldürdü. Andrea hemen sonrasında oraya vardı."

"Çok ikna edici görünüyor ama aslında öyle değil," diye karşılık verdi Anna. "Hal böyleyken kolyeyi nasıl açıklıyorsun? Katiller kolyeyi çalıp sonrasında hiçbirimiz fark etmeden eve mi girdiler?"

Monica bir cevap bulmaya çalıştı "Hayır, kolyeyi Andrea ölmüş olan Donatella'nın boynundan çaldı."

"Ne sebeple? Öyle değerli bir şey değildi ki..."

"Çok fazla soruyorsunuz..."

Michele araya girdi: "Hem sonra, affedersin Monica ama sen bu sabah hiçbir şey olmamış gibi plaja gittin..."

"Dört kişiydik ve koruyucu meleğim de yanımdaydı." Bakışlarını yanında oturan ve ona bir gülümsemeyle karşılık veren Alessandro'ya çevirdi. "Etrafta yalnız başıma macera aramazdım şüphesiz! Katiller için bizi yalnızken öldürmek çok daha kolay ve günde bir kişiden fazlasını da yok edemezler. Ayrıca bu sabah katilin hâlâ Andrea olduğunu ümit ediyordum."

"Ses tek bir katil olduğunu söyledi." Michele iyice şaşkındı. "Geçen gün Anna ve Giovanni'yle etrafı keşfe çıktığımızda ağaçlık alan bana birinin saklanması için pek de uygun bir yer değilmiş gibi geldi. Ne bunlar, eğitilmiş denizciler mi? Vietnam komandoları mı? Yoksa bizim göremediğimiz barakaların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde saklanan ve televizyondan her yaptığımızı izleyip saldırmak için doğru anı bekleyen katiller mi?"

"Eğer Monica haklıysa giriş kapısını kilitlemek gerek," dedi Chiara ve ekledi: "Oda anahtarlarını bulan oldu mu?"

Kimsenin konuyla ilgili bilgisi yoktu. Anna konuyu kapatmaya çalıştı: "Anahtarları gördüğünü söyleyen tek kişi Andrea'ydı. Belki de en başından beri anahtar falan yoktu."

Alessandro başını salladı. "Gerçekten yazık. Herkesin güvendiği kendi oda arkadaşıyla uyuması geceleri biraz daha az endişe duymamızı sağlayabilirdi."

"Ben ana kapıyı kilitleme taraftarı değilim," dedi Giovanni. "Eğer katil içimizden biriyse anahtarı saklayabilir ve hepimiz içeride kaçacak bir yeri olmadan kalakalırız."

"Tam bir ikilem," dedi Domenico.

"Oylayalım. Kim bu akşam giriş kapısının kilitlenmesini istiyor?"

Monica, Alessandro, Michele ve Chiara ellerini kaldırdı. Michele az önce ifade ettiği şüphelerinin tam tersi yönde bir karar almıştı ama kimse ondan bir açıklama istemedi. Grubun geri kalanı katilin içlerinden biri olduğunu düşünüyordu. Belirgin bir gecikmeden sonra Anna da elini kaldırdı. "Kilitlemek daha iyi. Eğer katil evden biriyse geri kalan yedi yarışmacıyla hakkından gelinebilir. Esas kaçmaya vakti olmayan kişi kendisi olur."

Anlık bir sessizlik oldu ama konuşma henüz sonlanmamıştı. Tekrar lafa giren Alessandro oldu: "Bence Donatella evden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendi iradesiyle çıkmadı. Kendini iyi hissetmiyordu, hatırlıyor musunuz? Eğer odada öldürüldüyse biri onu dışarı çıkarıp plajın bizim onu bulduğumuz kısmına kadar taşımış olmalı. Bunu içimizden biri yalnız başına asla yapamazdı, özellikle de karanlıkta cesedin yerde silinmesi zor izler bırakacağı göz önünde bulundurulursa. Bu detay aklıma dün Andrea'nın cesedini yerde sürüklenirken gördüğümde geldi... Şeyin üstünde..."

Alessandro sustu. Konuşmasını tamamlayamamıştı. Andrea onun için hâlâ bir yabancıydı ama hatırladıkları sesini titretti. Duygularını her zaman kontrol edemiyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra kendini zorlayıp devam etti: "Bu sabah kontrol etmek için çıktım. Yerdeki izleri takip ederek kardeşlerin Andrea'yı nereye gömdüğünü buldum. Biraz gözlem yetisiyle bu hiç de zor olmadı. Ama Donatella için aynı şey sözkonusu değildi. Bu demek oluyor ki ortada en az iki katil var. Onu yerden kaldırarak götürmüş olmaları gerek. Ancak bu Monica'nın teorisini destekler."

Ama bu varsayım da pek ikna edici görünmüyordu, bu yüzden de Giovanni bunu çürütme çalıştı: "Eve iki yabancı giriyor ve kimse bunu fark etmiyor öyle mi? Bu bana pek mümkün gelmiyor. Ayrıca Chiara da bir şey görmüyor. Hem neden Donatella'yı sahile götürsünler?"

"Chiara'yı ilaçla uyutmuş olabilirler. Şunu unutma ki ilk gece hiçbirimiz tehlikede olduğumuzu düşünmüyorduk. Başka bir deyişle korunmaya başlamamıştık ve kapı açıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Donatella'yı sahile götürme konusuna gelince... Doğrusu bu tuhaf. Buna herhangi bir cevabım yok."

"Sence Strangemotions'ın ardında kim var Giovanni?" diye sordu Michele. "Görüntülerin öneminden bahsettiğini hatırlıyorum..."

"Strangemotions'ın bir suç örgütü olduğuna inanıyorum. İçinde gerçek ölüler olan bir reality şov düzenliyorlar."

Giovanni durumu biraz yumuşatmaya çalışmadan kendiliğinden yanıtlayıvermişti. Arkadaşlarının gözlerinde patlayıveren endişeyi gördüğünde ise artık çok geçti.

"Kim... kim böyle bir programı yayınlayabilir ki?" diye sordu Chiara.

"Bilmiyorum, belki de şifreli bir kablo ağı vardır."

"Ama ada, reji, ev... Bunlar yüksek meblağlar gerektirir!" dedi Monica.

"Dürüst olmak gerekirse böyle bir korkunçluğun ardında ne tür işler döndüğüyle ilgili hiçbir fikrim yok."

"Ama böyle bir şeyin ardında hiçbir iz bırakmaması imkânsız!"

"Aynen öyle Michele! Bizi çoktan aramaya başladıklarına inanıyorum. Dayanmak zorundayız!"

Giovanni bu söylediğiyle ilgili oldukça kendinden emin görünmeye çalıştı. Ümitsizliğe düşmemek için her tür şeye dört elle sarılmak gerekiyordu. Ama arkadaşları hiç de rahatlamış görünmüyordu. Herhangi bir ortağı olmadığı varsayılan katil yeniden öldürmeye hazırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu gece için nasıl bir düzen kuralım Giovanni? Bugün henüz saldırıya geçmediler."

"Bunu yapacaklarına inanmıyorum, Chiara."

"Ne?"

"Alarm halinde olduğumuzu biliyorlar. Gece yarısına kadar dikkatimizin en yüksek olduğu zamanı geçirmemizi bekleyecek sonra da dikkatimizin ölümcül bir şekilde dağıldığı ilk anda harekete geçecekler."

"O zaman Ses bu sefer yalan mı söylemiş oldu?" diye sordu Michele.

"Tek referans noktamız Ses olduğundan ve şu ana kadar söylediklerinin doğruluğundan bunun hep böyle olacağına inandık. Bu bir akıl tuzağı. Aslında ortada hiçbir kesinlik yok. Belki de Ses tamamen farklı senaryolar kurguluyordu ve iki gün içinde şans eseri iki kişi öldü. Belki bugüne kadar dürüst davrandı ama bundan sonra yalan söylemeye başlayacak. Bunların alaycı katiller olduklarını aklımızdan hiç çıkarmamamız gerek."

O an herkesin aklında oluşan o tek düşünceyi Anna söze döktü: "Eğer Ses'e güvenemeyeceksek bu demek oluyor ki katilin kim olduğunu bulsak bile hepimiz ölebiliriz."

Sadece bir anlığına kafasını yere eğen Giovanni yanıtladı: "Maalesef gerçek bu. İnancımızı kaybetmeyip hayatlarımız için savaşmanın elzem olduğuna inanıyorum ama dürüst olmam gerekirse durumu iyileştirecek bir neden bulmakta zorlanıyorum. Bu tuzaktan kurtulmak çok zor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu Monica sabırsız bir tavırla.

"Çözüm önerim yok. Durumu günün yirmi dört saati kontrol altında tutamayız. Hatta saldırı dışarıdan geliyorsa böyle bir şeyin anlamı da yok. Dışarı çıkmamamız, sessizce konuşmamız ve muhtemelen her zaman yanımızda en az iki kişi bulundurmamız gerekiyor. Şu an için aklıma başka bir şey gelmiyor. İçinizden önerisi olan var mı?"

İyi fikirler gizleniyordu. Paolo araya girdi ama öneride bulunmak için değil: "Benim dışarıda bir şey yapmam gerekiyor. Sadece on dakikalığına çıkacağım."

"Bu hiç ihtiyatlı bir davranış değil," dedi Chiara.

"Yanımda Domenico olacak. Ve tabii bıçak da."

Bir an için durakladı doğru kelimeleri arıyordu.

"Ben... Kendim ve kardeşim adına hepinizden özür diliyorum. Niyetimiz iyiydi ama çok da alkollüydük. Anlamanızı istediğim tek şey... Yani, hayat zor ve hepimizin kendi problemleri var. Ama bizim ebeveynlerimiz çok erken öldü, ben on altı Domenico ise sekiz yaşındaydı. Trafik kazası. Ben okulu bırakıp manav dükkânı olan bir akrabamızın yanında çalışmaya başlamak zorunda kaldım. Birkaç yıl önce o emekli olunca dükkânı ben devraldım. Ama çok zorlu bir on beş yıl geçirdim, hem de çok zor. Kenara koyduğum üç beş kuruşla kardeşime hem anne hem baba oldum. Tüm bunlar hiç şüphesiz karakterlerimizi bozdu. Kardeşim çok suskun bense çok korumacıyım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrea'nın katil olduğundan emin olduğum anda kendimden bile önce Domenico'yu korumayı düşündüm. Ben insanların aksi kanıtlanana kadar masum olduklarını düşünen güzel ruhlardan değilim, ama... Bir katil de değilim. Yani niyet olarak diyorum. Ne yazık ki şartlar beni öyle olmaya itti, her ne kadar ilk saldıran Andrea olmuş olsa bile, durumdan nefsi müdafaa ile kurtulamam. Yanlış yaptım ve eğer bu adadan çıkmayı başarabilirsek yaptığımın sorumluluğunu üstlenmeye hazırım."

Kardeşler birbirine baktı. Andrea'nın ölümünün sorumluluğunu üstlenmişlerdi. Eğer bu mümkünse aralarındaki bağ artık çok daha güçlüydü.

Gruptan biri daha cevap bile veremeden dışarı çıktılar. Monica kendine bunun içten bir ferahlama mı yoksa hasta bir aklın monoloğu mu olduğunu sordu.

* * *

Günbatımına bir saat kalmıştı. İki kardeş kürek yaslı bir hurma ağacının önünde durdu. Kasap orada gömülüydü.

"Haç yapmak için iki odun parçası bulmak gerek Domenico. En azından Andrea'ya bunu borçluyuz. Kendi tarzında oldukça dindar bir kişiydi."

Ağaçlık alanda ilerlediler.

"Şuna bak," dedi Domenico sık otların arasından görünen küçük bir kamerayı göstererek.

"İnanılacak gibi değil, burada da mı!"

Paolo kameranın görüş açısına iyice girip varsayılan izleyi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cilere karşı kaba bir el hareketi yaptıktan sonra cihazı tekmeleyip kırdı. Tatmin olmuş bir halde arayışına geri döndü. Bir süre sonra oldukça kişisel bir dua okumaya başladı.

"Andrea beni affet. Katilin sen olduğundan o kadar emindim ki. Kandırıldık. Konuşmana izin vermem gerekirdi, düşünmem gerekirdi. Üzgünüm... Üzgünüm..."

Trafik kazasından bu yana kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Eve dönmeyi başardığı düşünülecek olursa kaç yıl hapis cezası alırdı? Ama ortada hafifletici sebepler vardı... Düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Yarışmaya katılmaya karar verdiği, kardeşini de bunun içine kattığı o ana lanetler okuyordu.

Bu arada kaba bir haç yapmak için işine yarayacak malzemeyi buldu.

"Domenico arama boşuna. Ben buldum."

Cevap gelmedi. Hep az konuşurdu zaten.

Paolo arkasına döndü ve kimsenin olmadığını gördü.

"Nasıl yani..?"

Domenico neredeydi? Ona bir şey mi yapmışlardı? Paolo kalbinin deli gibi attığını hissetti. Kardeşini neredeyse hemen buldu, yerde yatıyordu ve görünürde yarası yoktu. Bıçak sağ elinden biraz uzakta otların içinde yarı saklı bir şekilde duruyordu.

"Aşağılıklar! Sana ne yaptılar böyle? Cevap ver!"

Hemen üstüne eğildi. Nefes alıyordu. Yaşıyordu! Ama bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

türlü onu ayıltamıyordu. Sanki bir uyku ilacının etkisi altında gibiydi.

Diğerlerine haber vermesi gerekiyordu. Neyse ki sadece uyutulmuştu. Onu gözden sadece birkaç saniyeliğine kaybetmiş olsa bile Domenico'yu yalnız bıraktığı için kendini asla affedemezdi.

Birden başına ani ve şiddetli bir darbe aldı. Yere düştü, şaşkındı ama bilinci hâlâ yerindeydi. Elini uzatıp bıçağı kaptı. Bunu yapabilirdi. Sırtüstü döndü ve tam o anda ışığa karşı bir şey kaldıran bir figür gördü.

Kürek büyük bir şiddetle Paolo'nun boynuna indi, o kadar ki kafası net bir şekilde kopuverdi. Gencin yukarı doğru sıçrayan sağ kolu hemen sonrasında tamamen atıl bir halde yere düştü, bıçak yeşilliklerin içinde kayboldu. Palmiye ağaçları olup biteni sessiz ve kayıtsız izliyordu.

* * *

Son anda Miami üstünden Nassau'ya giden bir uçak bulan Vanessa gün ışımadan yola çıktı. Ofise kendini iyi hissetmediği ve birkaç gün izin kullanacağı yönünde bir e-posta göndermişti. Bunu yutacaklar mıydı acaba? Çünkü genelde ateşi olduğunda bile işe giden biriydi...

Pencere yanına oturan genç kadın bir dergi okuyarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ama ruhunu altüst eden endişeyi uzaklaştıramıyordu. Giovanni'nin dairesine bir hırsız gibi girdikten sonra iş arkadaşlarına yalan söylemişti. Hiç de gurur duymadı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğı iki tercih yapmıştı yani. Ama *vakit yoktu.* Eğer Sarafree'nin yazdıkları doğruysa Giovanni büyük bir tehlikede demekti. İtalya'da bir soruşturma başlatıp araştırmaları koordine edip Strangemotions'ın ne olduğunu ortaya çıkaracak vakit yoktu. Tutsakları bulmak için İtalyan otoriteleriyle işbirliği yapmak üzere Amerikan yetkililerine talepte bulunacak vakit yoktu. Ve ortada *kanıt yoktu.* Elindeki tek şey belirsiz bir internet yazısıydı. Sarafree'yi bulmak imkânsızdı. Ya takıntılı bir yalancıysa? Hem sonra üstlerini Strangemotions'ın şüpheli olduğuna nasıl ikna edecekti? Eski sevgilisinin ona hiçbir açıklama yapmadan çekip gittiği ve adamın bilgisayarını karıştırmak "zorunda kaldığı" hikâyesini anlatamazdı... Herkes onun kıskançlık krizindeki bir kadın olduğunu düşünürdü. Her şey bir yana artık yalan söylemek istemiyordu. Bu kadar yalan yeterdi.

Zaten her şey o kadar inanılmazdı ki: Kurbanlarını ödüllü bir reality şov ile kendine çeken hayalet bir şirket. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolan yarışmacılar. Kimse kayıp ihbarlarını bir araya getirip bunların ardında tek bir yön olduğunu fark edememişti. Kurbanlarını kullanan bir suç şirketi... Ama ne için? Yasadışı ilaç deneği olarak insan kobaylar kullanmak için mi? İnsan avlayan manyaklar için mi?

Belki de kimseye haber vermeden böyle içgüdüsel bir davranışta bulunarak yanlış yapmıştı. Ya kendisi de kaybolursa ne olacaktı? Soğukkanlılığını geri kazanmaya çalıştı. Birincisi; Strangemotions bu konuyu araştıran bir polisin Bahamalar'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru yola çıktığını bilemezdi. İkincisi; silahlıydı. El bagajı kontrolü sırasında silah taşıma ruhsatını beyan etmişti ve kimlik bilgilerine yönelik hızlı bir kontrolle her şey hemen onaylanmıştı. Beretta'sı hep yanında olacaktı. Üçüncüsü; belki de Giovanni'nin tehlikede olduğu falan yoktu, tek riske ettiği şey sözleşme kurallarına uymadığı için elenmek olacaktı. Vanessa'nın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. İşte böyle yapmalıydı, kontrolü hep elinde tutmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KATİL İÇİMİZDEN BİRİ DEĞİL

Monica diken üstündeydi. "Ne kadar vakit alır ki bu? Yarım saatten fazla bir süredir dışarıdalar."

"Onlara bunun ihtiyatlı olmadığını söyledik. Neden bizi dinlemediler? Şimdi çıkıp onları aramız gerek. Kim benimle gelir?"

Elinde herhangi bir silah olmayan Giovanni çoktan eşikteydi. Belki de diğerlerinin tereddüt edeceğini düşünmemişti. O sırada salonda Monica, Anna ve Michele vardı. Chiara mutfakta, Alessandro ise banyodaydı.

"Eğer biri bana bir bıçak verirse, seninle gelirim," dedi Anna.

"Boş ver, ben giderim," diye karşılık verdi Michele. Kardeşlerin gecikmesinden şüphelenince Andrea'ya ait olan bıçağı almıştı. Korkak durumuna düşmek istemiyordu.

"Sana kendi bıçağımı vermek istemiyorum Anna. Kişisel bir şey değil, ama o aşağılıklara karşı Alessandro'nun bıçağı bana ve kendisine yetmez ve benim çıkıp kardeşleri aramaya hiç niyetim yok. Kendi kafalarına göre davrandılar, biz onları uyardık. Yanlış yapan öder."

"Ne demek istiyorsun sen Monica?"

"Hiç, sadece biri gidip de burnunu belaya sokuyorsa diğerlerinin gelip de onu bundan kurtarmasını beklememeli."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç kişi dışarı çıktı: Anna, Michele ve Giovanni. Bir an için binanın etrafındaki ortamı gözlemlediler. Evin birçok penceresi vardı ama dışarıdaki bitkiler üç-dört metreden ötesini görmeyi engelliyordu. Zaten Paolo ve Domenico çıktığı sırada camdan baktıkları halde onları neredeyse hemen gözden kaybetmişlerdi. Belki de tesadüf değildi. Belki de Strangemotions, yarışmacıların dışarıdaki hareketleri izlemesine engel olmak üzere bunu bilerek yapmıştı.

Acele etmek zorundaydılar. Günbatımı ufku büyüleyici parlak bir renge boyuyordu ama üçlü az sonra karanlığın çökeceğinin farkındaydı. Kardeşlere seslenmeye başladılar, yakında olduklarından emindiler. Andrea'nın cesedinin izlerini takip ederek kürek dayalı ağacı kolaylıkla buldular.

"Tanrım! Kürek kanlı!"

Elinde bıçak olan tek kişi olmasına rağmen korkuya kapılan Michele eve doğru koşmaya başlayan ilk kişi oldu ama Giovanni'nin sesi onu durdurdu: "Bekle! Onları öldürdüklerinden emin değiliz."

"Bu çok tehlikeli! Monica haklı, başlarının çaresine baksınlar! Hem sonra nerede olduklarını bilmiyoruz, belki de..."

"Onlara kim saldırdıysa küreği ipucu olarak bırakmış: En azından kardeşlerden biri buralarda bir yerde olmalı."

"Ölmüş olarak değil mi?"

"Belki de sadece yaralıdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni bir kez daha kendine yalan söyler bir duruma düştü.

"İki dakika. Eğer iki dakika içinde kimseyi görmezsek koşarak eve dönelim."

"Tamam Michele."

Birbirlerinden ayrılmamaya özen göstererek etrafa bakındılar.

"Aaaaah! Yardım edin! Yardım edin! Neden, neden, nedeeeeen?"

Anna kardeşleri bulmuştu. Paolo'nun parçalanmış bedeni onu birden şoka sokup kontrolünü kaybetmesine sebep olmuştu. Donatella'nın cesedi onu şok etmişti ama görüntüsü bu kadar korkunç değildi, uyuyor gibi görünüyordu çünkü. Tüm o kan içindeki Andrea'nın ölümü de onu sarsmıştı ama kendini kötüye hazırlama imkânı bulmuştu sonuçta. Son günlerde yüzleşmek zorunda kaldığı hiçbir şey ne kadar korkunç olursa olsun karşısındaki görüntüyle kıyaslanamazdı: Âdeta sert bir hamura dönüşmüş boyun, doğal olmayan bir duruş içindeki sesi kesilmiş uzuvlar, metrelerce uzaktan bile fark edilebilen kırmızıya boyanmış otlar. Bedenin hemen yanına yuvarlanmış kafa ise olabilecek her tür hayal gücünü aşıyordu. Kaymış gözler sanki tam da Anna'ya bakıyor gibiydi.

Eğer saçma olmasa, meraklı olarak tanımlanabilecek gözlerdi bunlar. Ağız da açıktı ama öyle bir şekilde yamulmuştu ki sanki çenesi yerinden çıkmış gibiydi. Genç kadın histerik tit-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

remelerle sarsılmaya başlarken bir yandan da anlamsız cümleler sarf ederek haykırıyordu. Elleri saçlarının arasında, çılgına dönmüş gözlerle sert hareketler eşliğinde bir robot gibi hareket ediyordu. O ana kadar kadınlar arasında en cesaretli olanıydı. Belki de o ana kadar hep yıkılmanın eşiğinden dönmüştü ama artık bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Tepkisi farklı olan Michele ise sinir içinde öğürmeye başladı. Ama hiçbir şey kustuğu yoktu, sanki 'içindeki' zehirden kurtulmak istermiş izlenimi veriyordu. Giovanni başını sallamakla yetindi. Belki de rasyonel yapısı gereği karşısında sadece ölü insanlar değil aynı zamanda son derece zalim bir tablo bulacağını bekliyordu. Oysaki katil Donatella'nın üstünde böyle bir galibiyet kurmamıştı. Domenico'nun üstüne eğildi. Nefes alıyordu, yaralı değildi. Kurallara göre her gün bir ölü olacaktı.

Birkaç dakika sonra Anna kendine gelir gibi oldu. İyice deşarj olmasına izin vermişlerdi, artık şokun akut kısmı geride kalmıştı. Sanki Giovanni'nin söyleyeceklerini bekler gibiydi, nitekim genç adam lafa girdi: "O ölmüş. Domenico ise yaşıyor, onu eve götürmek zorundayız. Michele bıçağı Anna'ya ver."

Bunları söylerken Michele'den ricada bulunmuyordu, ona emrediyordu. Hızlı hareket etmek gerekiyordu ve Michele'in içinde bulunduğu pek de parlak olmayan ruh halinde kararlı cümleler basit önermelerden çok daha etkili olabilirdi. Michele ona belirsiz gözlerle baktı. O bıçak herhangi bir saldırıya karşı elindeki tek güvenceydi. Giovanni sinirlendi: "Her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birimiz onu bileklerinden tutup bitkilerin arasından çıkarmak zorundayız, umalım ki iç kırıkları olmasın."

Michele onayladı. İkisi Domenico'yu oldukça hızlı bir şekilde eve kadar sürüklediler, Anna ise sıkça arkasını kontrol ederek onların peşinden gitti.

Diğerlerine haber veren Alessandro oldu. "İşte geliyorlar, dönüyorlar! Sürükledikleri bir şey var. Kardeşleri göremiyorum."

Onları karşılamak üzere dışarı çıktı.

"Ne oldu?"

Kendinden geçmiş haldeki Domenico'yu oraya kadar taşıdıkları anlaşılıyordu. "Nesi var? Paolo nerede?"

Suratı bembeyaz haldeki Giovanni güçlükle konuştu: "Paolo öldü! Domenico'yu içeri taşımamıza yardım et, sonra da giriş kapısını kilitleyip pencerelerin kepenklerini sürgüle!"

* * *

Ana kapıyı kilitledikten sonra arkasına ağır bir valiz ile büyük bir dikkatle barikat kurdular. Sonra pencereleri içeriden birkaç tahtayı paralel bir şekilde dizerek çivilediler. İhtiyaçları olan her şeyi mutfağın yanındaki kilerde bulmuşlardı. Olası bir silah sayılabilecek çekiç ve çivilerin eksik olmaması bir tesadüf müydü? Yoksa eve barikat kurmalarını sağlayacak malzemeleri bulabilmelerinin net bir sebebi mi vardı? Gruptan bazıları Strangemotions'ın onların "dışarıdan gelecek düşmana karşı barikat kurma" olasılıklarını da he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saba katmış olduğuna dair bir hisse kapıldı. Bu, seyirciler için ek bir zevk, yarışmacılar içinse muhtemelen faydasız ve umutsuz bir girişimdi. Çatı tek bir beton bloktan oluşuyordu, oradan içeri giremezlerdi. Yedi insanın hayatını kurtarmak içinse geriye üç bıçak kalmıştı. Dışarısı karanlıktı. İçeride korku hâkimdi.

Giovanni Monica'ya baktı: "Sen haklıydın, aramızda katil falan yok. Kardeşler çıktıktan sonra giriş kapısını bizzat kontrol ettim biz üçümüz onların peşinden gidene kadar arkalarından kimse dışarı çıkmadı. Ben ve Anna, Michele'in tanığıyız, aynı şekilde tersi de sözkonusu olduğuna göre artık katilin evin içinden değil dışından olduğuna eminiz."

"Gördün mü? Size söylemiştim! Ses bizi birbirimize düşürmek için baştan beri yalan söyledi. Zaten Andrea da sadece bir şüphe yüzünden içimizden biri tarafından öldürüldü. Artık en azından elimizde bir kesinlik var: Tüm grup üyelerine güvenebiliriz. Hiç yoktan iyidir..."

"Domenico nasıl?"

"Odasında. Chiara yanında, düzgün nefes alıp verdiğini söylüyor. Ne bir yara ne de morluk gördüm. Görünüşe göre sadece uyuşturulmuş."

"Odasındaki üç kişiden tek hayatta kalan," diye ekledi Michele kelimeleri âdeta parçalayarak.

Anna diğerlerini cesaretlendirmeye çalıştı ama bunda oldukça zorlandı: "Pes etmemeliyiz, etmemeliyiz! Er ya da geç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bizi kurtarmak için birileri gelecek, dayanmak gerek!"

Hayatta kalma ihtimalini en imkânsız bulanlardan birinin kendisi olduğu açıktı. Neredeyse silahsız olmalarının dışında dünyanın geri kalanıyla iletişim kurabilme imkânları da yoktu ve mevcut yiyecek en fazla bir hafta daha yeterdi. En azından başta adanın geri kalanında ve denizde yiyecek arama olasılıkları vardı ama artık her kim evden çıkmaya cüret ederse tıpkı Paolo gibi hayatını kaybedeceğinden emindiler.

Görünmez bir düşmana karşı grup olmak şöyle dursun, bu sürdürülemez durumdan tükenip kısa süre içinde yiyecek ya da banal tartışmalar yüzünden bıçakları kullanmaya başlayacaklardı. İzleyicilerin heyecanını öngörmek kolaydı, katil ise hayatta kalanları elemek üzere son kulvara girmiş olacaktı. Evdekilerin hiçbiri yüreklerinde bu senaryoları kurgulamayacak kadar aptal değildi. Herkes savaşmaya devam etmek için kafasında en az bir sebep bulabilmek amacıyla uzun süre sessiz kaldı.

Monica diğerlerine yaydığı sinir bozukluğunu hiç düşünmeden gözlerinden taşan yaşlarla tüm öfkesini âdeta kendi üstüne kustu: "Bu çılgınlığa katılmayı neden kabul ettim? Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Birden arkalarında Domenico'nun sesi yankılandı: "Paolo nerede?"

Daha toparlayamamıştı, suratı bembeyazdı ve bacaklarının üstünde güçlükle duruyordu. Chiara ayakta durması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ona destek oluyordu. Bir Monica'ya, bir Anna'ya, bir Alessandro'ya bakıyor ama hiçbir cevap alamıyordu.

"Bana nerede olduğunu söyleyin!"

Giovanni'nin sol tarafındaki koltuğa oturdu. Gözlerini ona dikti. Onu kendine doğru çekmek için kolunu uzattı ama kolunu tutan Giovanni ona engel oldu.

"Domenico sana kötü bir haber vermek zorundayım. Kardeşin..."

"Hayır, hayır, sakın söyleme..."

"Kardeşin..."

"Hayır!"

Domenico'nun gözleri artık özel olarak birine bakmadan odada geziniyordu. Bitkinliği içindeki öfkeyi dışa vurmasına engel oluyordu.

Onu bir şeyler yemeğe ikna ettiler, bilincini kaybettikten sonra olanları ve katilin içlerinden biri olmadığını ona anlattılar. Düşman dışarıdaydı.

"Kardeşim de dışarıda."

"Evet, maalesef onu gömemedik bile..." dedi Michele dikkatsizce.

"Onun güneşte çürümesine izin veremem."

Bir an için tek kelime bile edemeyen Michele onu vazgeçirmeye çalıştı: "Ne demek istiyorsun Domenico? Sandığım şeye niyetlenmiyorsun değil mi?.."

Domenico başını evet anlamında sallamakla yetindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama onu gömmek için oraya gidemezsin!" diyerek araya girdi Chiara. "Seni de öldürürler!"

"Ben gideceğim."

Sonunda Giovanni'nin sabrı taştı: "Kahretsin Domenico, sarsılmış olman çok doğal ama lütfen biraz mantıklı düşünmeye çalış: Bir daha seni aramak için dışarı çıkamayız, çünkü bu sefer hiç şüphesiz kesin bir ölümle karşı karşıya kalacağız!"

Giovanni sert bir yerden vurmuştu. İki kardeşin başlarını kendi kendilerine belaya soktuklarını ve Domenico'nun onu aramaya giden birileri olduğu için hayatta kaldığını ima etmeden konuyu geçiştiremezdi artık.

Domenico'nun cevabı herkesi dondurdu: "Gerçekten de burada durarak hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

Chiara korkmuş olmasına rağmen yine de onu ikna etmeye çalıştı: "Şu an ayakta bile duramıyorsun ve dışarısı karanlık. En azından yarın sabahı bekle."

Domenico hemen yanıtlamadı. Gücünü test ediyor gibiydi.

"Gün ağarınca çıkacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9 Haziran Çarşamba
Yedi Yarışmacı Hayatta

Monica inanılmaz bir hızda art arda içtiği beş sigaradan sonra ayrılmaz bıçağıyla birlikte odasına çekildi. Grubun içinde yalnız kalmayı seçen tek kişiydi. Diğer hepsi salonda kalmayı tercih etti. Bunun sebeplerinden biri yalnız kalma korkusu diğeri de Domenico'nun gecenin bir yarısı sokak kapısını açma riskine karşı önlem alabilmekti. Uyku ve uyanıklık arasında gidip geliyorlardı. Bir kâbusun kurbanı olan Chiara aniden haykırarak uyandı. Tipik cenin pozisyonundaki Michele birçok kez 'son' kelimesini telaffuz etti. Chiara tarafından istem dışı uyandırılan Domenico mutfağa gidip bir şeyler yedikten sonra koltuğuna geri döndü. Giovanni'nin elinde bir defter vardı.

Her tarafı kapalı olmasına rağmen pencerelerden günün ilk ışıkları sızmaya başladı. Domenico kalkıp kararlı adımlarla kapıya yöneldi. Uykulu ama bir o kadar tetikte olan Chiara ve Alessandro hemen araya girdiler. Her ikisi de ona engel olmak istiyordu ama farklı sebeplerle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk konuşan Alessandro oldu: "Kapıyı açmak büyük bir risk, katiller içeri girip işimizi bitirebilir."

Araya giren Giovanni herkesi şaşırtan bir şey söyledi: "Bırak gitsin Alessandro. Katiller en beklenmedik zamanlarda harekete geçiyor ve en önemlisi günde bir kişi öldürüyor. Şu an içeri kimse girmez, üç bıçağımız var ve yedi kişiyiz."

Her ikisi de katillerden çoğul olarak bahsetmişti. Artık genel kanı katillerin en az iki kişi oldukları ve ortak kararla hareket ettikleri yönündeydi. Oysaki kimse onları görmemişti, kısacık bir an için bile.

Bir anlığına düşünen Alessandro hayret yüklü bir ifadeyle geri çekildi.

Chiara ise pozisyonunu korudu.

"Domenico beni dinle! Kardeşin onu gömmek için oraya giderek hayatını tehlikeye atmanı istemezdi. Burada kalıp bu durumdan çıkmada bize yardımcı olman gerek. Tek olasılık ortak cephe olarak hareket etmekte."

Domenico ona şefkat, acı ve rahatlama karışımı tuhaf bir ifadeyle baktı. Chiara diğerlerinden farklı olarak onunla sevgiyle konuşuyordu.

"Gitmek zorundayım," dedi onu yumuşakça kenara iterek.

"En azından bir bıçak al."

Salona geri dönen Alessandro ve Monica kendilerini sorgulanıyormuş gibi hissettiler. Her ikisinin de silahlarından vazgeçme yönünde en ufak bir niyeti olmadığını anlamak için tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir bakış yeterliydi. Andrea'nın bıçağı Michele'in oturduğu koltuğun yakınındaydı.

"Bıçaklar bu evin dışına çıkmayacak," dedi Michele o ana kadar hiç sergilemediği bir sertlik içinde. Bıçağı alıp kollarını kavuşturdu, böylece silah koltuk altında gizli kaldı.

Domenico şaşırmış görünmüyordu.

"Şu valizi itmeme yardım edin."

Monica ona ortada kişisel bir durum olmadığını anlatmaya çalıştı: "Seni bekleyeceğiz. Sapasağlam geri dönmeye bak."

Domenico kaderiyle yüzleşmek üzere dışarı çıktı ve kapı ardından büyük bir hızla geri kapandı.

* * *

Uykusundan aniden uyanan Vanessa doğrulup oturdu. Neredeydi? Kör edici bir güneşle kavrulan Nassau'daki küçük oda bir an için ona tamamen gizem dolu göründü.

Önceki gece yaptığı uzun yolculuktan, altı saatlik zaman farkından ve istemeyerek yenilen az miktardaki yemekten sonra âdeta yatağa yığılıp kalmıştı. Ne odayı incelemiş ne de valizini boşaltmıştı. Şimdiyse birkaç saatlik dinlenmeden sonra her şey farklı geliyordu: Karnı açtı ve iyimser bir ruh hali içindeydi. İlk defa Bahamalar'a gelmişti! Bir an için Giovanni'nin tehlikede olmadığını ve program dışı kısa bir tatilin keyfini sürebileceğini düşündü. Yabancı birinin yazdığı rahatsız edici bir yorumdan korkmak çok aptalcaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önce komodine, sonra dolaba ve en sonunda da önünde duran küçük masaya baktı. O an rahatlıkla iddiasız bir Avrupa otelinde bulunduğunu söyleyebilirdi. Orta kalitedeki eşyalar koyu renkliydi. Etraf temiz gibiydi ama pembe duvarların yeni boyaya ihtiyacı vardı. Zemin ise korkunç gri renkli büyük karo taşlarla döşeliydi. Sadece birkaç küçük detay insana Büyük Antiller'de olduğunu hissettiriyordu: Üstünde dev bir flamingo deseni olan şık bir goblen, komodine konmuş promosyon broşürleri ve yerel el sanatlarının ürünü olan masanın üstüne konulmuş bir tür kukla. Bunlara ek olarak odaya hâkim bir koku vardı. Tarifi güç bir kokuydu bu; egzotik meyvelerle rom ve kahve karışımı bir şeydi, capcanlı ve büyüleyiciydi.

Banyodaysa şaşırtıcı şekilde küçük bir küvetle karşı karşıya kaldı, neyse ki ona yetecek kadar büyüktü. Görünür şekilde dizilmiş duş kremleri dayanılmazdı. Aloe vera kokulu sıcak suyun keyfini çıkarırken ne yapacağını düşündü. Her şeyden önce sağlam bir kahvaltıya ihtiyacı vardı. Sonra elindeki avroları dolarla değiştirmesi gerekiyordu. Bir önceki akşam oda bulmak üzere otele geldiğinde resepsiyondaki gözleri birbirine yakın güzel, genç kızı ikna etmek için kredi kartını göstermesi yeterli olmuştu. Ama şimdi nakde ihtiyacı vardı. Hatta Nassau'da dolaşıp dikkatleri üstüne çekmeden Strangemotions hakkında bilgisi olan birilerinin olup olmadığını araştırmalıydı.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Domenico'nun evden çıkması gerilimde hafif bir düşüş yarattı. Kapının önüne barikat olarak bavulu geri koyduktan ve pencerelerin çıtalarını kontrol ettikten sonra grup üyelerinin çoğu biraz daha dinlenme ihtiyacı hissetti. Öyle bir durumda insanın kendini güzel bir uykuya bırakması imkânsızdı ama az da olsa fiziksel ve zihinsel enerjiyi bir şekilde geri toplamak önemliydi. Alessandro ve Michele salonda kalıp gözcülük yapmayı önerdi. İkisi de silahlıydı ve görünüşte oldukça dinlenmiş duruyorlardı. Diğerleri alışılmış düzen içinde dinlenmeye karar verdiler: Giovanni kendi odasında, Anna ve Chiara kendi odalarında, Monica kendi yatağında.

Henüz kimse odasına gitmemişti ki Chiara şöyle sordu: "Anahtarları kapılara kim taktı?"

Giovanni kendi oda kapısına baktı: bu doğruydu, anahtarlar birdenbire ortaya çıkıvermişti. Hem de her yerde, banyoların kapılarında bile anahtar vardı.

Monica, Alessandro'ya doğru döndü, Giovanni Anna'nın gözlerini aradı.

"Evet? Neden kimse yanıtlamıyor?"

"Ben koymadım," dedi Michele.

"Ben de," diye ekledi Anna.

"Ben orada olduklarının farkına bile varmadım..." Alessandro bunları söylerken sözlerinin kulağa ne kadar da yalan geldiğini fark etti: İçlerinden biri yalan söylüyordu.

Chiara endişesini gizlemeye gerek bile duymadı: "Şuna ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kın! Anahtarlar kendi kendine ortaya çıkıyor! Sizce gizemli davranmak için uygun zaman mı?"

"Belki Domenico koymuştur..." dedi Giovanni, söylediğine kendi de pek ikna olmamıştı.

"İmkânsız!" diye yanıtladı Chiara kendinden emin bir şekilde. "Eve getirildikten sonra uzun süre onun yanında kaldım ve sizi temin ederim ki yanında anahtar falan yoktu."

"Evet, çok tuhaf Chiara. Donatella ile aynı odada kaldın ama hiçbir şey fark etmedin. Domenico'nun yanındaydın ama hiçbir şey görmedin..."

"Ne demek istiyorsun Alessandro? Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

Chiara ilk defa sesini yükseltip cesur bir tavır sergiliyordu. Kırılgan ve ortadan kaldırılması kolay kız belki de o kadar savunmasız değildi.

Monica doğmak üzere olan tartışmanın önünü kesti: "Kesin şunu! Korku sizi mantıksızlaştırıyor. Düşmanın evin dışında olduğunu unuttunuz mu? Alessandro beni gerçekten hayrete düşürüyorsun!"

Anna durumdan faydalanıp kolunu omzuna koyduğu Chiara'yı odasına götürdü: "Gel benimle, boş ver o sersemi."

"Belki ben sersemim ama anahtarlar gizemini koruyor. Onları kim aldı? Ve neden tekrar ortaya çıktılar?"

O an kimsenin onu cevaplamaya isteği yoktu. Çok sıkıntı ve az netlik vardı. Şüphesiz bunun mantıklı bir açıklaması var-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Güven verici cevaplar bulma eğilimdeki Giovanni bu sefer sustu. Yapabilecekleri tek şey dikkatli olmaktı. Zaten son derece korkunç olan duruma açıklanması imkânsız yeni bir unsur daha ekleniyordu ve bu resmin genelini değiştirmiyordu: Kendilerine çıkış yolu arayan kapana kısılmış fareler gibiydiler. Kurtulmak için bir yol vardı belki de, ama bu yolu bulsalar bile bundan hepsinin faydalanamayacağı kesindi.

Her güne bir ölü. Hiç ara vermeden. Anlamsızca. Düşününce, içlerinden hiçbirinin sonunu hızlandırmak için kendini düşmana sunmamış olması ne kadar tuhaf geliyordu. Diğer taraftan Ses böyle bir şeyden hoşlanmazdı. Savaşçı ve sonuna kadar mücadele etmeye hazır kurbanlara ihtiyaç vardı. Strangemotions'ın tuhaf izleyici kitlesini heyecanlandıran şey amansız örümceğin kurbanına doğru ilerlerken ağı titretmesini izlemekti.

* * *

Neredeyse öğlen olmuştu. Chiara önce saate sonra da Anna'ya baktı. Ona doğru dönmüştü, gözleri kapalıydı. Düzenli nefesinden anlaşıldığı üzere kötü bir kâbus görmüyordu.

Biraz uyumayı başarmış olmasına rağmen kendini yorgun hissediyordu. Duş almanın onu canlandıracağını düşündü. Hiç ses yapmadan bornozu ve fön makinesini aldı. Odadan çıkıp salona göz atınca kanepenin iki başına uzanan iki nöbetçinin uykuya yenik düştüğünü gördü. Kapısı yarı açık odalardan birinde yüzü neredeyse tamamen yastığa gömülmüş Giovan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni görünüyordu. Monica'nın odasının kapısı ise kapalıydı ve muhtemelen içeriden kilitlemişti. Banyoya girip suyu açtı. Soyunmadan önce içinden bir ses kapıyı kilitlemesini söyledi. Güzel anahtarlar kimbilir kim tarafından bulunup geri getirilmişti. Ama yapan kişi bunu neden söylemiyordu? Neden daha fazla endişe yaratıyordu? Chiara sıkıntılı düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak duşa girdi. Su ılıktı, musluğu sıcak tarafa çevirdi. İşte şimdi tam sevdiği sıcaklığa ulaşmıştı suyun ısısı.

Ses hiçbir detayı atlamamıştı. Kendini hiç böyle ümitsiz bir durumda bulmamıştı ve şimdi savaşılacak düşmanların sayısının iki olduğunu fark ediyordu: Dışarıdaki katil ve içindeki kendi endişesi. Oysaki birileri bu işte mutlaka bir Truman Show havası yakalamış *olmalıydı*. Polis durumdan tamamen habersiz olamazdı. Evet, evet, tıpkı filmlerdeki gibi son anda onları kurtarmaya birileri gelecekti. Sinirlere yenik düşmemek gerekiyordu. Bir anlığına kendini daha güçlü hissetti. Peki ya o aptal Alessandro'ya ne demeli? Ona iki çift laf etmeli ve yaptığı imaların kırıcı olduğunu anlamasını sağlamalıydı. Chiara'dan özür dilemesi gerekiyordu...

Bir ses duydu. Banyodaki lavabodan geliyor gibiydi. Yine duydu. Duşun sesinden dolayı çok net duyulamayan belli belirsiz seslerdi bunlar. Biri kapıyı mı çalmıştı?

"Kim var orada?"

Sessizlik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama kim olabilir ki? Banyoda kilitlisin... Kafayı üşütmek üzeresin."

Genç kız sanki kendi sesini duymak onu sakinleştirebilirmiş gibi kendi kendine konuşuyordu.

Buzlu camın ardından banyoyu saran nemin içinde bir insan figürünü fark ediverdi. Chiara sanki teninden içeri ani ve buzlu bir su seli girmiş gibi sert bir titremeyle sarsıldı. Bir an için sanrı gördüğünü düşündü ama sonra her şeyin gerçek olduğunu anlayıp bağırmak üzere ağzını açtı. O kadar korku doluydu ki ağzından tek bir kelime çıkmadı. Eline bir şey alan gölge bir an için etrafta arandı. Sonra fişi prize sokma sesine benzer yeni bir ses duydu. Duşun cam kapısı yavaşça kaymaya başladı.

"Sen? Ne istiyorsun..."

Muhatabı gülümsüyordu. Bir insanın yaşamını elinde tutmak gerçekten de çok hoş bir durumdu. Sonra konuşmaya başladı: "Şaşırdın mı? Zavallı küçük Chiara... Üzgünüm ama senin yarışın burada bitiyor."

Elinde fön makinesinin kordonu vardı ve iki kesik ucu tutuyordu.

"Hayır, sana yalvarırım... Ben sana ne yaptım?"

Celladına kendisi için hiçbir kurtuluşun olmadığını bilerek yalvaran gözlerle bakıyordu. Yedinci Süvari biraz geç gelecekti. Bacaklarını kırmış, soluk soluğa sanki kendisini korurmuş gibi içgüdüsel bir hareketle içine doğru iki büklüm olmuştu. Suyu hemen kapatmak zorundaydı! Hemen...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an sonra elektrik akımına kapılarak ayağa fırladı. Her şey bembeyaz oldu. Engellenemez sarsıntılar içinde birkaç saniyede öldü, gözleri devrilmiş dişleri kasılmıştı.

* * *

Alessandro Monica'nın öpücüğüyle uyandı.

"Günaydın. Senin beni koruman gerekiyordu yanılmıyorsam, öyle değil mi?"

Monica'nın o çok beğendiği mavi gözler açıldı, hemen ayılmış gibi görünüyordu. Uyku sersemi bir hali yoktu.

"Uyuyakalmışım. Ama gördüğüm kadarıyla Michele de dayanamamış. Nöbet tutma konusunda pek de iyi olduğumuz söylenemez sanırım."

Monica'nın öpücüğüne karşılık verdi. İçinde bulundukları durumda her tür normallik ya da sevgi kırıntısı çok kıymetli bir büyüye dönüşüyordu. Bunun o an Monica'yı ne kadar rahatlattığını görmek şaşırtıcıydı.

"Hadi uyan Michele."

Koluna dokunduğu Michele ani bir sıçrayışla sarsıldı. Uyumakta çok zorlandığı belliydi ve ikiliye doğru yönelttiği ilk bakış oldukça belirgin bir güvensizlik taşıyordu ama yüzü hemen maske takar gibi yumuşak bir ifadeye büründü.

"Korkarım uyuyakalmışım. Saat kaç?"

"Öğleni geçiyor," diye yanıtladı tam o sırada odasından çıkmakta olan Giovanni. "Ve güzel olan şu ki ortada kötü bir haber yok. Anna ve Chiara'yı uyandırıp hep birlikte bir şeyler yemeyi öneriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni de yapmacık bir normalliğin ardına gizlenmeye çalışıyordu. O anki halleri gezi öncesi arkadaşlık kurma çabası içindeki bir turist grubuyla karıştırılabilirlerdi.

Aralık kapıyı çaldılar.

"Evet kim o?"

"Selam Anna, ben Giovanni. Girebilir miyiz?"

"Hımmm..."

Bu cevabı 'evet' olarak kabul eden Giovanni içeri daldı.

Odada hüküm süren düzeni fark etmemek imkânsızdı. Giovanni'ye göre az da olsa sıcak görünen bu durum Alessandro ve Michele için tamamen büyük bir angaryadan ibaretti: Asılmış ya da katlanmış giysiler, geçişe engel olmayacak şekilde dizilmiş çanta ve valizler. Donatella'nın valizi hâlâ yarı açık duran dolabın içindeydi. Odadaki tek uygunsuz detay Chiara'nın dağınık yatağıydı.

"Masaya oturmak üzereyiz."

"Hemen geliyorum."

Bezgin sesinden Anna'nın büyük bir zevkle uyumaya geri dönmek istediği anlaşılıyordu.

"Bu koku da neyin nesi?"

"Sanki... Yanmış biftek gibi."

"Kadınlar banyosundan geliyor," dedi Giovanni arkasına bakarken.

"Aman Tanrım, belki de Chiara içeridedir!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir anda kendilerini telaş içinde buldular. Michele hemen kapıyı açmaya çalıştı.

"Lanet olsun, kilitli! Chiara içeride misin? Neler oluyor?"

"Kenara çekilin!"

Uzaklaşıp birden hızla koşmaya başlayan Alessandro kapıya oldukça sert bir omuz attı ama hiçbir sonuç elde edemedi. Aynısını yapan Giovanni de başarılı olamadı çünkü uygun fiziğe sahip değildi. Uzun olmayan boyuna rağmen kilidi darbesiyle kıran kişi Michele oldu. Etraflarını saran buhar ve nem, beraberlerindeki keskin kokuyla birlikte odanın her bir yüzeyini sarıyordu. Bu, ölümün kokusuydu. Giovanni kadınlara içeri girmemelerini söyledi. Alessandro fişe takılı fön makinesinin kordonunun duşa kadar uzandığını fark etti. Elektrik çarpması kurbanı olabileceğini hiç düşünmeden, önlem bile almadan içgüdüsel bir hareketle fişi çekti. Neyse ki şansı yaver gitti.

Her ne kadar en kötüsüne hazırlıklı olsalar da duş kabininin içinde gördükleri manzara tepelerine bir balyoz gibi indi. Chiara sanki ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılmıştı. Korkunç bir yangından çıkmış gibiydi, her bir yanı yanmış ya da morarmış olan derisinde doğal beyazlığından eser kalmamıştı. Ağzı yoğun beyaz bir köpükle kaplıydı. Kimsenin kapatmayı akıl edemediği akan suya rağmen burnu hâlâ kanıyordu. Bir kolu gözlerini örtüyordu. Hiç şüphesiz istemdışı bir hareketti bu ama genç kız bu haliyle sanki görmek istemediği bir şeyden korunuyormuş gibi duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizce... İntihar mı etti?" diye sordu Michele tüm bedenini saran korkuyu gizlemeye çalışarak.

"Elbette ki intihar etti, görmüyor musun?" diye yanıtladı Alessandro hiç tereddütsüz. "Kurutma makinesini prize takıp duşa kadar çekmiş, sonra da suyu açmış. Zavallı Chiara, onu yalnız bırakmamalıydık."

Üç erkek ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Baş dönmesi, korku, mide bulantısı, güçsüzlük. Artık her gün hissetmeye başladıkları bu günlük duygular iğrenç bir kokteyl içinde birbirine karışıyordu. Akıllarını kaçırmadan nasıl duracaklardı? Onlara işkence eden gerilimi dışa vurmak istiyorlardı ama nasıl? Alessandro başını sallıyordu, Michele hıçkırarak ellerini ovuşturuyordu, ortamı daha da ağır bir hale getirmek istemeyen Giovanni ise duygularını gizliyordu.

Banyonun kapısını kapatıp Anna ve Monica'yı oturttular. Sonra onlara korkunç detayları atlayarak olup biteni anlattılar.

"İntihar mı? Bundan emin misiniz?"

"Elbette, kapı içeriden kilitliydi."

Ağlayan Anna bu durumdan kendini suçluyordu. "Ben... Bu kadar kötü olduğunu fark etmedim, bilemedim... Benden onun odasında uyumamı istedi, benden yardım istedi... Belki istemeden de olsa ona yeterince yakın olamadım."

Giovanni onu teselli etmeye çalıştı.

"Anna bu senin suçun değil, sen elinden geleni yaptın. Chiara en başından beri içimizde en hassas olanımızdı. Üç günde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üç ölüm yaşadı ve bu ona çok geldi. Her şeyi tasarlayarak yapmış: Kendini banyoya kilitleyip işi bitirmiş. Kimse onu kurtaramazdı."

Alessandro da kendinde değildi: "Bir de benim katilin o olduğuna inandığımı düşünürsek..."

"Madem öyle düşünüyordun neden kapıyı omuzlayarak açmaya çalıştın? Ben olsam uzak dururdum..."

Michele'in sözleri gerilimi artırdı.

"Ne söylemek istiyorsun? Katilin evin dışından olduğunu söyledik ve bunu defalarca tekrarladık. Tekrarlıyorum: Ben Chiara'dan şüphelendim. İzleyici kazanmak için ortalığın sürekli karıştırıldığı bir reality şova seçilemeyecek kadar hassas ve eğitimli. Sonrasında ise olaylar beni yalancı çıkardı ve banyo kapısının içeriden kilitlenmiş olduğunu görünce ise Chiara'nın da tıpkı bizler gibi bir kurban oluğunu anladım."

Araya giren Anna durumu daha da karmaşıklaştırdı. "Ama anahtarlar dün gece birdenbire ortaya çıkmış olmasaydı belki de tüm bunlar olmayacaktı."

Alessandro'nun tepkisi ters oldu: "Kahretsin Anna işin içine bir de sen karışma. Birbirimizi galeyana getiriyoruz."

Giovanni de kontrolünü kaybetmeye başlıyordu ama sinirine hâkim olabilmek için kendini bir kez daha zorladı. Yine de hızlı nefes alışı gerçek ruh halini ele veriyordu: "Bence anahtarlar Domenico'daydı. Kardeşini gömmeye gitmek tam anlamıyla ölüme teslim olmak olduğu için anahtarları geri koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öncesinde anahtarları neden topladığını bilemiyorum. Belki de katilden kaçmaya çalışırken kilitli bir kapıyla karşı karşıya kalacağından korktuğu içindir."

Anna ikna olmamıştı: "Ama Chiara'nın dediğine göre..."

Bu sefer araya giren Alessandro oldu: "Chiara muhtemelen intiharını dün akşamdan planlamaya başladı. Söylediği hiçbir şeye güvenilmez."

"Domenico'yla çok iyi anlaşıyordu, belki anahtarlardan haberi vardı ama onun arkasından casusluk yapmayı tercih etmedi," diye ekledi Giovanni.

"İşte, aynen böyle olmuş olmalı," dedi Monica kendini ikna etmeye çalışırcasına.

Kısa süreli sessizlik Giovanni tarafından bozuldu: "Onu gömmemiz gerek."

"Kürek olmadan mı? Hem sonra dışarı çıkmak kendini sergilemek demek. Eğer öleceksem bunun en azından kendimi savunarak olmasını isterim," diye yanıtladı Michele. Cesedi taşırken gafil avlanmaktan korktuğu açıktı.

"Bu ceset banyoda kalamaz. Kim bana yardım etmek ister?"

Giovanni örselenmiş o bedeni taşımak için kadınlardan yardım isteyemezdi ama bunu yalnız başına da yapamazdı. Alessandro başını evet anlamında salladı.

* * *

Monica ve Anna'ya daha fazla şok yaşatmamak için cesedi çarşafa sarıp taşıdılar. Chiara evin birkaç metre uzağına gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müldü. Bunu tıpkı Donatella'ya yaptıkları gibi bedenini palmiye yapraklarıyla örterek yaptılar, aradaki tek fark bu sefer çok hızlı ve aceleci davranmış olmalarıydı. Kurbanların sayısı gittikçe hayatta kalanlara biraz daha yaklaşıyordu: Donatella, Andrea, Chiara... Bu çok korkunç bir işaretti. Bu zaman zarfında Paolo da gömülmüş müydü acaba?

Ana kapıyı güzelce kilitledikten sonra birlikte kısa bir dua ettiler ve her ne kadar hiçbiri aç olmasa da kendilerini bir şeyler yemeğe zorladılar.

Bu kâbusa on kişi başlamışlardı, şimdiyse altı kişiydiler. Domenico'nun kaderi üstüne hayaller kurmanın bir faydası yoktu. Eve geri dönmemişti ve saat neredeyse öğleden sonra dört olmuştu. Başta içine zorlukla sığacaklarını düşündükleri ev artık gözlerine oldukça büyük görünüyordu.

"Biliyor musunuz? İtiraf ediyorum ki bu sabah Domenico evden çıktığında yeni kurbanın o olacağını ve böylece en azından yirmi dört saat rahat kalacağımızı düşündüm."

"Hepimiz böyle düşündük, uyumamıza yardım eden şey bu düşünce oldu."

Monica Michele'e çok bariz bir şey söylediğini düşünerek cevap vermişti, oysaki Anna ona hayretler içinde bakarak şöyle dedi: "Ben hâlâ Domenico'nun döneceğini ümit ediyorum."

"Gerçekten mi? Alaycı olmak istemem ama bana sanki sen tüm iyimserlik rekorlarını kırıyormuşsun gibi geliyor."

"Herkese iyi günler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ses! Her zaman kedine has, dakik ve insanı irkiltip nefesini kesecek kadar kibirliydi. Yarışmacılardan hiçbiri artık onun selamına yanıt vermiyor ve sövgülerle tepkilerini yağdırmıyordu. Onu dinliyorlardı o kadar.

"Biraz depresif olduğunuzu görüyorum. Bayan Saraceni'nin aranızdan ayrılmasına yönelik acınızı anlıyorum ama katilimizin gerçekten de müthiş olduğunu kabul etmeniz gerek."

"O bir intihardı," diye yanıtladı Giovanni belirgin bir sakinlik içinde.

"Katil hakkı olmayan övgüleri alamaz," diye ekledi Monica ürkütücü bir ironiyle.

"Halbuki tam da söylediğim gibi oldu: Küçük Chiara'nın intihar etmek gibi bir niyeti yoktu, ne yazık ki içinize 'sızdırdığımız' kişi onu eleme vaktinin geldiğine karar verdi. Hayatta kalanlar arasında oyuna devam etmeye en az uygun olan kişinin o olduğunu düşünmüş olmalı."

"Banyo kapısı içeriden kilitliydi," diyerek karşı geldi Alessandro sesini yükselterek.

"Bay Aldrovandi, siz Strangemotions'ı çok hafife alıyorsunuz!" diye yanıtladı ses memnuniyet patlaması içinde.

Yarışmacılar hayretler içinde birbirlerine baktılar. Zorlukla bir araya getirdikleri az sayıdaki kesinlik bir kez daha yok olup gitme tehlikesi altındaydı. Belki de katil dışarıda değil içerideydi. Belki Chiara gerçekten de öldürülmüştü. Belki aralarında gizlenen bir Yehuda vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buna inanmıyorum. Hem sonra siz her gün sadece bir yarışmacının eleneceğini söylemediniz mi? Bugün iki kişi öldü; Chiara ve Domenico."

"Domenico orada, tam arkanızda."

"Bu da ne demek..?"

"Yarın görüşürüz, belki."

Gittikçe daha da artan bir şaşkınlık içinde etraflarına bakındılar. Kimse yoktu.

"Gördünüz mü? Ses yalan söylüyor!" dedi Anna, ona güvenilemeyeceği fikrinden neredeyse bir rahatlık duyar gibiydi. Demek ki Chiara intihar etmişti. O zaman tehlike aralarında değil dışarıdaydı.

"Hayır, Ses yalan söylemiyor."

Ortama hâkim genel şaşkınlığın arasında Domenico salona girdi.

* * *

"Sen de mi tatildesin?"

"Ben mi... evet, elbette, bu yıl tatillerimi erken aldım. Ama siz henüz sorumu yanıtlamadınız."

"Sorduğunuz Strangemotions'tan konuşulduğunu hiç duymadım. Ya sen Aldo?"

"Ben de öyle, üzgünüm."

İtalyan turistlere her yerde rastlamak mümkündü ama özellikle de haziran ayında ve Bahamalar'da. Ama yine de Vanessa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öğleden sonra yaptığı gezintide ne kadar çok İtalyan'a rastladığına şaşırdı. Nişanlılar, emekliler, kırklı yaşlarda sıkılmış çiftler, egzotik maceralar peşindeki bekârlar: Geniş ve heterojen bir örneklem. Karşılaştığı insanlara hep aynı soruyu sormuş ve hep aynı cevabı almıştı. Hiç yol kat edememişti. İngilizcesinden faydalanıp araştırma alanını genişletmiş, bar sahipleri, otel resepsiyonundaki görevliler, taksiciler, yani kısacası ona aradığı bilgiyi sağlayabileceğini düşündüğü herkesle konuşmaya çalışmıştı.

Boş yere saatlerce dolaştıktan sonra kendini iyice yorgun ve tükenmiş hissetmeye başladı. Nassau tahmin ettiğinden çok daha büyük bir şehirdi. Peki ya bu zaman zarfında Giovanni tehlike içine düştüyse ne olacaktı? Belki de o an kaybetmekte olduğu vakit çok kıymetliydi. Saat henüz altı buçuktu ama güneş çoktan batmıştı. "Bahamalar'da güneş hep erken batar, kimbilir neden..." Otele geri dönmeye karar verdi. Ertesi gün her şeye sıfırdan başlaması gerekecekti.

Taksi onu varış noktasına götürmekte oldukça hızlıydı. Otel tabelasını görünce biraz sevindi. Sıcak bir banyo yapmayı ve önceki gece onu konuk eden yatağı düşündü.

"Strangemotions?"

Hızla dönüp arkasına baktı. Tam girişteki merdivenleri çıkmak üzereyken arkasında iki metrelik bir melez belirivermişti. Geniş omuzlu bu yerlinin sanki ezici bir yorgunluk altında kısılmış hüzünlü gözleri vardı. Kaç yaşındaydı? Muhtemelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otuzdan fazlaydı ama hantallaşmış fiziği ve sönük bakışları onu birkaç yıl daha yaşlı gösteriyordu.

Ona karşılık alacağından emin olduğu o tek kelimeyi söylemişti o kadar.

Bunun beklenmedik bir dönüm noktası olabileceğini anlayan Vanessa kendini gülümsemeye zorlayarak İngilizce yanıtladı: "Evet, 'Strangemotions'ı arıyorum. Nerede..?"

Henüz lafını bitiremeden susmasını işaret eden melez ona bir Nassau haritası gösterdi. Kısa tırnaklı kalın parmağını adanın üst kısmında kalan küçük bir adacık olan Cennet Adası ile Nassau'nun kuzey kesimini birbirine bağlayan Cennet Köprüsü'nün üstüne koydu. Sonra parmağını kalemle X işareti yapılmış ve Cennet Adası'nın kumsalı olan Cabbage Plajı'nı gösteren noktaya kadar kaydırdı. Ve nihayetinde haritanın dibine büyük harflerle düşülmüş İngilizce bir notu gösterdi:

YARIN
SABAH DOKUZDA
YALNIZ GEL
BU BİR OYUN
KİMSEYE SÖYLEME

Haritayı ona bırakıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Vanessa onu durdurmaya çalışmadı. Hazırlıksız yakalanmıştı, tek bir kelime bile edemedi.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odasında yatağın üstünde oturan Vanessa durumu değerlendirmek için kendini zorladı. Strangemotions gerçekten vardı ve Nassau'da biri Vanessa'yı fark etmişti. Bu kişi yabancı birinin konuyla ilgili ısrarla sorular sorduğunu öğrenip ona sunduğu haritayla bir tür hazine avı teklifinde bulunmuştu. Onu nasıl bu kadar hızlı bulmuştu? Neden araya aracılar sokmayı tercih ediyordu? Vanessa ertesi sabah saat dokuzda yalnız başına belirtilen yere gitmek zorundaydı. Hem de kimseye bir şey söylemeden. Kurallar böyleydi. Ama konu neydi? Sarafree'nin internette yazdığı yoruma hak verecek kadar tehlikeli bir oyun mu sözkonusuydu?

Ortada çok gizem, çok belirsizlik ve çok fazla risk vardı. Üstlerine haber vermek zorundaydı. Dahası her ne kadar elinde hiçbir kanıt olmasa da uluslararası polisi de bilgilendirmeliydi. Çünkü içgüdüsü ona bu 'oyunda' şeytani bir şeyler olduğu uyarısında bulunuyordu. Cep telefonunun pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Uydu olmadığı için yapabileceği en fazla şey iş arkadaşlarından birine bir kısa mesaj göndermek olabilirdi. Daha hızlı olması gerekiyordu. Yerel polise başvurmaya karar verdi.

Resepsiyona indi. Bir gün önce onu karşılayan gözleri yakın yerel güzelliği buldu. Ona Nassau polisiyle acilen konuşması gerektiğini söyledi. Bu talep karşısında hiç şaşırmayan kız bankonun üstündeki sabit telefondan bir numara çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karşı tarafta kimse yoktu, telefon çalıp duruyordu. Genç kız bozuk bir İngilizceyle saatin çoktan akşam dokuz olduğunu ve talebini polise ertesi sabah saat ondan önce yapamayacağını açıkladı. Ona yardımcı olabilecek kimse yoktu. Bu sıradan bir konuşma mı yoksa uğursuz bir uyarı mıydı? Vanessa tekrar denemesini istedi ve resepsiyonist yüzünde beliren sıkılmış ifadeyi zorlukla silerek onun isteğini yerine getirdi. Bu kıza güvenebilir miydi? Sonuçsuz kalan ikinci bir girişimden sonra polis merkezine nasıl gidebileceğini sordu. Adresi alıp hemen bir taksiye atladı ve birkaç dakika içinde istediği noktaya ulaştı. Taksiciye beklemesini söyleyip önünde yükselen yapıyı şaşkın bir halde izledi. Tadilat altındaki bir bina gibi görünüyordu. Bunun en büyük sebebi etrafta herhangi spesifik bir tabela ya da çalışma alanını çevreleyen plastik bantlar olmamasına rağmen göze çarpan bir çift vinç ve bir şantiyenin bariz varoluşuna dalalet eden görüntüler olmasıydı. Oluşan izlenim yapının daha zengin alıcılara sunulmak üzere boşaltıldığı yönündeydi. İçeride yanan tek bir ışık bile yoktu. Kapıdaki tek zili boş yere birkaç kez çaldı. Oysaki giriş kapısının üstünde Nassau Polis Merkezi'nin burada yer aldığını işaret eden bir tabela vardı. Yöre polisinin ofiste saatli bulunuyor olması mümkün müydü? Peki ya acil bir durum olursa? Bir suç işlenmesi halinde ne yapıyorlardı? Doğru yerde miydi?

Beyni yanıyor gibiydi. Eğer ertesi sabah saat dokuzda notta yazan yerde olması gerekiyorsa vakti çok az demekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olası her seçeneği düşündü. Sokakta durdurduğu turistlere polis kartını gösterip uydu bağlantıları olup olmadığını sorabilirdi. Bir internet noktası arayabilirdi. Yapabilirdi... Hayır, yapamazdı. Haritanın üstünde bundan kimseye söz etmemesi yazıyordu. Eğer kurallara uymazsa Giovanni'ye zarar verebilirdi. Eski sevgilisinin güvenliğinden o sorumluydu. Bunun için oradaydı. Hayatında ilk defa kendini gerçekten yapayalnız hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İLK CİNAYETLERİN YENİDEN DEĞERLENDİRİLMESİ

Şoktan ilk çıkan Alessandro oldu. Ayağa fırlayıp kaptığı bıçağı Domenico'ya doğru savurdu: "Olduğun yerde kal, tek bir adım daha atma!"

"Domenico, bu gerçekten sen misin?"

"Nereden geliyorsun?"

"İçeri nasıl girdin?"

"Dışarıda kim var?"

Herkesin cevap beklediği bir sorusu vardı ve hepsi de ona hayalet görmüş gibi bakıyordu. Silahsızdı ve düşmanca bir tutum içinde görünmüyordu ama o ana kadar ona kardeşi dışında bir tek Chiara güven göstermişti ve bu iki kişi de artık ölüydü. Koltuklardan birine yavaşça yaklaşan Domenico kendini bıraktı. Tükenmiş bir haldeydi. Sol şakağında ciddi kanaması olan geniş bir yara vardı. Anlatacak çok şey vardı ama acelesi yoktu. Ondan birkaç metre uzakta duran diğerleri sabırsızlık içinde bekliyordu. Elinde bıçak olanlar en ufak bir tehlikede saldırıya geçmek üzere tetikteydi. Artık kimse hiçbir şeyden emin değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, bekliyoruz?" dedi Michele onu teşvik etmeye çalışarak.

"Bir tünel var."

"Tünel mi? Hangi tünel?"

"Buranın altında... altı kolu var."

Alessandro Anna'ya bakmakta olan Monica'nın gözlerini aradı. Giovanni ise Domenico'ya bakmaya devam ediyordu.

"Nereye çıkıyor peki bu tünel?" diye sordu Michele ümit içinde.

"Evi sahilin bir bölüme bağlıyor... Chiara'nın öldüğü doğru mu?"

Kimse yanıt vermedi. Birbiriyle kesişen bakışlar ise şüpheye mahal bırakmıyordu.

"Onu da öldürdü... Hanginiz, bunu hanginiz yaptı? Lanet olsun!"

Öfkeyle sarsılan sözcükler kulağa sert ve derin geldi. Gözleri hiç durmadan bir bir salondaki herkesi sorguladı. Net şüpheleri varsa bile bunu hiç belli etmiyordu. Ne yazık ki o an söyledikleriyle Ses'i doğrulamış oluyordu: Katil dışarıdan değil içlerinden biriydi.

"Ben onu kurtarabilirdim..."

Birden yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırıklara boğuldu. Monica o an Domenico'nun her tür şüpheden muaf olduğuna karar verdi. Kardeşini ve evdeki tek arkadaşını öldürmüşlerdi, hâlâ bu kadar iyi rol yapıyor olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Krizi birkaç dakika sürdü. Kimse onu aceleye getirmeye çalışmadı. Biraz kendine geldiğinde Giovanni ona bir teklifte bulundu: "Bize tüneli gösterebilecek durumda mısın?"

Domenico başıyla onayladı. Ayağa kalktı ve diğerleri onu temkinli ve uyanık bir halde takip etti. Genç adam odasına gidip Andrea'nın el fenerini aldı. Sonra Giovanni'nin odasına yöneldi. İçeri girince Michele'in yatağını itti.

"Bir şey görüyor musunuz?"

Zemine bakan diğerleri bir kenarı altmış santim uzunluğunda bej renkli kare bir şekil gördüler.

"Tam olarak ne görmemiz gerekiyor?" diye sordu Anna.

Domenico pantolonunun cebinden sıradan bir tarak çıkarıp kenardaki boşluğa soktu. Bununla havaya ittiği kare tabakayı parmaklarıyla kaldırıp bir kenara koydu. Sonra feneri alıp açığa çıkan alanı aydınlattı. Hayretler içindeki izleyicilerin gözleri önünde muazzam bir oluğu andıran oldukça kaygan silindirik bir tüp ağzı ortaya çıktı. İnişi kolaylaştırmak için tırabzanlı küçük bir demir merdiven bile vardı. Birkaç metre aşağıda ilkini dik bir açıyla kesen yatay bir başka tünel olduğu görülüyordu.

"Beni takip edin."

Alessandro şaşkınlık içinde karşılık verdi: "Seni mi izleyelim? Şaka mı yapıyorsun! Ya bu bir tuzaksa?"

Bunları söyledikten sonra destek bekleyerek diğerlerine baktı ama anlaşılan o ki yalnız kalmıştı. Merak korkudan daha kuv-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vetli bir histi. Bu tünel oyuna yeni sahneler katıyor ve her ne kadar henüz geliştirilmemiş olsalar da net beklentiler sunuyordu.

"Ben aşağıda ne olduğunu görmek istiyorum," dedi Giovanni. "Bu elimizdeki tek şans olabilir."

Domenico başını diğerlerinin içindeki umudu kırarcasına salladıktan sonra inmeye başladı. Kısa süre sonra hepsi kollara ayrılan yatay ana tünelin içindeydi. Yerde bir kürek vardı. Giovanni eve doğru çıkan altı tünel saydıktan sonra Domenico'ya onlara ana tünelin nereye çıktığını göstermesini söyledi. Küçük fenerin ışığı tek referans noktalarıydı ama kısa sürede karanlığa alışan gözleri için bu kadarı da yeterli oldu. Sadece birkaç dakika süren yol yavaşça çıkışa geçti. Sonunda bir duvarın önüne vardılar, yerden bir metre kadar çıkan bir kol vardı. Domenico kola dokununca kapı açıldı. Plajdan birkaç metre uzaktaydılar. Güneş hâlâ ufuktaydı, bir süre gözleri kamaşmış bir halde kalakaldılar.

"Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?"

"Donatella'nın cesedini bulduğumuz yerin çok yakınında," diye yanıtladı Alessandro hemen.

"Bu doğru! Tam şurası, birkaç metre ilerde. Ama o zaman..."

Michele birden sustu, olayların nasıl geliştiğini anlamaya başlıyordu.

"Aynı zamanda Domenico'yu bulduğumuz yerden de çok uzakta değiliz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Giovanni, içinizden birinin kardeşimi öldürdüğünüz yer de orası."

Az ya da çok herkes ortaya çıkan bu tünel detayını ekleyerek geçen günlerde yaşanan olayları kafasında yeniden kurguluyordu.

Domenico artık açıklama yapma vaktinin geldiğini anladı. "Kapı sadece içeriden işliyor. Kapandığında ise, tüm bu rampalar ve ağaçlar arasında neredeyse hiç görünmez bir hal alıyor. Paolo'yu gömme niyetiyle evden çıktığımda küreği bulamadım. Uzun süre aradım, sonrasında ise... Küreği işte tam burada buldum. Tünel çıkışı açıktı. Biri burayı bulmamı istiyordu. Ben de küreği aldım, kendimi koruyabileceğim tek araç oydu ve içeri girdim. Tamamen karanlık ortamı düşünecek olursanız son kısım en zoruydu. Sonunda kendimi odamda, Andrea'nın yatağının altında buldum. Michele'in salonda Alessandro ile konuştuğunu duydum. Neler konuştuğunuzu dinlemek istiyordum ama... Bir süre sonra herkesin uyuduğu hissine kapıldım. Hiç şüphesiz hâlâ tünellerden habersizdiniz. Ben de katilin aşağı inmesini beklemeye karar verdim. Bunu yapması halinde kimliğini açığa vurmuş olacaktı. Kardeşimin intikamını almak istiyordum. Ne kadar beklediğimi bilmiyorum, sanırım üç ya da dört saat. Sonra bir ses duydum. Biri tünele girmişti. Ama yanında lamba falan yoktu. Sanki yolu mükemmel bir şekilde biliyor gibiydi. İkimiz de karanlıktaydık. Nefesimi duymuş olmalı. Bana nasıl vurduğunu bilmiyorum. Sırtımı duvara yaslamış küreğimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kullanmaya hazır halde bekliyordum. Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde el yordamıyla güçlükle ilerleyip yerdeki küreği buldum. Ses Chiara'nın öldüğünden ve tam arkanızda duran benim hayatta olduğumdan bahsediyordu. O an artık tüneli kendi başınıza da bulabilirdiniz şüphesiz ama ben daha fazla beklemek istemedim."

Domenico önceki günlerde hiç konuşmadığı kadar çok konuşmuştu. Bu mantıklı bir açıklama olabilirdi. Ama katilin elinden ikinci kez kurtulmuş olması biraz tuhaftı. Kafasındaki yarayı kendi kendine yapmış olabilir miydi? Katil kuracağı pusular için çok önemli olan tünelin varlığını asla ortaya çıkarmak istemezdi şüphesiz, ancak...

"Şimdi ne yapacağız?"

"Ben eve dönüyorum Anna, düşünmeye ihtiyacım var."

"Ama... Giovanni, eğer katil aramızdan biriyse belki de evin dışında kalmak daha iyidir."

"Dışarıda ya da içeride, bence şu an için tek hayatta kalma şansımız katili yok etmek. Eğer bir hata yaptıysa, bu tek bir hata bile olsa yine yapar. Ve biz onun kim olduğunu şüphe götürmez bir şekilde bulmayı başarırsak o bizi öldürmeden biz onu öldürebiliriz. Ama birlikte hareket etmek zorundayız."

Hepsi de şaşkın ve güvensizdi. Giovanni'nin peşinden gitmelerinin tek sebebi o anki basiretsizlikleriydi. Kimisi kendi kendine katili yakalayabilmeleri için dualar ederken kimisi de kendi elleriyle katile teslim olduklarını düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evin altına ulaştıklarında Monica şöyle sordu: "Peki bu diğer tüneller nereye çıkıyor? Diğer odalara mı?"

"Evet, her bir odada bir tünel girişi var," diye onayladı Domenico.

"Tahmin edemedin mi Anna?"

"Banyolara," dedi araya giren Alessandro, katilin planlarını nasıl uyguladığına yönelik net fikirlere ulaşmış görünüyordu.

* * *

Giovanni beslenmedikleri ve dinlenmeye çalışmadıkları takdirde katille hiçbir şekilde mücadele etme imkânları olmayacağı konusunda çok ısrarcıydı. Diğerleri bu konuda ona hak vermek zorunda kaldılar. Yemekteki konu yine aynıydı. Herkes sırayla önceki günlerde yaşananlara yönelik kendi kafasındaki kurguyu anlattı.

Giovanni girizgâhı yapmak için önce başladı: "İlk kurban Donatella, muhtemelen uyurken öldürüldü. Ama bunu yapan kişi oda arkadaşı Chiara değildi."

"Biri ikisini de uyutmuş olmalı," dedi Alessandro.

"Sonra bu 'biri' tüneli açıp o zavallının bedenini ana tünele yuvarladı. Kaygan zeminden faydalanarak onu gece vakti plaja kadar sürükledi. Hiçbirimiz bir şey fark etmedik. Boğuldu mu, zehirlendi mi ya da düşerken aldığı yaralardan mı öldü: Bunların artık hiçbir önemi yok..."

"Kahretsin Giovanni, sanki dün akşam izlediğin bir filmi anlatır gibisin. Bundan sanki başkalarının sorunuymuş gibi bahsetmeyi nasıl beceriyorsun? Bu sükûnet nereden geliyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Michele tarafından telaffuz edilen bu şaşırtıcı soru oldukça zehirli bir hava taşıyordu. Giovanni devam etmeyi uygun gördü: "Sonra suçlu yatağına geri döndü ve Donatella'yı arayan diğerlerine katıldı. İkinci kurban Andrea hepimizin bildiği üzere program dışı bir durum. Paolo evden çıkarak katilin işini kolaylaştırdığı için öldürüldü. Tüneli kullanarak kardeşleri arkadan vuran katil kurallar gereği bu işi sadece bir kurbanla bitirdi."

"Hadi ama bu katil tünele girip çıkıp duruyor ve kimse bir şey fark etmiyor..."

"Alessandro eğer düşünecek olursan kimse birbirini yirmi dört saat boyunca sürekli kontrol edemez. Geceleri, ya da biri banyodayken, ya da yatak odasının kapısı kilitliyken, tüm bu durumlarda katilin hareketlerini takip etmek imkânsız. Paolo'yu öldürüp eve dönmek on beş dakikadan fazla sürmüş olamaz."

Alessandro yorum yaptı: "Zor ama imkânsız değil. Tam bir fenomen olmalı. Devam et."

"Chiara da tünel yardımıyla öldürüldü. Katil tam o duştayken banyoya girdi ve kızcağızın kaçacak yeri yoktu."

Monica lafa daldı: "Onu nasıl durduracağız?"

Cevap veren kişi Anna oldu: "Edindiğimiz tüm bilgileri birbirimizle paylaşmalıyız. Örneğin eğer biri birden fazla suç sırasında gruptan birinin yokluğunu fark edecek olursa bunu mutlaka söylemesi gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni karşı çıktı: "Ama bu şekilde insanları kanıt olmadan suçlama riskimiz var ve Andrea bu şekilde aceleyle varılan bir yargı sonucunda öldü."

"Şüpheliyi etkisiz hale getirip o sırada başka cinayetler işlenecek mi buna bakabiliriz. Ve eğer kimse öldürülmüyorsa bu adamımızı bulduk anlamına gelir."

"Neden 'adam' diyorsun?" diye sordu Michele Anna'ya.

"Bir kadın Donatella'yı o tünel boyunca sürükleyecek güce sahip değildir de ondan."

"Emin misin? Şüpheleri Monica'yla senin üstüne çekmek istemem ama böyle bir iş için ikiniz de bana yeterli güce sahipmişsiniz gibi geldi."

Giovanni tarafından ortaya atılan bu son sözler konuşmanın seyrini hipotezlerden zincirleme reaksiyon oluşturan üstü örtülü bir suçlamalar diyaloğuna çevirdi. Grubun garantörü inanılmaz bir şekilde birdenbire bir yargıca dönüşüvermişti.

"Ah, çok teşekkürler, artık resmi olarak sanık sandalyesindeyim," dedi kıpkırmızı kesilen Anna. Tamamen beklenmedik bu saldırıya karşılık vermek ister gibiydi. "Bu arada evet doğru, çok spor yapıyorum ve narin bir fiziğim yok. Bunun bir suç olduğunu bilmiyordum. O zaman sana göre oda arkadaşlarım Monica ve Chiara hiçbir şey anlamadılar. Ne saçmalık, Chiara bana güveniyordu, bense onu soğukkanlılıkla öldürebilirim öyle mi? Peki ya kardeşler? Beni gözünüzde şöyle canlandırabiliyor musunuz: Paolo ve Domenico'yu arkalarından vur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak için tünelde gezintiye çıkıyorum. Her şey bir yana Paolo gözlerimin önünde Andrea'yı yeni öldürmüş. Bense gidip ikisini de yere deviriyorum, değil mi? Peki ya Donatella'ya ne demeli? Yetmiş kilodan fazlaydı, onu plaja kadar sürüklemek antrenmanlı bir kadın için bile çok zor. Affedersiniz ama hayır, ben bu katliam oyununda yokum! Yine de eğer kendinizi iyi hissettirecekse beni bir günlüğüne bir sandalyeye bağlayın ve neler olacağını görelim."

"Tekrar ediyorum, ben kimseyi suçlamak iste..."

"Yine de kuyuya bir taş attın," dedi sözünü sertçe kesen Monica. "Hem de en zayıfları, hayatta kalan iki kadını vurma niyetiyle. Tebrikler! Peki, konuyu şu açıdan bakacak olursak; ya sen şüpheleri saptırma niyetiyle bunu yapıyorsan? Michele haklı olarak senin grup içinde tek sinir patlaması yaşamayan kişi olduğunu belirtti. Mevcut duruma yönelik mükemmel bir kontrol hali içindesin ve hiç korku sergilemiyorsun. Geçen günlerde senin ağladığını hiç görmedim. Seni şüpheliler listesinin en başına oturtmak için bunların yeterli olduğunu düşünüyorum."

Alessandro'nun söyledikleri Monica ve Michele'in suçlamalarını perçinledi: "Paolo ve Domenico evden çıkmaya karar verdiklerinde onlara engel olmak için pek de bir şey yapmadın. Belki de bu sana cazip bir fırsat gibi göründü. Ve Domenico tekrar dışarı çıkmak istediğinde bana ona engel olmamamı söyledin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni hemen suçsuzluğunu kanıtlamaya çalıştı: "Herkesin dramatik olaylar karşısında kendine has farklı tepkileri vardır. Belki ben sizden daha fazla korkuyorum ama canımı kurtarmanın tek yolunun paniğe yenik düşmemek olduğunu biliyorum. Dün kardeşlere engel olmada ısrarcı davranmadım, Paolo Andrea'yı henüz öldürmüştü ve Domenico da ona yardım etmişti. Böyle bir durumda kararlarına karşı gelmek çok riskli olabilirdi. Domenico tekrar dışarı çıkmak istediğindeyse Alessandro ile aralarında bir dövüşme olacağından korktuğum için gitmesine izin vermek bana daha doğru gibi geldi. Şunu hatırlatayım ki Donatella'nın öldüğü gece odada sen ve Michele ile birlikteydim, hal böyleyken ikinizden birini uyandırmadan ortadan kaybolmak hiç de kolay olmazdı."

Alessandro'nun ipin ucunu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Bu bana pek de ikna edici bir savunma gibi gelmiyor. Michele rahatsız ama hiç uyanmadan uyuyor, bense pazar gecesi saat farkından dolayı çok derin bir uyku çektim. Üstüne üstlük hepimiz Strangemotions'ın şakasının kurbanı olduğumuzdan ve bizi gerçek bir tehlikenin beklemediğinden emindik. Bu yüzden de fazla temkinli davranmadık. Ben de sana şunu hatırlatayım ki sonraki gece ben Monica'nın odasına geçtim ve seni odada Michele ile yalnız bıraktım, bu sabah ise ben Michele ile nöbetteydim ve senin istediğin zaman tünele girip istediğin yerden çıkmak gibi bir imkânın vardı. Odada yalnızdın. Ayrıca dün öğleden sonra, gece yarısından önce yeni bir cinayet ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cağından korkan Chiara nasıl organize olacağımızı sorduğunda bizim gözetlemeyi sıkı tutmamız halinde katillerin herhangi bir saldırıda bulunmayacaklarını söyledin. Oysaki bir saat sonra Paolo öldü!"

Giovanni bu sefer hemen cevaplamadı. Birkaç saniye düşündükten sonra şöyle dedi: "Şu an katilin istediği oyunu oynuyoruz: Ortak cephe kuramadan birbirimizden şüphe edip duruyoruz..."

Monica tüm şüpheleri kırdı: "Hayır biz birbirimizden şüphelenmiyoruz; biz senden şüpheleniyoruz!"

Giovanni'nin cevabı hiç gecikmedi: "Ah bak, herkesi tehlikenin içeride değil dışarıda olduğuna ikna eden kişinin ta kendisisin sen. Fikrin ne çabuk değişti böyle. Senin kendi üstündeki şüpheleri savmaya çalışmadığın ne malum? Nitekim ben de Anna'yla aynı teklifi sunuyorum: Beni yirmi dört saat etkisiz hale getirin bakalım başka kurbanlar olacak mı olmayacak mı? Ama dikkat edin: Eğer kendimi koruma imkânım olmadığı için katil beni öldürecek olursa bunu vicdanlarınızda hep taşırsınız."

Konuşma orada bitti. Domenico tüm o vakit boyunca sessiz kalmıştı. Ama Giovanni'ye karşı düşmanlık sergileyip mevcut şüpheleri daha da artırmada kendi adına bir katkıda bulunmadı.

Alessandro, Monica ve Michele akşam yemeğini birlikte yediler. Giovanni, Anna ve Domenico kendi başlarına kalmayı tercih ettiler. Odasına çekilen ilk kişi Domenico oldu. Kapısı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı içeriden kilitleyip tünel girişini bloke etti. Bir saatten fazla bir süre durum değerlendirmesi yapan Giovanni ise Anna'yla arasını düzeltmek zorunda olduğuna karar verdi. Müttefike ihtiyacı vardı. Onun yanına gitti.

"Korkarım ki akşam biraz kabalaştım..."

"Kabalaştın mı? Def ol git Giovanni, beni katil olmakla suçladın farkında mısın sen?"

"Niyetim... Monica üstündeki şüpheleri artırmaktı. Bence sen masumsun."

"Ah hayır, bu çok kolay! Önce ortaya katilin bir kadın olabileceğini atıyorsun ve gel gör ki ortada kalan yalnızca iki kadın var, bunlardan biri de benim, sonra da... Geri adım atıyorsun çünkü herkesin senin suçlu olduğundan emin olup Andrea gibi seni de yargısız infaz edeceklerinden korkuyorsun. Peki, benim şimdi ne yapmam gerekiyor? Sana anlayışlı davranmam mı? Beni kim düşünecek? Sen ve birlik olmak üstüne ettiğin güzel lafların! Hem sonra olaylara bakıldığında işaret edilecek ilk kişi de sensin. Bana sorarsan haklılar, katil sensin."

Giovanni genç kadının gözlerine baktı.

"Gerçekten benim olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bir anlık tereddütten sonra cevapladı: "Katilin sen olmadığına inandığımı biliyorsun, bunu sana söyledim zaten ve fikrim değişmedi. Ama kendimi ihanete uğramış hissettim. Aramızda karşılıklı güven olduğuna inanıyordum ama sözlerin çok belirsiz. Diğerlerinin önünde potansiyel bir katilim şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

an, hem de güvendiğin tek kişi olarak. Belki de katilin kafasını karıştırmak için böyle bir sis perdesi yaratmayı düşündün ama işin aslı yalnızca benim kafamı karıştırdın."

"Senden özür diliyorum Anna."

Aniden kadını yanağından öptü. Anna karşılık vermedi ama kendini geri de çekmedi.

"Neden Monica'dan şüpheleniyorsun? İlk gece benimle uyudu ve ben hiçbir tuhaflık fark etmedim."

"Ama sen uyudun mu yoksa uyanık mıydın? Onu aklayabilir misin?"

"Hayır, onun adına garanti veremem, ama... Alessandro'yla çok vakit geçirdi, onun hiçbir şey fark etmemiş olması mümkün mü? Yani suç ortağı olmadıkları halde... ah, bilmiyorum, hiçbir şey anlayamıyorum. Ve yarın yeni bir kurban olacak."

"Aklına kötü düşünceler getirme, bu işin üstesinden geleceğiz göreceksin."

"Ama *nasıl*? Katil bizden daha kurnaz, hiç hata yapmıyor, iz bırakmıyor. Kim olduğunu bulsak bile onu alt edebileceğimizden emin değilim. Hem onu öldürsek bile ne yiyip ne içeceğiz burada? Adanın bize sunduklarıyla birkaç gün idare edebiliriz ama aylarca hayatta kalmak imkânsız. Umutsuzluk bizi yiyip bitirir."

"Ben aileme on beş gün kadar olmayacağımı söyledim..."

"Sorun da bu! Sadece beş gün geçti ve dört kişi öldü bile! Bu hızla gidersek bu adamlara on gün yeter."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, ama katili öldürmeyi başarabilirsek birkaç hafta içinde bizi bulurlar. Yolcu kayıtlarının ve havaalanı destinasyonlarının incelenmesi yeterli bunun için..."

"Her şeyin Strangemotions tarafından ayarlandığını unutma. Dedektifler Nassau'ya vardığımızı anlayacaklardır ama oradan bu adaya nasıl ulaşacaklar? Etrafta bunun gibi yüzlerce ada var."

"Uydu kayıtlarını kullanırlar mutlaka... İşte bu! Bir fikrim var! Kumsala büyük kare harflerle HELP yazarız, belki görebilirler."

"Bizim gibi önemsiz kişiler için uydu kullanacaklarından şüpheliyim. Yine de denemekten zarar gelmez."

Giovanni bu önerisini diğerlerine de yaptı. Genel şüpheye rağmen bunu da deneme yönünde karar alındı. Ama yeni bir haber vardı ve bunu ikiliye bildiren Alessandro oldu. "Biz Monica ve Michele ile senin bu akşam yalnız başına hareket etmenin çok tehlikeli olduğuna karar verdik. Oylamaya katılma hakkın olmadığına göre çoğunluğu temsil ediyoruz. Masumiyetini teste tabi tutmamızı bize sen söyledin. Hal böyleyken isteğine göre kilere ya da depoya kilitleneceksin. Orada tünel falan yok ve kapısı da kilitleniyor, kimseye zarar veremezsin."

"Büyük bir hata yapıyorsunuz! Bu şekilde katil için kolay bir av olacağım. Kendimi koruyamam."

"Doğal olarak sana bıçak falan veremeyiz. Üzgünüm ama kendini bizim yerimize koymak zorundasın. Ben Monica'yla uyu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yacağım, diğerlerinin kendi odaları var zaten, her biri kapılarını içeriden kilitleyip tünel ağzını bloke edebilirler. Böylece herkes güvende olur. Üç bıçağımız var: Biri Monica'yla bende olacak, biri Michele de ve bir diğeri de Anna da olacak. Domenico'ya tam anlamıyla güvenmiyoruz ama zaten bizden bir şey istemedi.

Anna hemen karşılık verdi: "Ben bıçak falan istemiyorum. Katile karşı kaçacak yerim olmaz zaten. En azından bu şekilde bana güvenmenizi sağlayabilirim. Hepinizin."

Giovanni kendinden çok Anna için endişelenmişe benziyordu. Ona âdeta yalvardı: "Anna, sana Chiara'nın da aynı şeyi söylediğini hatırlatırım. Güzel bir jest ya da kaderci bir tutum için ölmeye değmez."

Genç kadın bir süre sessiz kaldı. Düşünüyordu. Sonra konuyu sonlandırdı: "Bu gece için böyle karar verdim. Yarın fikrimi değiştirirsem size söylerim. Bu arada yarın demişken, Giovanni'ye ne yapma niyetindesiniz?"

"Tabii hâlâ hayatta olduğumu varsayarsak..."

"Depodan çıkmasına izin vereceğiz ama gözümüz hep üstünde olacak. Hatta herkes birbirini gözleyecek. Katil er ya da geç kendini ele verecek. Şu an için bana, Monica'ya ve Michele'e birer bıçak."

Grubun lideri artık Alessandro olmuştu. Giovanni bir plan yapmak zorunda olduğunu anladı.

Bir saat kadar sonra odasından yatak şiltesini ve yastığı aldı.

"En azından ışığı yanık bırakın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl arzu edersen."

"Eğer bağırırsam beni duyacak kimse olur mu?"

"Evet, sanırım duyarız."

Alessandro nezaket gereği cevap veriyordu ama profesörcüğün geceyi nasıl geçireceği zerre kadar umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Kapının kapandığını ve bloke edilmesi için önüne ağır bir şey çekildiğini duyan Giovanni yutkunup dayandığı duvardan yavaşça kayarak zemine çöktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KURTULUŞTAN BİR ADIM UZAKTA
10 Haziran Perşembe
Altı Yarışmacı Hayatta

"Giovanni her şey yolunda mı?"

Anna'nın sesi onu yarı uyku halinden uyandırdı. Saat kaçtı? Saati sabah sekizi gösteriyordu. Üç ya da dört saatliğine uykuya teslim olmuştu ama bundan hiçbir fayda elde edememişti. Tüm sinirleri gerilmişti, bitkindi ve ter içindeydi. Tavanın ters köşelerine konuşlandırılmış iki mikro kamera onu izliyordu. Belki başkaları da vardı. Gözetlendiğini bilmekten nefret ediyordu. Belki gerçekten de tüm o tespit edilemeyen "elektronik gözleri" kırıp yok etmenin vakti gelmişti. Ama muhtemelen bu Strangemotions'ın zamanı hızlandırmasına sebep olacaktı. Cevap verdi: "Sormak istediğin buysa, katil bana uğramadı. Beni dışarı çıkarır mısınız artık? Dayanamıyorum."

Gürültüler duydu. Dışarıda onu kim bekliyordu? Bir an için Anna'nın katil olduğu ve elemeye devam etmek için orada bulunduğu şüphesi her yanını sardı. Böyle bir durumda ne kendini koruyabilir ne de kaçabilirdi. Bulabildiği ilk silahı kaptı: Bir domates konservesi. Kendini dramatik bir şekilde güçsüz hissediyordu; katile domates suyuyla karşı koymak... Hayatı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tehlikede olmasaydı bu gerçekten de gülünç bir durumdu.

Alessandro depoya girdi: "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş."

Giovanni onu gördüğüne bir anlamda memnun oldu. İkisi de sanki karşılarında saldırıya hazır bir köpek varmış gibi aralarındaki güvenli mesafeyi koruyarak duruyordu.

"Bunu tekrar konuşuruz Alessandro. Belki de bu akşam burada kapalı kalma sırası sendedir."

Üstü kapalı tehdidi muhatabında en ufak bir etki yaratmadı.

"Bugün özel olarak göz önünde tutulacaksın. Sakın bir kurnazlık yapmaya kalkma. Eğer masumsan bu gece yatağında uyuyabilirsin."

"Tabii eğer katil beni elemeye karar vermezse."

Depodan çıktı, onu tek selamlayan Anna oldu. Salonda oturan diğerleri ona sorgulayan gözlerle baktılar.

"Duş almak istiyorum."

"Hey gençler, Giovanni duş almak istiyormuş," diye duyurdu Alessandro.

Michele'in yanıtı gecikmedi: "Eh aferin sana, böylece tünelden kaçabilirsin değil mi? Unut gitsin."

Giovanni tıpkı bir keşiş durumundaydı. O an kendisine verilen tek imtiyaz ellerinin bağlı olmamasıydı. Israrcı olmaya karar verdi: "Kapıyı açık bırakacağım, gerçekten duş almaya ihtiyacım var."

Domenico araya girdi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi ama bırakın da banyoya gitsin. Onun katil olduğuna dair hiçbir kanıtınız yok."

Alessandro bağışlayıcı bir tavır sergiledi: "Tamam ama bunun şakası yok bilesin."

* * *

Duşu mükellef bir kahvaltı izledi, sürekli olarak diğerlerinin dikkatli bakışları altındaydı. Giovanni'nin içinde güçlü bir intikam duygusu vardı. Düşmanın maskesini düşürebilmek adına bir ipucu arayışı içinde o da herkesi izliyordu.

Monica lafa girdi: "Benimle geliyor musun Alessandro? Kumsala gidip kocaman bir HELP yazacağım."

"Hayır Monica, Giovanni'yi gözden kaçırmak istemiyorum. Michele lütfen ona sen eşlik et."

"Tamam."

Giovanni atağa geçti: "Böylece üç bıçaktan ikisi evden çıkıyor. Sadece tek bir bıçakla bana engel olabileceğine emin misin?"

Gülümsedi. Potansiyel katil rolünden keyif almaya başlıyordu.

Alessandro bir an için tereddüde düştü.

"Ne kadar esprilisin. Michele ne diyorsun?"

"Ben bıçağımdan feragat etmem, hele belki de beni öldürmeye niyetli birine vermeye hiç niyetim yok."

Anna ona hayretle baktı. Giovanni hemen pası aldı: "Nasıl yani? Suçlu ben değil miydim? Hah hah hah, görünen o ki kesinlikleriniz pek de sağlam değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen sussan iyi olur. Tamam, ben tek bıçakla kalacağım ama eğer ani bir hareket yapacak olursan Anna ve Domenico bana yardım edecekler. Monica biraz hızlı olmaya çalış."

Alessandro güven sergiliyordu ama davranışıyla bir kez daha kendi kendine ihanet etmişti. Anlaşılan o ki tek kişiye karşı üç kişi olmalarına rağmen acımasız ve öngörülemeyen bir katili kontrol altında tutabileceğinden tam anlamıyla emin değildi. Ayrıca Monica'dan bıçağını Anna'ya ya da Domenico'ya ödünç vermesini de istememişti. Demek ki onun Michele ile yalnız ve korunmasız kalmasını istemiyordu. Peki, o zaman neden Michele'in ona eşlik etmesini istemişti?

İkili evden çıkıp plaja yöneldi. Karşılarında uzanan manzara cennete has bir görüntü sunuyordu: Palmiyelerden, maun ve sedirlerden oluşan tropikal orman yürürken onlara eşlik ediyordu ve bir dönemeçten sonra göz alabildiğine önlerine serilen ince kumlu o plaj insanı sanki huzura davet eder gibiydi. Güney doğu rüzgârı onları sevgiyle okşuyordu, uçsuz bucaksız denizse tembelce önlerinde uzanıyordu. Birkaç bulutun henüz dağıldığı masmavi gök tepelerindeydi. Her şey insana bir huzur ve sükûnet hissi veriyordu.

"Buraya geldiğimizden beri bir kez bile yüzmedik. Ne büyük kayıp. Eğer buradan canlı kurtulmayı başarırsak kesinlikle daha göz önündeki bir adaya gidip bunu yapacağım."

"Bu adaların on yedinci yüzyılın sonralarına kadar korkunç korsanların ini olduğunu biliyor musun? Sonra İngiliz Kraliyeti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buraya düzeni sağlaması için bir asker mangası göndermiş, böylece Bahamalar her yönden onların bir kolonisi haline dönüşmüş."

"Bak sen araştırma yapmışsın... Bu yerin güzelliği ve bizim yaşamakta olduğumuz tüyler ürpertici dram arasında ne büyük bir uçurum var. Umalım da sonunda burada da iyilik kazansın."

Son sözlerinde pek de inanç yoktu. Daha doğrusu hiç yoktu.

Dev yazıyı kumlara yazmak tam yarım saatlerini aldı. Ormanın kenarında buldukları büyük bir ağaç dalıyla derin oyuklar kazarak yazdılar.

Sonra eve döndüler.

"Ah şunlara bak," dedi Monica eliyle havayı işaret ederek. "Pembe flamingolar! Ne kadar güzeller!"

Çok yakınlarından havalanan bir grup flamingo mükemmel bir uyum içinde göğe yükseliyordu. Alessandro ikiliyi kapıda bekliyordu. Gülümsediğine göre evde bir sorun yoktu. Ama Giovanni'yi gözetlemiyor olması tuhaftı. Monica adımlarını hızlandırıp Michele'i geride bıraktı. "Alessandro gördün mü, flami..."

Tam o anda arkasında kuvvetli bir patlama duydu. Hava akımının kuvvetinden yere düştü.

"Michele!!!"

Alessandro'nun haykırışı yüzünde birden beliren hayret ifadesiyle tamamlandı. Monica neler olduğunu anlayamıyordu. Omuzlarında ve bacaklarında yapışkan ve sıcak bir şey hissediyordu. Kandı bu! Ama hiç acı duymuyordu. Arkasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı: Michele'i bulmayı umduğu yerde mor bir krater gördü. Genç adam, ya da ondan geriye kalanlar sol tarafa savrulmuştu. Hemencecik ölmüştü. Muhtemelen diğer kurbanlardan daha az acı çekmişti. Katilin deliliğinde bir metot ve belirli bir yaratıcılık vardı. Bu kez ilkel bir tür mayın kullanmayı tercih etmişti. Patlamadan kaynaklı yerden kalkan sinir bozucu toz kütlesi acele etmeden dökülmeye başladı. Hipnotize olmuş gibi Michele'in bedenine bakmaya devam eden Monica'nın etrafını büyük koyu renkli lekeler çevreliyordu. Onun yakınındaydı, birlikte yürüyorlardı, ama şimdi... Yarı yanmış bir haldeydi! Tişörtü hâlâ yanıyordu. Yüzünü göremiyordu ama tahribattan önce şortunun olduğu yerde artık kavrulmuş kumaş ve et karışımından bir kütle olduğu çok açıktı. Bir savaş sahnesi gibiydi. Barut kokusunu hissedebiliyordu. Düşünebildiği tek bir şey vardı: "Bacakları nerede?"

Öksürmeye başladı ama bu sefer kusmadı. Korkudan felç olmuş vaziyette, tamamen şok altında anlamsız şeyler mırıldanıyordu. Gözlerini kapatmak için kendini zorladı.

Giovanni ve Domenico ise Alessandro'yu güçlükle zapt ediyordu.

"Bırakın beni yanına gitmek zorundayım!"

Giovanni onu mantıklı düşünmeye zorladı: "Dur Alessandro, başka mayınlar da olabilir! Onun yanına gitmeye çalışırken havaya uçma tehliken var."

Domenico durumu netleştirdi: "Tek yol onun bize gelmesi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz çıldırdınız mı? Görmüyor musunuz şok altında? Bırakın beni!"

Giovanni biraz düşündükten sonra kendisine hayret dolu gözlerle bakan Domenico'yu uzaklaştırdı. "Ah yeter artık! Belki de katil olan biri için ölmek istiyorsan keyfine bak lütfen!"

Artık Alessandro serbestti, Monica'yı kurtarmaya koşabilirdi. Ama yapmadı. Son söylenenler onu resmen engellemişti. İşin doğrusu Alessandro patlama olduğu anda Monica'ya koşabilirdi, oysa birkaç saniye, yani birilerinin gelip onu durdurmasına yetecek kadar bir süre beklemişti. Hep bir korkak olmuştu ama bunun fark edilmesini istemiyordu. Buna ek olarak telaffuz edilen katili kurtarmak fikri ise onun için çok fazlaydı.

Alessandro başını eğdi. "Haklısın Giovanni, bu çok tehlikeli."

Olup biten her şeyi izleyen Anna, Giovanni ve Domenico'nun neden Alessandro'ya engel olduğunu anlayamıyordu. Bundan ne elde etmişlerdi? Tabii içlerinden biri katil değil ve aynı gün içinde ikinci bir kurban olmasını engellemeye çalışıyor değilse. Peki ya Alessandro neden hemen Monica'ya koşmamıştı? Yolda başka mayınlar olduğunu biliyor muydu?

Anna az da olsa soğukkanlılığını koruyabilmek için kendini zorladı. Giovanni bunda çok başarılıydı. Oysa onun için bu hep zor olmuştu. Monica'ya seslendi: "Monica beni duyuyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamamen hareketsiz kalan genç kadın başını sallamakla yetindi. Hafif bir baş onayı.

"Eve gelmeye çalışmalısın. Yavaşça ilerle ve bastığın yere dikkat et."

Monica bu sefer başını büyük bir kuvvetle reddedercesine salladı. Michele'in bir tür mayına bastığını anlamıştı ve onun paramparça bedenini görmek adım atmak bir kenara dursun ayağa kalkmasını bile engelliyordu.

"O zaman ben geliyorum."

Giovanni'nin âdeta dili tutulurken Alessandro haykırdı: "Anna, ne yapıyorsun? Dur!"

Anna onu duymamış gibi numara yaptı. Büyük bir dikkatle Monica'ya doğru yürümeye başladı. Kimse onu durdurmadı. Aradaki uzaklık altmış metre kadardı.

"Geliyorum Monica. Dayan."

Neden böyle bir şey yaptığını kendisi de bilmiyordu. Belki de çoktan yazılmış gibi görünen bir kadere baş kaldırma arzusuydu, ya da belki de pasifçe katili beklemek yerine kendi kendine ölmek içindi.

Tamamen toprağa gömülü bir mayın nasıl görülebilirdi? Anna önündeki toprağı elleriyle yoklayarak dört ayak üstüne çöktü. Eğer yüzüne karşı bir bomba patlayacak olsa bunu fark etmesi çok güçtü, belki de acı bile duymazdı. Kırk metre. Oraya kadar her şey iyi gitti. Anna deli gibi terliyordu, bacakları ise titriyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Kendine cesaret

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermek için kafasından konuşup duruyordu: "Ha gayret, iyi gidiyorsun. Sakın bayılma Anna. Şimdi değil. Sen güçlüsün."

Yirmi metre. Genç kadın ardında bir iz bırakarak ilerliyordu, tıpkı bir salyangoz gibi, ama tek fark onu koruyacak bir kabuğu yoktu. On metre. Ne kadar vakit geçmişti? Beş dakika mı?"

"Monica beni görüyor musun? Neredeyse başardık, sakin olmaya çalış. Hadi, bunu başaracağız."

Anna dudaklarından dökülen kendi boğuk sesini tanımakta güçlük çekti.

Ağlamakta olan Monica gözlerini ondan ayırmıyordu. Hâlâ ayağa kalkamamıştı.

Nihayet iki kadın buluştu.

Monica ani bir sıçrayışla sarıldığı Anna'yı yere düşürdü. İkisi de korku ve umudun içinde yoğunlaştığı eş zamanlı kısa bir çığlık attı. Bir an için kendini daha fazla tehlike altında hisseden Anna içgüdüsel bir hareketle Monica'nın elinden kurtuldu. İki kadın birbirine baktı, sessiz bir dua eder gibiydiler: "Sana güvenebilir miyim?" diye soruyorlardı sanki birbirlerine.

"Monica, şimdi ayağa kalkıp eve doğru ilerleyelim. Gördün mü bak? Bu hat üstünde hiç mayın yok."

Diğeri onayladı. El ele tutuşup ayağa kalktılar. Anna yerde bir bıçak görüp yanına aldı. Monica ona engel olmadı. Sonra yürümeye başladılar, kumral ve sarışın yan yana. Evin girişin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deki üç adam hiç konuşmadan onları izliyordu. Geri dönmek birkaç dakikalarını aldı. Ve sonunda Monica, Alessandro'nun omzuna gömülüp hıçkırıklara boğuldu. Anna ise fenalaştı.

* * *

Hiç uyumamıştı ama kendini yorgun hissetmiyordu. Vanessa amacına odaklanmıştı: Giovanni'yi bulmak için kendisine verilen randevuya gitmek. Enerjisini geri kazanmak için önceki akşam otelin yakınındaki bir restoranda kendine güzel bir ziyafet çekti: Başlangıç olarak yengeç kroket, sonra sebze çorbası ve pişmiş yerel sebzeler eşliğinde muhteşem bir acılı et yemeği. Bir de her yere giren baharatları önlemek için kapağı kapalı bir şişe su.

Şimdiyse sıcak bir duştan sonra kendini hesaplaşmaya hazır hissediyordu. Öyle ya da böyle her şey yalnızca birkaç saat içinde netleşecekti. Beretta 92 FS tabancasını kontrol etti. İçinde on beş mermi vardı, yanında yedek mermi de getirmişti. Her şeye karşı tedbirliydi. Tabancasını bir sihirbaz becerisiyle idare edebiliyordu. Onun için bu yarı otomatik alet dünyanın en etkili silahıydı: Yüksek atış gücü, mükemmel odaklanma, her tür sıkışma olasılığını ortadan kaldıran açık sürgü. Amerikan ordusunun bu silahı temin ediyor olması boşa değildi. Âdeta bir mücevherdi.

Onun polis olduğunu biliyorlar mıydı? Böyle olması halinde risk çok daha yüksek demekti. Ama artık bir önemi yoktu. Tek istediği bu olayı sonlandırmaktı. Tek alternatif evine dö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüp eski sevgilisini terk etmekti. Bu sözkonusu bile değildi. Belki de buluşmaya kimse gelmeyecekti ve o da nihayet yerel polisle görüşmeyi başaracaktı. Ya da büyük bir hata yapıyordu ve üstündeki bu yükten kurtulacaktı.

Bir taksi çağırıp haritada X ile işaretlenmiş Cabbage Plajı bölgesine doğru yola koyuldu. Taksici güleç ve konuşkan beyaz bir yaşlıydı, taktığı Panama şapkası neredeyse gözlerini örtecek kadar aşağı düşüktü. Kötü tıraş olmuş ve nefesinden anlaşıldığı üzere sabahın ilk saatlerinde alkol almış bu adam müşterisiyle konuşma ihtiyacı içindeydi. Adamla sohbete girmeye gerek yoktu, birkaç onaylayıcı baş hareketi kâfiydi. Vanessa ona engel olmamaya karar verdi. Sonuçta Nassau'da karşılaştığı ilk neşeli insandı. Hep Karayipler'deki herkesin ekonomik zorluklara rağmen çok şen ve hayat dolu olduğunu düşünmüştü. Halbuki burada hâkim olan duygu turistlere karşı gösterilen kibarlık ve yardımseverlikti. Öyle bulaşıcı bir neşe falan sözkonusu değildi.

İsminin Sam olduğunu söyleyen yaşlı adam elli yıldır bu işi yaptığını anlattı. Şehrin her bir köşesini biliyordu ve Cabbage Plajı'nın dünyanın en güzel kumsalı olduğunu belirtti. Cennet Adası bir zamanlar zenginlerin özel bölgesiydi. Sonra Donald Trump burayı en mükemmel konforlarla döşenmiş otellerin yer aldığı lüks bir sayfiye yerine dönüştürmeye karar vermişti. Oraya ulaşmanın tek yolu Cennet Köprüsü'ydü. Bu köprü Nassau Limanı'nı adaya bağlıyordu. Sam adanın gerçek ismi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin Hog Island olduğunu da ekledi. Hiç şüphesiz benzer bir tanımlama turistlerin ilgisini çekmeye pek de uygun değildi, böylece 1930'lu yıllardan başlayarak bu ismin yerini daha büyüleyici olan Cennet kelimesi aldı. Vanessa etrafına bakındı. Hâkim olan renkler bitkilerin yeşili ve otellerle yatların beyazıydı. Köprüyü geçtiklerinde ise nefesinin kesildiğini hissetti. Bu, endişe ve tehlikeye yakınlaşmanın verdiği histi. Sanki tüm korunağını ardında bırakmış gibiydi.

Yol, işaretli X noktasına iki yüz metre kala bitiyordu. Sam ona plajdaki bir bölgeyi işaret etti. Etrafa serpilmiş turistler vardı, kimisi bir palmiyenin ya da konik bir samanın altında oturuyordu. Kırk koruma faktörlü güneş kremlerini süründükten sonra şezlonglarına yayılmış güneşin tadını çıkarıyorlardı. Vanessa hemen iki çıkarımda bulundu. Birincisi burası pusu kurmak için uygun bir yer gibi görünmüyordu çünkü etrafta çok fazla tanık vardı. İkincisi ise Giovanni'nin bilgisayarını incelemesinden bu yana olup biten her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlattığı notlarını kime emanet edebilirdi? Önceki akşam belirsiz bir tavır sergileyen otel görevlisi dışında Nassau'da hiçbir irtibatı yoktu. Karşısındaki turistler vicdan sahibi insanlar olabilirdi ama onları muhtemelen tehlikeli bir duruma dahil etmek hiç adil değildi. Onu dürbünle izleyen biri olabilirdi...

Bu durumda Sam'e güvenmeye karar verdi. Ondan kendisini orada bir saat beklemesini ve bu zaman zarfında geri dönmezse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zarfı İtalya'ya postalamasını istedi. Adam çok şaşırsa da soru sormak için uygun bir zaman olmadığını anladı. Vanessa polis merkezinden bir iş arkadaşının adresini yazdı. Eğer Vanessa da ortadan kaybolursa hiç şüphesiz onlar Strangemotions'ı araştırıp sonunda suçluları bulabilirlerdi. Zarfı yerel polise vermesini söylemek çok riskliydi çünkü belki onlar da bu işin içindeydi. Sam bunu yapacağına söz verdi, daha önce yurtdışındaki akrabalarına paketler göndermişti. Nasıl yapıldığını biliyordu. Büyük bir dikkatle zarfı alıp etrafına bakarak arka koltuğa koydu. Yüzü artık gülmüyordu, kelimelerini tartarak konuşuyordu. Kendini büyük bir sorumluluğum baskısı altında hissettiği çok açıktı. Vanessa'yı saat on buçuğa kadar bekleyecekti. Plan dışı bu son dakika gelişmesi için Vanessa'nın ona teklif ettiği yüz doları geri çevirdi. Sadece yol parasını istiyordu. Vanessa parayı ödeyip vakit kaybetmeden araçtan indi, içinde büyüyen gerilimi kontrol etmeye çalışıyordu. Üstünde bir tişört, bermuda şort ve parmak arası terlik vardı. Büyük bir güneş gözlüğü ve beysbol şapkası takıyordu, elinde ise geniş hasır bir çanta vardı. Ve onun içinde de bir silah. Ona haritayı veren hüzünlü bakışları olan devi bulmaya çalıştı. Ama yoktu. Dokuza beş dakika kalmıştı. Güneş iyice sertleşmeye başlıyordu.

* * *

Yarım saatlik sinir bozucu bir bekleyiş. Artık kimse gelmeyecekti herhalde. Oysaki onunla plajda buluşmayı "onlar" talep etmişti... On dakika daha bekleyip sonrasında hemen polise

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidecekti. Sam aralarındaki anlaşmaya uygun şekilde sabırla bekliyordu. Arada bacaklarını esnetmek için arabadan iniyordu. Vanessa'yla bakışmamaya bilinçli bir şekilde dikkat ediyordu.

Vanessa ise çok susamıştı. Etrafta içecek bir şeyler alabileceği bir yerler aranırken bir deniz motoru sesi duydu. Araç kumsala yanaştıkça gürültüsü daha sinir bozucu bir hal alıyordu. Fark etmemenin imkânı yoktu. Motoru geniş omuzlu ve kısık gözlü bir melez kullanıyordu: Bu önceki gün yanına gelen adamın ta kendisiydi. Vanessa'ya eliyle bir işaret yaptı, ondan yaklaşmasını istiyordu. Genç kadın ayakları suyun içine girecek şekilde bota yaklaştı. Adamın aşağı inmeye niyeti yok gibiydi. Sadece İngilizce birkaç kelime etti: "Benimle gel. Giovanni seni bekliyor. Her şey yolunda, benden korkmana gerek yok."

Vanessa'nın Giovanni için orada olduğunu biliyordu! Belki ikisinin eski sevgili olduklarını da biliyordu. Başkasının emrinde çalışan basit bir aracının bu kadar çok şey biliyor olması! Ortada bir tuhaflık olduğunu hissetti. Onunla gitmeli miydi? Hem de yalnız başına? Genç kadın içgüdüsel bir şekilde birkaç adım geriledi. Adam kafasını iki yana sallayıp oradan hiç gecikmeden ayrılmak üzere motoru çalıştırdı. Vanessa birden bu dev adamın geldiği gibi ortadan kaybolabileceği gerçeğini gördü, böyle bir durumda onunla birlikte belki Giovanni de yok olacaktı. Karar vermesi için birkaç saniyesi kalmıştı. Ne gitmesine izin verebilirdi ne de onu orada alıkoyabilirdi. Adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iriydi ama onun da silahı vardı. Her şeyin canı cehenneme! Bota doğru koştu ve zıplayarak içine atladı. Adamın dümeni çevirmesiyle motor açık denize doğru hareketlendi.

* * *

Ne çılgınlık! İş arkadaşları onu bu halde görseler gözlerine inanamazlardı: İçgüdüleriyle hareket eden bu "av köpeğinin", bir anda fikrini değiştirebilen bu strateji uzmanı tecrübeli polisin pusulası kelimenin tam anlamıyla şaşmıştı. Neden açılıyorlardı? Adalardan birine mi gitmeleri gerekiyordu? Cennet Adası çoktan ufuktaki bir çizgi haline dönüşmüştü.

Zenci birden motoru kapattı. Gidecekleri bir yer falan yoktu, tek istediği etrafta onlara müdahale edebilecek kimselerin olmamasıydı. İkili birbirine baktı. Vanessa şimşek hızıyla silahını çekti. Adam ise ondan çok daha hızlıydı, inanılmaz bir çeviklikle zıplayıp tüm ağırlığıyla onun üstüne çöktü. Vanessa sanki bir çığın altında kalmış gibi hissetti. Silah elinden kaydı ve ikisi birlikte denize düştüler. Yüzeye ilk çıkan Vanessa ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. Dehşete düşmüştü. Tabancası botta mıydı yoksa denize mi düşmüştü bilmiyordu. Tam o sırada dev de onun dört metre kadar uzağında su yüzüne çıktı. Artık gözleri yarı kapalı değildi. Göz bebeklerinde alev alev, acımasız bir bakış parıldıyordu. Anlaşılan o ki ilk kez birini öldürmüyordu. Kadının tepkisi onu heyecanlandırıyordu. Yanına ulaştı. Kadının onu tırmalamasını bekliyordu, Vanessa ise bunun yerine gözlerine doğru bir hamle yaptı, amacı onu kör

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmekti. Sanki parmaklarıyla adamın beynine girdiğini hissetti. Adam acı dolu bir haykırışla sarsılırken Vanessa kendini onun elinden kurtardı. Yüzüp bota tırmandı, yeniden enerjiyle dolmuştu. Tabanca oradaydı. Hemen eline alıp etrafına bakındı. Nereye kaybolmuştu? Adamı göremiyordu. Yok olmuştu. Deniz dümdüz ve sessizdi. Birkaç defa etrafında dönüp bakındı. Aldığı yara ölümcül değildi şüphesiz. Ne kadar yapılı olsa da adamın botu devirmesi ihtimali olamazdı. Bir şeyler görebilmek üzere etrafı gözlemeye devam etti. Belki de fenalaşıp boğulmuştu. Ani bir kalp krizi ya da ona benzer bir şey. Motoru çalıştırmaya uğraşırken yine hazırlıksız yakalandı: Hiç yoktan çıkıveren bir el onu sol kolundan yakalayıp suya çekti. Ama bu sefer ateş edecek zamanı oldu. Hedefi tam ortadan vuran tek bir ateş. Adamın eli biraz titredikten sonra kolunu bıraktı. Vanessa su üstüne çıktı. Savaş bitmişti. Kolları ve bacakları iki yana açık haldeki melez suyun üstünde yüzükoyun sallanıyordu. Görünürde kan yoktu.

Genç kadın bota geri çıkıp sakinleşmeye çalıştı. Oturup derin ve sakin bir şekilde nefesler alıp vermeye çalıştı. Fiziksel olarak tükenmişti ve sinirleri tamamen boşalmıştı. Tabancasını kaybetmişti. Üstüne üstlük bu kadarı ona yetmişti. İtalya'ya dönüp uluslararası bir soruşturma başlatacaktı. Artık İnterpol'e anlatacak bir şeyleri vardı. Giovanni'nin tehlikede olduğuna hiç şüphe yoktu. Ya çoktan öldüyse? Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Her halükârda yalnız başına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hareket edemezdi. Ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Artık kafasına göre ani kararlar almayacaktı.

Yirmi dakika kadar sonra botun motorunu çalıştırdı ve kumsalın yola çıktığı kısmına doğru gitmeye çalıştı. Şans eseri mi yoksa içgüdüleri sayesinde mi bilinmez doğru bölgeyi buldu ve plajın birkaç metre yakına kadar yanaştı. Yaralı değildi ve kimse tişörtündeki yırtığı ya da yüzündeki korku ifadesini fark etmedi. Tek bir kişi dışında. Sam endişeli bir ifadeyle ona doğru koştu.

Birkaç genel soru sordu: Nasıldı? Ne olmuştu? Görünen o ki yapması gerekenden daha fazla beklemişti. Genç kadın onu gördüğü için minnet duydu. Taksiye doğru ilerlediler. Sam aracı gölgeye çekmişti. Belki beklerken fırsattan istifade arabayı biraz silip parlatmıştı da. Vanessa ona otele gidip olabilecek en kısa sürede İtalya'ya dönmek istediğini söyledi. Bu sırada arabanın bagaj kapağının tuhaf bir şekilde aralık olduğunu fark etti. Adam ona içindeki bir şeyi işaret etti. Sadece eski bir örtü vardı.

"Üzgünüm."

Sam daha o hiçbir şeyin farkına varamadan ateş etti. Kadın susturucunun soğuk metal ucunu kulağının arkasında bir an için hissetmişti. Yüzünde inanmaz bir ifade içinde öldü. Yarı bedeni bagajın içine düştü. Yaşlı adam etrafa kan dökülmemesi için hemen yaraya tampon yaptı, sonra da cesedi örtüye sarıp bagajı kapadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mükemmel. Hızlı olmuştu ve meraklı gözlerden ırak güzel bir yer seçmişti. Taksiye kan da bulaşmayacaktı. İtalyanın sorun çıkaracağını hissetmişti. Ama melez onun işini kendi yöntemiyle bitirme konusunda ısrar etmişti. Gülümsedi. Artık alacağı para ödülünü suç ortağıyla bölüşmek zorunda da kalmayacaktı. Her zaman için güvenmeyip işin öngörüldüğü şekilde sonlandırılabildiğinden emin olmak gerekirdi. Strangemotions hata yapmazdı. Vanessa'nın ona emanet ettiği zarfı küçücük parçalara ayırdı. Artık genç kadının notlarından geriye sadece kâğıttan konfetiler kalmıştı o kadar.

* * *

"Daha iyi misin?"

Kanepede uzanan Monica'nın yüzü eski rengini geri kazanıyordu. Yanında yere çökmüş oturan Alessandro'nun elini sıkıca tutuyordu. Burunları birbirine değiyordu. Titremesi geçmişti ve genç adama güven dolu gözlerle bakıyordu, hem de onun tüm hesaplarını ve korkaklığını görmezden gelerek.

"Anna nasıl?"

"Giovanni ve Domenico ile birlikte odada. Seni kurtardıktan sonra sinir krizi geçirdi."

"Giovanni'yi serbest mi bıraktın? Artık ondan şüphelenmiyor musun?"

"Domenico geçici olarak bıçağı yanına aldı. Michele'in bıçağı nereye düştü Tanrı bilir."

Monica içinde bir ürperti hissetti. Alessandro sözlerine de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vam etti: "Yani tehlike anında Giovanni'ye karşı savunmasız değil. Ama ben küçük profesörün suçluluğu konusunda ciddi şüpheler duymaya başladım. Dışarıdaki o mayınlar dün yoktu. Biri gece döşemiş olmalı. Ama o depoda kilitliydi."

"Belki de gizli bir geçit vardır."

"Bu bana hiç olası gelmiyor. Ayrıca ben kontrol etmek için birçok defa kalkıp depo kapısının deliğinden baktım ve öylece hareketsiz durduğunu gördüm."

"Ama içeri girmedin."

"İçeride ışık açıktı ve emin olabilirsin ki gördüğüm şey bir vitrin mankeni falan değildi."

"Katil her kimse bizi öldürmenin farklı yollarını buluyor: Zehir, kürek, elektrik ve şimdi de bir mayın. Kimbilir bir dahaki sefere ne bulacak?"

"Neden 'zehir' dedin?"

"Eh, çünkü öyle... Bence Donatella'yı uyku ilacıyla uyutup sonra da boğulması için kumsala bırakmak çok riskli olurdu. Böyle bir durumda eğer kurtulmuş olsaydı katili tanıma riski doğardı."

Alessandro bir an düşündü.

"Şey, belki de haklısın. Boğazında morluklar olmadığına göre kızcağızı boğmadığı kesin. Belki yastıkla falan boğmuştur."

"Öyle bir durumda da Donatella ölmeden önce çırpınıp Chiara'yı uyandırırdı şüphesiz."

"Herkese iyi günler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ses!"

Hoparlörler eve artık hepsinin iyi tanıdığı o ses titreşimini yaydı. İlk defa hepsi aynı noktada toplanmadı. Giovanni ve Domenico bilinci yerinde ama hâlâ çok bitkin olan Anna'nın yanında kalmayı tercih ettiler.

"Maalesef Bay Cesa da elendi. Sempatik biriydi, onu özleyeceğiz."

Kısa bir ara oldu. Ses söylediklerine bir yorum bekliyordu ama yarışmacılar o konuştuğunda dikkatle dinlemeyi ve hakaret ya da küfürle de olsa ona hiçbir şekilde karşılık vermemeyi öğrenmişti. Ses'i vurabilmenin imkânı yoktu ama belki katili vurabilmek için küçücük de olsa bir şans vardı.

"Beş kişi kaldınız. Artık adamımızın kim olduğunu tahmin etmeniz kolay olmalı. Ama gördüğüm üzere konuyla ilgili fikirleriniz pek net değil. Clerici olabilir mi? Siz kendisini Giovanni olarak tanıyorsunuz. Eğer o ise dün gece depodan çıkıp mayınları döşemek için ünlü sihirbaz Houdini'den bile daha hünerli olmalı. Yoksa Bayan Monica D'Angelo mu? Bu korkunç tuzaktan kurtulmayı başardı çünkü mayınların nerelerde olduğunu biliyordu, olabilir mi?"

Monica başını iki yana salladı. Böyle bir suçlama karşısında kendisini nasıl aklayabilirdi? O mayınları onun koymadığını diğerlerine nasıl ispatlayabilirdi?

"Ya da kahraman Anna Interlenghi, mayın gömecek kadar becerikli mi? Sonunda sinir krizi geçirdiği ve her şeyden ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bersiz onu hayranlıkla izleyen kader arkadaşlarının karşısında sergilediği o ödüle layık oyunu. Tabii bu arada Domenico Rizzi'yi de göz ardı edemeyiz..."

"Ben mi? Kardeşimi öldüreceğim öyle mi?"

"Neden olmasın? Bunun sayısız nedeni olabilir: Kıskançlık, miras, hezeyan. Belki de kardeşi aniden onun katil olduğunu öğrendi ve hayatta tek kıymeti olan bu kişi birdenbire baş düşmanı halini aldı. Belki de siz finali adada son hayatta kalanlar olan iki kardeş arasındaki bir düelloyla yapmak istiyordunuz ama planlar altüst oldu. Buradaki kimse katilin kim olduğunu, hikâyesini ve kafasından neler geçtiğini bilmiyor."

"Bir ben sorgulanmadım."

"Ah evet. Siz Bay Aldrovandi, Bayan D'Angelo ile hikâyenize o kadar dalmış görünüyordunuz ki... Bu güzel küçükhanımı tehlikede görünce gerçekten onun için korkudan titrediniz mi? Çünkü eğer mayınları siz döşediyseniz onların üstünden hangi bahtsızın geçeceğini bilemezdiniz."

"Gece birçok kez Giovanni'yi kontrol etmek için kalktığını söylemiştin..."

"Onun oyunlarına gelme Monica."

"Dinlenin dostlar. Yarın yeni ve zorlu bir gün olacak. Eğer katili bulmak için acele etmezseniz kaçacak yeriniz kalmayacak. Hâlâ kurtulma şansınız var ama pasif bir şekilde sonu beklememelisiniz. Yarın görüşürüz, belki."

Monica ve Alessandro birbirlerine baktı. Genç kızın gözle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde artık daha az güven vardı. Alessandro'nun elini bıraktı.

* * *

Tekrar birlikteydiler. Sanki sessizce anlaşmışlar gibi hepsi de evin dışındaki üç basamaklı girişi olan taraçada buluştu. Bunun sebebi belki de kaçamadıkları bir hapishaneden fiziksel olarak çıkma isteğinden kaynaklanıyordu, belki grup halinde durunca kendilerini daha güvende hissediyorlardı. Anna kendisine bir sandalye çıkarmıştı. Pek iyi görünmüyordu. Büyük ve kırmızı güneş ormanın ardında yavaşça gözden kayboluyordu. Fırçadan çıkmış gibi duran parlak pembe renk darbelerinin turuncu ve mavinin tonlarına karıştığı gökyüzü âdeta empresyonist bir çalışma gibiydi. Tek uyumsuzluk, kuzeyden yaklaşıyormuş gibi görünen karanlık ve büyük, tehditkâr bulutlardı.

"Kaç tane olabilir?" diye sordu Alessandro Giovanni'ye.

"Mayınları mı kastediyorsun? Bir ya da ikiden fazla kaldığını sanmıyorum. Patlamanın kuvvetine bakılacak olursa pimi çekilerek patlatılan basit bir el bombasına benzemiyor, daha ziyade baskıya duyarlı mekanizmalardan gibi, bildiğim kadarıyla bunlar belirli bir yüke duyarlı oluyor. Eğer katil yalnız hareket ediyorsa ki ben öyle olduğuna inanıyorum, çok hızlı hareket ediyor ve taşıması güç olan gereçleri bir şekilde etrafa dağıtıp gizliyor. Buraya geldiğimiz andan itibaren evle plaj arasındaki yoldan kaç defa gelip geçtik. Bence mayınları dün gece döşedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl oluyor da bombalar konusunda bu kadar çok şey biliyorsun Giovanni?"

"Çünkü zorunlu askerlikte insana bunları öğretiyorlar."

"Ben de askerlik görevimi yaptım ama bu bilgilerin böyle detaylı bir şekilde anlatıldığını hatırlamıyorum. Hangi birimdeydin?"

"Ben... Telsiz sistemlerindeydim, operasyonel bir bölüm. Belki sen başka görevler üstlendiğin için farklı bir eğitim almışsındır Alessandro."

"Kamyon kullanıyordum."

"İşte, gördün mü..."

"Yalnız kamyon sürmek de operasyonel bir rol."

"Evet, ama biz patlayıcı kullanmayı öğrenmeye mecburduk," diye yanıtladı Giovanni sıkılgan bir tavırla. Hemen sonrasında ise tam bir gaf yaptığını anladı.

"Peki ya başka mayın yoksa?" diye sordu Anna.

Monica hemen yanıtladı: "Ben katilin tek bir tuzak kurduğuna inanmıyorum. Bizim plaja gidip havadan görünecek kadar büyük bir yazı yazacağımızı biliyordu ama kurbanın tam olarak hangi yolu kullanacağını bilemezdi. Belki de mayınları evle plaj arasındaki olası farklı koridorlara yerleştirdi ve bekledi. Ben en az altı ya da yedi mayın olduğunu düşünüyorum. Giovanni yıllar önceki askerlik deneyimine dayanarak konuşuyor. Katil kendine karmaşık araçlar seçiyor, yani hafif ve ölümcül olan modern silahlar kullanıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anna hâlâ şüpheciydi. "Ama böyle bir durumda iki kişi de ölebilirdi, oysaki kurallar gereği..."

Alessandro kısa kesti: "İçimizden biri bunu sadece bir kişinin öleceği şekilde ayarladı. Yani ya tek bir mayın koydu ya da ikinci bir kurban olmasını bir şekilde engelledi."

Anna tartışmaya çekildiğini hissetse de karşılık vermedi. Buna gücü yoktu. Bunun yerine olayın başka bir yönünü dile getirmeyi tercih etti: "Eğer katil plaja giden yola yoğunlaştıysa, o zaman biz de başka yönleri kullanabiliriz."

Giovanni karşı çıktı: "Nereye gitmek için? Evi hepimizin terk etmesi bana hiç de gerçekçi gelmiyor. Böyle bir durumda birbirimizi kontrol etmemiz imkânsız olur. Kısa sürede hem yemeğimiz biter hem de savunmasız kalırız. Şu an bile çok zayıf ve bitkiniz. Bence evden uzak ve yalnız başına yapılacak bireysel girişimlerde kurtuluş şansı hiç yok. Kimse buna engel olamaz. Katilin tuzaklarından birine düşüp er ya da geç onunla yüz yüze gelme tehlikesi içinde kalır. Yani kısacası her halükârda kaçacak yeri olmaz."

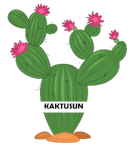
"Ne yapmak gerekiyor o zaman?"

Domenico konuşurken bir yandan da bu söylediklerini vurgulamak istermişçesine yere kocaman bir soru işareti çiziyordu. Bu sembol hayatta kalan beş grup üyesinin içinde taşıdığı sonsuz belirsizliği özetliyordu. Düşmanın kim olduğunu bilmeden iyiyi kötüden ayırt edemiyorlar, içine itildikleri ve dövüşmek zorunda bırakıldıkları bu hayatta kalma savaşına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlam vermekte güçlük çekiyorlardı. İşte tüm bunlar, saçma sapan ve belki de çok yakın bir ölümün korkusuyla birleşip ruhlarını titretiyordu. Katilin bir hatasını bekliyorlardı ama artık böyle bir yanlışın asla olmayacağını düşünmeye başlamışlardı. Katil hiçbir sıkıntı yaşamadan hedefine doğru emin adımlarla ilerliyordu. Tıpkı çok kritik bir ameliyatta hiç eli titremeden ve hata yapmadan işini yapan soğukkanlı bir cerrah gibi. İşte düşmanları böyle uzun yıllar süren bir egzersiz sürecinin sonunda elde ettiği uzmanlıkla hareket ediyordu. Yolları kesişmeden önce kaç kişiyi öldürmüştü? Cevapsız onca sorudan biri de buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

FIRTINA VE SIRLAR

11 Haziran Cuma

Beş Yarışmacı Hayatta

İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında vakit gece yarısını henüz geçmişti. Rüzgâr gittikçe daha da hızlanıyordu. Sanki artık hava şartları da onların ruh hallerini karartmaya çalışır gibiydi. Hal böyleyken kumsaldaki HELP yazısının da silineceği aşikârdı. Michele'in hayatından olması tamamen boşa çıkmıştı. Günlerdir düzensiz bir uyku ve yeme düzeni içindeydiler. Erkeklerin sakalı uzamış kadınların ise gözaltında derin morluklar oluşmuştu. Grubun moralini yükseltmeye çalışan Anna şöyle dedi: "Güzel bir tabak makarnaya ne dersiniz? Aç olmadığınızı biliyorum ama katili öldürüp buradan kurtulmak için güce ihtiyacımız var."

Bu teklif pek de heyecanla karşılanmadı. İyi niyetli olduğuna şüphe yoktu ama ruhları ferahlatmak için daha fazlasına ihtiyaç vardı. Kimi kafasını diğer tarafa çevirirken kimisi ya omuzlarını silkmekle ya da başını iki yana sallamakla yetindi. Tek hareketlenen Giovanni oldu. "Güzel fikir. Sana yardım edeyim, hâlâ bitkinsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkili mutfağa gitti. İkisi de rahat değildi. Aralarında karşılıklı bir güven vardı ama bir yandan da karşılarındakini yanlış değerlendirerek korkunç bir hata yapmakta olduklarının da bilincindeydiler.

"Eğer birbirimize tam anlamıyla güvenmek istiyorsak, sırlarımızı paylaşmalıyız."

Giovanni ona büyük bir şaşkınlıkla baktı.

"Hiç sırrın olmadığını söylemiştin."

"Yanılıyorsun. Ben sana utanılacak sırlarım olmadığını söyledim ve sen de bana senin sırrının bana bir kötülüğünün dokunmayacağını söyledin."

"Bu doğru."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Genç adam güçlüğe düşmüş gibiydi. Hikâyesini bir tek Vanessa biliyordu.

"Önce sen."

"Anlaştık. Evlilik yüzüğü takıyorum ama ayrıldım, çünkü... Kocam ortadan kayboldu, hem de ben onu yatakta sevgilisiyle bastıktan sonra. Kız yirmi yaşından fazla değildi."

"Demek istediğin adam sana hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolduğu için yasal olarak boşanamadığınız. Doğru mu anladım?"

"Aynen öyle. Boşanma altı ay kadar önce oldu ama o hâlâ benim bir parçam. İşte yüzüğü çıkaramamamın nedeni bu sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Güçlük çekme sırası şimdi Anna'daydı.

"Doğrusunu istersen bilmiyorum. Bana ihanet ettiğini şans eseri keşfettim ve bu fikirden çok uzaktım. Paradoksal olarak ise bana en büyük acı çektiren şey tek bir açıklama yapmadan ya da en ufak bir pişmanlık belirtisi sergilemeden öylece çekip gitmiş olması. Başına kötü bir şey gelmiş olmasından da korktum ama annesi bana onun iyi olduğunu ve düşünmeye ihtiyaç duyduğunu söyledi. *Onun* düşünmesi gerekiyormuş, anlıyor musun? İki yılı evlilikle geçen beş yıllık bir birliktelik... Ben ne biçim bir adamla evlenmişim?"

Derin bir nefes aldı.

"Çok üzgünüm Anna. Çok kötü bir durum olmalı."

"İç parçalayıcı bir durum. Hayatımda ilk defa artık başka hiç kimseye güvenemeyeceğimden korktum. En özelini paylaştığın insanlara bile güvenemeyeceksen nasıl yaşanır? İşte bu yüzden bu şovun seçmelerine katıldım. Ödülle çok da ilgilenmiyordum. Yaşadığım kara gerçekten kaçmaya ihtiyacım vardı. Tabiii şimdi düşününce... Kendimi ateşe atmışım. Görünen o ki bunu hep yapıyorum."

"Anlıyorum. Şey... Bana bunu anlattığın için teşekkür ederim."

"Şimdi sıra sende."

Giovanni derin bir nefes aldı.

"Bir erkek kardeşim vardı... Hayal kırıklığıyla sonlanan bir aşk sonrası kendisinin ve etrafındakilerin hayatını mahvet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye başladı. Kısa kesecek olursam işini kaybetti ve kendine ayrılması güç yeni bir sevgili buldu: Uyuşturucu. Gittikçe daha da dibe batıyordu. Sürekli benden para istediği ve hepsinden öte annemle babama hayatı dar ettiği için onunla ilişkimi kestim. Uyuşturucu komasına girip öldüğünde ise birden her şeye rağmen onun yanında olmuş olmam gerektiğini anladım. Yardımıma ihtiyacı vardı, oysaki ben... Onu terk ettim. Her ne kadar artık onun için bir şey yapamayacak olsam da benzer dramları yaşayanlara yardım etme imkânım vardı. Böylece ben de tüm boş vaktimi adayacağım bir tür derneğe kayıt oldum. Son birkaç yıldır derneğe gelen yardım talepleri artarken devlet yardımları kesildi. Özel bağışlar olmasına rağmen kapanma tehlikesi içindeler. İşte bu yüzden şova kaydoldum: Kazanılacak ödülün büyük kısmını bağışlamak için."

Anna sıkkın ve düşünceli görünüyordu.

"Çok... Asil bir davranış. Ama kardeşinin ölümü yüzünden vicdan azabı çekmene gerek yok. Görünen o ki kendisi pek de yardım istemiyormuş."

Giovanni'nin yüzünden sessiz yaşlar dökülüyordu. Evden hiç kimse o ana kadar onun ağladığını görmemişti. Anna ona sarılmak için bir hamle yaptı ama genç adam beklenmedik bir şekilde kendini çekti.

"Onun için sadece ben vardım... Kötü biri değildi, sadece çok savunmasızdı. Hayatın sınavlarına göğüs germeyi bilemiyordu. Yine de söylediklerin için teşekkürler. Artık her şeyi biliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Monica da içini dökmeye karar vermişti. Alessandro'ya başıyla işaret etti.

"Odaya gidelim, seninle yüz yüze konuşmam lazım."

Genç adam peşinden gitti. Domenico oturduğu koltuğa gömülü bir halde kaldı, gözlerinde zihni binlerce düşünceyle dolu birinin uzak bakışları vardı.

"Evet, ne oldu?"

"Olan şu ki sadece ikimizde bıçak var. Anna ve Giovanni mutfaktalar ve her ne kadar bizimle aynı risk altında olsalar bile birbirlerine güveniyor gibiler. Bizimse artık birbirimize güvenimiz yok, belki de birbirimize tam anlamıyla hiç güvenmedik..."

"Dinle... O ikisinin silahı yok çünkü elimizde yeteri kadar bıçak yok. İşin aslı şu ki farklı sebeplerden dolayı hepimiz şüphe altındayız. Hal böyleyken gerçek bir rakip ile müttefik olmayı ummak faydasız. Masum birine zarar vermemeye çalışarak saldırmamız gerek."

"Neden dün beni kurtarmaya gelmedin?"

"Michele gibi havaya uçmaktan korktum."

"Yalan söyleme: Sen celladını kurtarmaktan korktun."

"Şöyle diyelim... Yüzde sekseni korkudan, yüzde yirmisi şüpheden.

Monica bu dürüst cevabı çok takdir etti.

Alessandro ekledi: "Şunu unutma ki eğer ben katil olsay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dım ikinci bir ölünün olmasını engellemek için hemen seni kurtarmaya gelirdim."

Monica içinde çok zıt iki ruh hali hissetti: Alessandro'nun son sözleri içini rahatlatmıştı ama aynı zamanda önceki gözlemlerinden endişe duyuyordu: Kimseye körü körüne güvenmeyerek hayatta kalmayı nasıl umardı?

* * *

"Yemek hazır!"

Herkes evin ortasındaki kare masaya oturdu. Domenico dışında.

"Hadi ama sen de bize katıl. Domates soslu çok sıradan bir makarna olduğunu biliyorum ama en azından bir tabak sıcak yemek. Sana kendini iyi hissettirecek."

"Affedersin Anna ama istemiyorum."

"Tamam, ısrar etmiyorum."

"Ama ben ediyorum," dedi Monica ve gidip kolundan tuttuğu genç adamı kalkmaya zorladı.

"Sonrasında bana teşekkür edeceksin."

Domenico'nun Monica'nın bu şekilde ısrar etmesinden rahatsız olduğu çok açıktı ama tartışmamayı tercih etti.

"Madem mecburum..."

Orta masa on iki kişilikti. Hayatta kalan beş kişilik grup oturacak yer seçiminde oldukça zorlandı. Diğer yarışmacıların hayaletleri orada onlarla birlikteydi. Evden hiç ayrılmıyor gibiydiler. Domenico, Monica'yla Anna'nın arasına oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabağı çoktan dolmuştu. Ama o beklenmedik bir hareketle tabağını Monica'nın halen boş olan tabağıyla değiştirdi.

"Affedersin..."

Tabağına yemek servisi yaparken Anna'yı kontrol etme imkânı olmamıştı.

"Her tür dikkatsizlikten kaçın." İşte paranoyası kulağına bunu fısıldıyordu. Servis kaşığını alıp kendine daha az miktarda bir tabak makarna koydu.

Olup biteni rahatsız bir şekilde izleyen Monica onun tabakları neden değiştirdiğini düşünüyordu. Domenico'nun bir şeyden korktuğu çok açıktı. Peki ya Anna'ya güvenmemekte haklıysa? Giovanni onu hiç yalnız bırakmamıştı ama genç kadının masum olduğundan çok emin görünüyordu. Bu yüzden de kolaylıkla manipüle edilebilirdi. Tabii Domenico'nun esas korktuğu gibi katil Giovanni değilse.

Alessandro Monica'nın rahatsız olduğunu fark etti.

"Makarnan soğuyacak ona göre. Hepimizin yiyor olması içinde zehir olmadığının en büyük kanıtı."

Monica'nın ikna olmaya niyeti yoktu. "Ben... Yememeye karar verdim."

"Ah, güvenin için teşekkürler," dedi Anna sertçe.

Tam o sırada çok kuvvetli bir gök gürültüsü duyuldu. İtalya'da hiç görmedikleri kadar büyük bir fırtına geliyordu. Birkaç dakikadır rüzgâr da fark edilir derecede artmıştı. Plajdaki kumları havalandırıp palmiyelerin arasında karamsar bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ıslık çalıyordu. Yağmur daha da hızlanmıştı ve sıcaklık evin içinde ve dışında farklı sebeplerden ötürü sert bir şekilde düşmüştü. Kapı ve pencereleri sımsıkı kilitlemiş olan ev sakinleri ise doğanın gücüne hayranlık duymak yerine içeride olup bitenlerle ilgiliydi.

"İçimizden birinin katil olduğunu çok iyi biliyorsun, Anna. Hayatta kalmaya çalıştığım için beni suçlayamazsın. Sen benim hayatımı kurtardın ama bu deli saçması oyunun kuralları gereğince katil günde bir kişiden fazlasını öldüremez. Michele öldü, sen de beni kurtardın, ben ölmüş olsaydım Michele'i kurtaracaktın."

Giovanni hemen Anna'yı savundu: "Ne? O senin hayatını kurtardı, sense onu katil olmakla mı suçluyorsun?"

"Suçlamıyorum Giovanni, sadece varsayımda bulunuyorum. Yanılıyor olmayı kalpten dilerim. Hal böyleyken, Alessandro'ya güvendiğimi ve Domenico'nun kardeşini öldüremeyeceğine inandığımı düşünecek olursak benim için geriye şüpheli tek bir kişi kalıyor: *Sen*."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben depoda kilitliydim, yoksa unuttun mu?"

"Bu ev binlerce sırla dolu. Tünelleri bulduk ama belki gizli geçitler, saklanmış silahlar ve kimbilir daha başka neler var. Bazen sanki dev bir bilgisayar oyunundaymışız gibi geliyor, aradaki tek fark benim yedi canımın olmaması. Özür diliyorum ama artık kararımı verdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni cevap vermek yerine tabağına makarna doldurdu. Anna ve Alessandro da aynısını yaptı. Yemeğe mutlak bir sessizlik eşlik etti. Monica ise hiç açılmamış bir bisküvi kutusunu alıp odasında yedi. Alessandro'nun içinde bulunduğu sakinliğe bir türlü anlam veremiyordu.

* * *

Dışarıda tam anlamıyla gerçek bir kasırga vardı. Rüzgârın yön değiştirmesinden etkilenen yağmur bazen sağa bazen de sola eğimle düşüyor kumu ve bitki örtüsünü âdeta dövüyordu. Gecenin karanlığını neredeyse mükemmel bir diklikte sürekli olarak parçalayan beyaz şimşekler, bulutların bilinmeyen bir noktasından yola çıkıp Tanrı'ların öfkesini yeryüzüne boşaltıyordu.

Aralıksız gök gürültüsü tükenmiş halde olmalarına rağmen beş yarışmacının uyumasını imkânsızlaştırıyordu. Her biri bir odaya çekilmiş kapıları kilitledikten sonra katilin gelebileceği olası her tür girişi bloke etmişlerdi. Yalnızca bir kez daha birlikte uyumaya karar veren Monica ve Alessandro dışında. Bıçağı olan tek yarışmacılar onlardı.

Alessandro sesli düşünüyordu:

"Belki de bıçaklardan birini Giovanni'ye bırakmalıydık. Eğer katil sonraki kurbanın o olmasına karar verirse elinde kendini koruyacak bir silahı yok."

"Ale, şu an için en büyük şüphelinin Anna olduğu konusunda hem fikiriz. Ama... Neden Giovanni'ye vermeliyiz? Neden Domenico'ya değil?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğru ya Domenico. Neden akşam o kadar ısrar edip onu zorla masaya oturttun?"

"Onun tüm bu olup bitenle hiçbir ilgisi olmadığına eminim ve ayrıca katile karşı koymak için onun güçlü olmasına ihtiyacım var. İçindeki intikam arzusu çok kıymetli olabilir."

"Bence Giovanni daha büyük risk altında. Belki Anna onun tam anlamıyla güvenini kazandı ve şu an Giovanni'yi öldürüyor."

"Çok daha iyi ya! Böylece kimin katil olduğuna yönelik hiçbir şüphemiz kalmaz ve çok geç olmadan onu durdurabiliriz!"

"Biraz alaycı olmak güzel olabilir ama şu an tam anlamıyla vahşi hayvanlar gibiyiz."

Genç kadının uzun kahverengi saçlarını okşayarak sözlerinin sertliğini biraz da olsa yumuşatmaya çalıştı.

"Ne demek istiyorsun? Bizim yerimizde kim olsa aynı şekilde davranırdı! Beni tek ilgilendiren bu çılgın durumdan canlı çıkabilmek. Buraya katılmaya karar verdiğim ana lanet olsun."

"Bunu neden yaptın?"

"Neyi?"

"Neden katıldın?"

"Benim... çok paraya ihtiyacım var."

"Seyahat acentesini bırakıp hayatının geri kalanını faiz geliriyle mi geçirmek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Para kendim için değil babam için. Bu dünyada değer verdiğim tek kişi ve şu an hasta."

Monica sanki anlatmaya isteksiz olduğu ve ağırlığını yalnız başına uzun süredir sırtında taşıdığı bir yükü paylaşıyormuş gibi zorluk yüklü bir ifade takındı.

"Üzgünüm tahmin edemedim. Ne kadardır hasta?"

"İki yıl. Kahrolası iki yıl. Amerika'da deneysel bir tedavi var ama yüz binlerce avro gerekiyor. Annem uzun yıllar önce öldü, ben tek çocuklarıyım ve akrabalarla ilişkilerim çok kötü. Onlara göre hiç ümit yok, bu yüzden de birikimlerini bize yardım etmek için harcamak istemiyorlar. Ailelerini düşünüyorlar. Lanet olasıcalar! Babam onların yerinde olsa yardım etmek için elinde avucunda ne varsa verirdi. Ben dersimi aldım. Artık ne sevgiye ne de dayanışmaya inanıyorum. Hepsi saçmalık! Babam hayatı boyunca birçok fedakârlık yaptı ama nasıl karşılık gördüğüne bir bak. Hayır, olabildiğince tadını çıkarmak çok da vicdan yapmamak lazım: Eğer bıçaklanma korkum varsa, önce ben bıçaklarım!"

Bıçağına bakıp sonra Alessandro'ya döndü, genç adam sakindi, sanki onun bu boşalması onu da rahatlatmış gibiydi.

"Biraz uyumaya çalış," dedi genç kadını sevgiyle yanağından öpüp.

"Gök gürültüsü böyle sürerken mi? Neden onun yerine sen bana sırrını söylemiyorsun?"

"Benim... Sırrım falan yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ses'in dediğine göre..."

"Ses, katılımcılardan bazılarının sırlarının ortaya çıktığını söyledi ama ben giysi dolabımda bir iskelet saklamıyorum."

"Alessandro, *herkesin* bir sırrı vardır."

Açıklama o kadar net geldi ki son direnci de silip süpürdü.

"Benim bir çocuğum var ama suratının neye benzediğini bile bilmiyorum."

"Anlıyorum..."

"On iki yıl önce bir diskonun tuvaletinde bir genç kızı hamile bıraktım. İkimiz de sarhoştuk ve birbirimizi yeni tanımıştık. Bana durumu bildirdiğinde benden gerekli sorumluluğu üstlenmemi bekledi. Yirmi yaşında düşünebiliyor musun? Hiçbir işi olmayan bir genç. Ona bunu unutmasını söyledim. Benimle bir daha asla konuşmadı. Doğum için uzak bir yere gittiğini ve sonrasında geçenlerde yine taşındığını öğrendim. Sonra kendinden iki kat büyük işsiz güçsüz bir menfaatçiyle evlendiğini duydum. Paraya çok ihtiyaçları olsa gerek. Şu anki işim kenara para koymaya yetmiyor, ama eğer bu şovu kazanırsam uzun yıllar sonra da olsa oğluma ve annesine gerekli ekonomik desteği verebilirim diye düşündüm."

"İnanılacak gibi değil... Ama sen bana bir araba bayisi yönettiğini söylememiş miydin?"

"Hepsi yalandı, ayda bin avroya bir çağrı merkezinde çalışıyorum."

"Şey, gerçekten de ne diyeceğimi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam o anda kapının ardında bir ses duydular.

"Kim o?"

Biri soluk soluğa nefes alıyordu. Sanki kör gibi duvarlara çarparak yürüyor gibiydi. Sonra birden sert bir düşme sesi duyuldu. Monica ve Alessandro hemen bıçaklarına sarıldılar, sonra Alessandro kapının önüne dayalı sandalyeyi kaldırıp kilidi açtı. Bir an için arkasına dönüp şöyle dedi: "Eğer tehlikeli bir durum varsa kendini içeri kilitle."

Fedakâr ve belki de içten olmayan bir cümleydi. Genç kadın içgüdüsel bir şekilde cevapladı: "Hayır, seninle geliyorum."

Alessandro çok ama çok yavaş hareketlerle kapıyı açtı.

Odanın önünde iki büklüm olmuş yerde uzanan Domenico dayanılmaz ağrıların pençesinde gibiydi. İnliyordu ama ağzını dolduran ve onu boğmakta olan beyaz köpük yüzünden bağıramıyordu. Koyu renkli zemin onun bembeyaz kesilmiş yüzüyle net bir tezat oluşturuyordu.

"Yardım edin, yardım edin bana! Domenico iyi değil!" diye bağıran Alessandro Domenico'nun ağzını köpükten temizleyip onu yan çevirerek ilk müdahaleleri yapmaya çalıştı.

Giovanni'yle Anna odalarından neredeyse aynı anda fırladılar. Çığlığı koyuverme noktasına gelen Anna avcunu dudaklarına zorlukla bastırdı.

Zavallıcık orada öylece ölürken hepsi etrafındaydı. Domenico'yu kurtarmak için ellerinden bir şey gelmeyeceğini hemen anladılar. İçlerinden biri memnuniyetini büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir ıstırap ifadesinin ardına dikkatle gizleyerek şeytani yeteneklerinin sonucunu derin bir tatminle izliyordu. Diğer üçü ise tam bir güçsüzlük hissi içindeydi. Monica ayağa kalkan Alessandro'yu kucaklayıp başını göğsüne gömdü. Anna sessizce ağladı. Giovanni karşısındaki belirsiz bir noktaya gözlerini dikip yumruklarını sıktı.

Bir dakikadan az bir sürede kaçınılmaz son vuku buldu. Artık hareketsiz olan kurban onlara kendi düşüncelerine iyice dalmış olan her zamanki ifadesiz gözleriyle bakıyordu. Artık acı çekmiyordu. Kasları gevşemiş hatta rahatlamış gibiydi. Kırık bir oyuncak daha çöpe atılmıştı.

* * *

"Çok güçlü!"

Anna'nın sözleri salonda tıpkı mahkemedeki bir yargıcın kesin ve nihai kararı gibi yankılandı. Genç kadın olası en küçük ümidi bile kaybetmişti. Yarışmacılardan birinin ilk pes edişi değildi bu. Ama o güne kadar hep yüreklendirici bir ses yükselirdi ve bu genelde Giovanni olurdu. Gömülmek zorunda olan sayısız cesetten birinin daha ortaya çıkmasıyla o da tüm umutlarını yitirmişti. Yine de güçlü duran birisi vardı: "Belki beni de öldürecek ama ben bıçağı onun tam kalbine saplayacağım," dedi Alessandro. Özellikle Monica'nın kendini toplamasına yardım edebilmek için kararlı bir ses tonu takınmıştı.

"Dört kişi kaldık, bir hafta önce on kişiydik. Durdurulamaz bir arabanın içindeyiz," diye karşılık verdi Monica. Görünen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o ki Alessandro'nun söyledikleri onun için pek yeterli değildi.

Alessandro ısrar etmeye çalıştı: "Ama yine de bu bir insan, yani hata yapabilir. Eğer birlikte hareket edersek bunu hâlâ başarabiliriz."

Giovanni nihayet konuştu: "Hayır, kaçış yok. İkiye bölündük: Ben ve Anna, senle Monica'ya karşı. Aynı safta değiliz. İçimizden biri müttefik olarak kendi celladını seçti ve henüz bunun farkında değil. Dahası sadece birkaç günlük yiyeceğimiz kaldı ve fırtına yüzünden sahildeki yazımız silindi. Katili yok etmeyi başarsak bile Strangemotions her halükârda ödülü vermek zorunda kalmayacak."

Anna ona şöyle sordu: "Giovanni anlamadığım bir şey var: Katil gelip onu buradan alacaklarından nasıl bu kadar emin olabiliyor? Planlarına göre hayatta kalan tek kişi olacağından bu delileri katili adada ölüme terk etmekten ne alıkoyacak?"

"Belki de bu böyle oyunlara ilk katılışı değildir. Onunla Ses arasında çok net bir anlaşma olmalı. Belki şartlara uymadığı takdirde Strangemotions'ı mahvetmenin bir yolunu bulmuştur."

Anna aldığı cevaptan tatmin olmuş gözüküyordu: "Doğru. Bir suç ortağı olabilir. Birkaç hafta içinde geri dönmediği takdirde isimleri ve işlenen suçları internette yayınlayacak biri."

Monica araya girdi: "Tüm bunlar bizim durumumuzu değiştirmiyor. Tabii eğer..."

"Eğer ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepsi ona doğru döndü. En derin teslimiyet bile sonsuz bir umut alevine teslim olmaya hazırdır.

"Tabii eğer katil bu odanın dışında değilse."

Alessandro hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ne yani? Yine mi katilin ormanda gizlendiği hikâyesi?"

"Hayır. Agatha Christie'nin 'On Küçük Hintli' adlı kitabını okudunuz mu? Bazı açılardan bizimkine çok benzer bir olay."

"Evet, ama..."

Giovanni kitabın İtalyancaya çevrilmiş isminin *'Ve sonra geriye kimse kalmadı'* olduğunu söylemekten kaçındı. Monica devam etti: "Detayları hatırlamıyorum ama katilin aslında kurbanlardan biri olduğunu öğrenmek beni çok etkilemişti. Hayatta kalanlar onun öldüğünden emindi ve doğal olarak onu şüpheliler listesine almamışlardı."

"Ölen altı yarışmacıdan birinin katil olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bir düşün Alessandro. Chiara, Paolo ve Michele'in öldüğüne hiç şüphe yok. Andrea'yı kardeşler öldürdü ama aralarında bir anlaşma olmadığını ve her şeyi bir tiyatro gibi sahnelemediklerini nereden biliyoruz?"

"Sence kardeşler katile yardım mı ettiler? Bu bana pek de inanılır gelmedi."

"Bana geldi oysaki. Belki de onlara iyi bir para teklif edildi. 'Gerçek ölülerin' olacağı bir reality şova katılacakları ve Andrea'nın onların işbirliğine ihtiyacı olduğu söylendi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya Donatella?"

"Bizi Donatella'nın öldüğüne kim ikna etti?"

"Domenico."

"Aynen öyle!"

"Ve sonra..."

"Sonra Andrea Domenico'yu etkisiz hale getirip Paolo'yu öldürdü."

"Yani Donatella ve Andrea hâlâ hayatta mı?"

"Bilmiyorum."

"İşe yaramıyor," dedi araya giren Anna. "Domenico aramıza geri döndü. Eğer böyle bir oyun sahnelemiş olsaydı Paolo'nun öldüğünü öğrendiği an bize her şeyi anlatırdı."

"Ve biz de ortak düşmana karşı güçlerimizi birleştirirdik," diye ekledi Giovanni. "Andrea ölmüştü, bunu hepimiz gördük. Bir film setinde değiliz."

Alessandro bu fikre daha açık bakıyordu: "Sen kardeşlerin arasından su sızmadığını düşünerek konuşuyorsun. Ama bu konuda elimizde hiçbir netlik yok. Ya Domenico'yla Andrea, Paolo'nun bilgisi dışında anlaşmaya vardılarsa? Ve Domenico kendince sebepler yüzünden kardeşinin ölmesini istediyse?"

Monica bir sigara yaktı.

"Ne yazık ki kendimizi kandırmak için en ufak bir kesinliği bile olmayan bir tez."

"Herkese iyi günler! Elinizde bir kesinlik var baylar bayanlar: Adamımız görevini yerine getirdiğine göre sizi bugünün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gece yarısına kadar rahat bırakacak. Size tavsiyem enerjinizi toplamanız ve ümidinizi kaybetmemeniz."

Ses tekrar aralarındaydı: Enerjik, ironi ve derin bir memnuniyet yüklü. Anna cevap verme konusunda en hızlıları çıktı: "Katil burada bulunan kişilerden biri mi?"

"Kesinlikle evet. Biraz acımasız olsa da size oyunun dört basit kuralını hatırlatayım: Birincisi, katil içinizden biri; ikincisi, her gün bir katılımcı ölecek; üçüncüsü, eğer katil öldürülecek olursa yarışmacılar sağ salim evlerine geri döndürülecek; dördüncüsü, eğer katil tüm diğer yarışmacıları öldürürse Strangemotions ile yaptığı anlaşma uyarınca ödülün sahibi olacak."

Hayatta kalan dört yarışmacı donup kaldı. Ufak da olsa ne zaman bir umut ışığı görecek olsalar sonunda her şeyin aptal bir seraptan ibaret olduğu ortaya çıkıyordu. İçlerindeki endişenin yönetilmesi gittikçe zorlaşıyor, her bir hareket binlerce söze bedel oluyordu. Monica anlaşılamayacak kadar hafif bir jestle Alessandro'dan uzaklaştı, Anna ise belirgin bir şekilde üçlüden ayrıldı.

"Hanımlar beyler," Ses konuşmaya devam etti. "Az kişi kaldığınızdan dolayı katil için zorluklar katlanarak artacak. Birbirinize göz kulak olabilirsiniz, elinizde bıçaklarınız da var."

"Benim yok!" dedi Anna. "Benim kendimi koruyacak silahlarım yok!"

Giovanni tepki vermedi. O da silahsızdı ve Anna daha önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iki kez kendi bıçağından feragat etmişti.

"Biliyorum Bayan Interlenghi. Öte yandan bıçak herkese yetmez. Bu yüzden Strangemotions durumu biraz ilerletip size yardımcı olmaya karar verdi."

"Nasıl?"

"Gidip depoya bakın, içkilerin arkasında kare bir kutunun içinde."

"Gitme Anna, tuzak olabilir!"

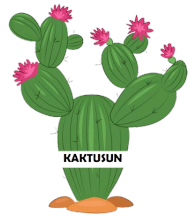
Birkaç saniye düşünen Anna, Giovanni'yi dinlememeye karar verdi.

"Seninle geleyim," diye önerdi Monica.

"Hayır."

Anna görüş açılarından çıktı, geçen süre üçlüye çok uzun geldi. Sonra genç kadın yüzünde daha az gergin bir ifadeyle salona geri döndü. Sağ elinde bir tabanca tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YAŞAMA İÇGÜDÜSÜ

Tabancanın namlusu yere bakacak şekilde salonda ilerledi. Kötü bir niyeti varmış gibi görünmüyordu. Üçlünün karşısına oturdu.

"Şey mi..." Giovanni sorusunu tamamlayamadı.

"Evet, dolu," diye yanıtladı Anna sert bir şekilde.

"Şimdi küçükhanım, elinizde farklı seçenekler var: Herkesi öldürebilirsiniz..."

Hafifçe inleyen Alessandro içgüdüsel bir hareketle Monica'nın elini aradı ve genç kadının buz kestiğini fark etti.

"... ve bu durumda sağ salim evinize geri dönebilirsiniz çünkü hiç şüphesiz katili de elemiş olacaksınız."

"Tabii eğer katil Anna değilse," diyerek araya girdi Monica şaşırtıcı bir şekilde.

"Eh, eğer öyleyse gece yarısından önce ancak bir kişiyi öldürebilir. Düğümü çözme işi size ait. Eğer katil o değilse ona katilin kim olduğunu bulmasında yardımcı olmanız gerek çünkü ancak bu şekilde korku yüzünden başka masumları öldürmesine engel olabilirsiniz. Ama yok eğer hanımefendi bizim

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tuttuğumuz kişiyse silahını hemen ele geçirip çok geç olmadan onu ortadan kaldırmalısınız. Oldukça hassas bir durum, söylenecek bir şey yok. Az daha unutuyordum: İzleyici yorumları muhteşem, Strangemotions hepinize teşekkürü..."

Giovanni cesaretini toplayıp Ses'in sözünü kesti: "Neden Anna'ya bir silah verdiniz de bana vermediniz? Ben de silahsızım!"

"Bakın Bay Clerici, bize bu şekilde daha ilgi çekici olur gibi geldi. Eğer macera arkadaşlarınız sizin katil olduğunuza karar verecek olurlarsa sizi hemen öldürürler çünkü sizi bir daha silahsız bulabilmelerinin imkânı yok. Eğer siz katil değilseniz, yarın belki de bir silahınız ya da bıçağınız olacak çünkü doğal olarak şu anki üç yarışmacıdan biri gitmiş olacak. Yarın görüşürüz, belki."

Giovanni kendini Roma İmparatoru Neron'un zamanında bir Hıristiyan gibi hissetti, hem de tam aslanların serbest bırakıldığı anda.

* * *

On santimetrelik namlusu olan bir silahtı. Sert kauçuktan ergonomik bir sapı vardı. Yepyeni duruyordu. Anna tabancaya sahip olmanın memnuniyeti içindeydi, huzursuzlukla intikam arzusu karışımı bir duygu hissediyordu. Artık ipler onun ellerindeydi.

"Elime hiç Smith & Wesson almamıştım. Bunun tam zamanı olduğunu söylemeliyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onunla ne yapma niyetindesin? Kullanmayı düşünme sakın."

"Neden o?"

Giovanni Anna'ya tam bir şaşkınlık içinde baktı. İlk defa ondan ciddi olarak şüphe etti. Belki de yanlış insana güvenmişti.

"Ciddi değilsin sen."

"Bildiğim tek şey hayatım boyunca kimseye kötülük yapmamış olmam, kimseyi de öldürmedim ve bunu şimdi de yapmak istemiyorum. Ama..."

"Ama?"

"Ama ölmek de istemiyorum. Şimdi, ya katilin kim olduğunu bulup onu ortadan kaldıralım ya da gece yarısını bir dakika geçe hepinizi öldürmek zorundayım."

"Sen çıldırdın mı?" dedi Alessandro. Ve bir nefeste devam etti: "Sen katil değilsin, böyle bir şeye cesaret..."

Genç adamın sözünü sertçe kesti: "Sence ne yapmalıyım? Sen benim yerimde olsan ne yapardın? Suçlu aranızdan biri ama elimde özellikle şüphe duyduğum kanıtlar yok ve hata yapma lüksüm de yok. Bu cehennemi düzenleyenler neden benim elime bir silah tutuşturdu zannediyorsun? Ben söyleyeyim: Silahlı olmama rağmen belki vicdanım yüzünden aldatılıp katile yenik düşeceğimden eminler. Bense ateş edip öldüreceğim, bu kâbusun bitmesini istiyorum. Siz de aynısını yapardınız bundan eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şakası yoktu. Üçü birbirine baktı, cevap veremediler.

"Bu arada bana bıçaklarınızı verin."

Alessandro cesaretini toparlayıp konuştu: "Bunu sana vermek..."

"Hemen!" diye bağırdı Anna silahı ona doğrultup.

Alessandro başını iki yana sallayarak elindeki bıçağı yere koyup Anna'ya doğru itti. Monica da aynısını yaptı.

"Biz öldük Ale."

Bir sigara daha yakan Monica devam etti: "Katili nasıl tespit edeceğiz? Suçlu kişinin kendine ihanet etmesi gerek ama şu ana kadar katilin sinirleri çok sağlam çıktı."

"Birbirinizi arayın."

Anna artık farklı bir psikolojik boyuta geçmiş gözüküyordu: Astlarına emir veren bir yetkili havasına bürünmüştü ve tereddüde tahammülü yoktu. Üst aramak pek de parlak bir fikir değildi çünkü iki adamın üstünde tişört ve kısa şort, Monica'nın üstünde ise ince bir eşofman vardı. Üstlerinde bir şey saklıyor olmaları pek olası değildi. Bu silah sahnesini Strangemotions ile kararlaştırmış olması muhtemel olan katil için böyle bir şey çok çaylak işi olurdu.

Giovanni Alessandro'nun üstünde bir paket kâğıt mendilden başka bir şey bulamadı.

Sonra Monica Giovanni'yi aradı. Bir cüzdan buldu. Bunun üzerine Anna sordu: "Neden cüzdanını cebinde taşıyorsun? Burada işe yaramaz ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben alışkanlıklarına bağlı bir tipim."

Anna silahını bırakmadan incelemek üzere cüzdanı aldı. Pasaport, bin dolar, bir kredi kartı, sert bakışları olan kızıl saçlı ve sıradan yüze sahip bir kızın fotoğrafı.

"Bana bir sevgilin olduğundan bahsetmemiştin."

"Birkaç yıl öncesinin hikâyesi artık sadece arkadaşız."

"Cüzdanında başka arkadaşlarının fotoğraflarını göremiyorum."

Anna bir an için yumuşar gibi oldu.

"Monica'yı Giovanni'nin aramasını istiyorum."

Giovanni denileni yaptı. Bir dudak parlatıcı, bir paket sigara, bir çakmak ve... Küçük bir kişisel savunma aracı buldu.

Bu eşya Anna'yı meraklandırdı: "Biber spreyi. Güzel fikir Monica."

"Hep yanımda taşırım. Kötü niyetleri engellemede işe yarayabilir, hem de bıçaktan bile daha fazla."

"Havaalanında bunu fark etmemiş olmaları çok tuhaf."

"Alüminyum folyoya sarman yeterli, işlem tamam."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, gerçek."

Sonra ekledi: "Gördüğüme göre önerin pek de iyi sonuç vermedi. Yoksa aksine katilin kim olduğunu anladın mı?"

"Suçlunun hata yapmasını beklemiyordum zaten, sadece tedbirli olmak istedim. Artık elinizde silah yok."

Alessandro araya girdi: "Benim... Tuvalete gitmem gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğal olarak tünelden kaçıp gitmenize izin veremem ama evde gezip dururken sizi sürekli kontrol de edemem. İçinizden iki kişi sırayla depoya kapatılacak, üçüncü kişiyi ise ben gözaltında tutacağım. Sakın ola silahlarla olan deneyimsizliğime güvenip bir numara yapmaya kalkışmayın. Hiç tereddüt etmem. Birkaç saat dinlenebilmem için üçünüz birlikte depoya kapatılacaksınız. Rahatınız pek yerinde olmayacak ama sanırım en son endişe edeceğimiz şey bu. Kendimizi beladan kurtarmak için gece yarısına kadar vaktimiz var. Eğer katilin maskesi düşüp etkisiz hale getirilebilirse, size yemin ederim ki mermileri çıkarıp atacağım. Ama öncelikle ortada hiçbir belirsizliğin olmadığından emin olmam gerek. Paolo'nun Andrea'yı öldürdüğü zamanki gibi bir durum olmasını istemiyorum. Yalvarırım katil olmama engel olun."

* * *

Yeniden depodaydı. Bu Giovanni için artık bir alışkanlık haline dönüşmüştü. Neyse ki bu sefer yalnız değildi ve yanındaki iki kişinin kendisi gibi şanssız birer mağdur olmasını ümit ediyordu.

"Ben katilin Anna olduğuna inanmıyorum."

"Anna konuşurken hiç de itiraz etmiyorsun Giovanni," dedi araya giren Alessandro. "Bu kadından hoşlanıyorsun itiraf et. Her şey bir yana kendisi seni sadece birkaç saat sonra hiç düşünmeden öldürecek, tabii bir mucize olmazsa."

Monica düşünceliydi: "Bana son derece soğukkanlı ve me-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

safeli göründü. Hayatımı kurtarmış olsa bile katilin o olduğuna iddiaya girerim."

Depoda yiyip içiyorlardı, tabii ne buluyorlarsa: Kraker, bisküvi, su. Durumdan en çok etkilenen Alessandro'ydu, Monica onun kafasını dağıtmaya çalışsa da bu faydasızdı. Tuhaf bir şekilde hiçbiri diğer ikisinden şüphe etmiyordu. Yerin darlığı yüzünden dirsek dirseğe oturmak zorundaydılar, yorgunluk ya da gerilimden olacak o an hiçbiri saldırgan olma niyetinde değildi.

Bir süre sonra Alessandro şöyle dedi: "Belki gerçekten de dördümüz de katil değiliz. Masum insanları korkutup rastgele birbirlerini öldürmeye itiyorlar."

Birkaç saniye düşünen Giovanni kararlı bir şekilde konuştu: "Anna'yı silahsız bırakmayı öneriyorum."

Monica başını salladı. "İyi fikir, bizim ellerimiz boşken onda içi dolu bir tabanca olması adil değil."

"Birimiz dikkatini dağıtırken diğer iki kişi onu etkisiz hale getirmeyi dener."

"O nasıl olacaksa."

"Denemezsek hepimiz öleceğiz."

* * *

Gece yarısına on dakika kadar bir süre kalmıştı ki kilidin açılma sesi duyuldu. Giovanni idam mahkûmlarını düşündü, gardiyanın kapıyı açıp "vaktin geldiğini" söylediği o anı. Anna'nın deşifre edilmesi güç bir ifadesi vardı. Sinirliydi, ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmuyordu, sanki kafasında çatışan bir sürü düşüncenin esiri olmuş gibiydi.

Salona dönüp oturdular. Silah üstlerine çevriliydi.

"Evet? Vakit azaldı. Doğru kararı vermemde bana yardım edin."

"Sana odalarımızı aramanı önermeyi düşünüyorduk. Belki kişisel eşyalarımızın içinden kesin kanıt olabilecek bir şey çıkar."

"Onu yaptım zaten Giovanni. Siz depoda kapalıyken bir şeyler bulma ümidiyle odalarınızı araştırdım: Bir belge, silah, ya da katilin kim olduğuna dair bir kanıt sunacak herhangi bir şey."

"Sonuç?"

"Hiç, hiçbir şey! Oysaki bir yol olmalı."

Anna silahın ona başta verdiği sakinliği kaybetmişti. Artık ciddi olarak öldürmeyi düşünüyordu. Sessizce ağlıyordu, gözyaşları belirgin bir hat çizerek dudaklarına doğru iniyordu. Alessandro bir an için onun silahı çevirip kendi hayatına kıyacağını düşündü.

Salondaki büyük saat gece yarısını gösterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12 Haziran Cumartesi
Dört Yarışmacı Hayatta

Gece yarısını bir geçiyor.

Gece yarısını iki geçiyor.

Büyük bir gerilim var.

"Bu saçmalığa bir son verelim artık!"

Yerinden birden fırlayan Monica bir yıldırım gibi Anna'ya yöneldi. Tam o sırada kendisi de ayağa fırlamış olan Anna silahı genç kadına doğrulttu: "Ne yapıyorsun? Dur!"

Monica çok hızlı bir hamleyle onun silahlı eline bir tekne savurdu. Silah Anna'nın elinden düşerken bu durumdan faydalanan Monica ona sert bir yumruk indirdi. Yumruğu kıyısından yiyen Anna sırtüstü yere düştü. Alessandro çabuk davranıp tek bir kelime etmeden silahı kaptı. Monica'nın bulunduğu yere yönelip hiç tereddüt etmeden silahın güvenliğini açtı. Genç kadın gözlerini kapatıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

Klik.

Bir an sonra gözlerini tekrar açtığında yeşil bakışları karşı konulmaz bir öfke ile doluydu. Silahın ateş almamasına şaşıran Alessandro yeniden ateş etmeyi denedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Klik.

Tabancanın kilidi çivilenmiş gibiydi. Tetik her seferinde ateş alacak şekilde dönüyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

"Seni aşağılık pislik... Bunu ödeyeceksin!"

Monica Alessandro'nun üstüne atılırken Giovanni ve Anna taş kesilmiş halde olup biteni izliyordu. Kadının darbelerindeki vahşet âdeta soluklarını tıkamıştı. Yakın dövüşe karşı olan yatkınlığı çok açıktı. Alessandro çok korkmuştu ve kendini savunamayacak kadar yorgundu. Yumruk ve tekmeler sistematik bir şekilde yüzüne isabet ediyordu. Kontakt lensleri zaten şişmiş olan gözlerine battı. Gencin yüzü en acımasız katilleri bile etkileyecek parçalanmış bir maskeye dönüştü.

Bir dakikadan az bir süre yeterli oldu, sonra Monica tükenmiş halde yere düştü. Elleri, eşofmanı ve spor ayakkabıları kanla kaplıydı. Tüm enerjisini adada güvendiği tek adamı cezalandırmaya harcamıştı. Alessandro artık hareket etmiyordu ve gözlerinin açık mı yoksa kapalı mı olduğunu söylemek zordu. Oğlunu hiç tanıyamayacaktı.

* * *

Ne kadar zaman geçmişti? Saat gece yarısını on geçiyordu. Duvara yaslanmış duran Anna elindeki mendille burnundan çıkan kana tampon yapıyordu. Tüm yüzü ağrıyordu ama muhtemelen sadece ezik vardı. Giovanni çaresizce Alessandro'yu hayata döndürmeye çalıştı ama boşunaydı, kalbi atmıyordu. Monica dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sarmış, âdeta ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di içine gömülmüş gibi yerde oturuyordu. Birini öldürmüştü. Pişman değildi, sadece derin bir hayal kırıklığı duyuyordu.

"Öldü değil mi?" diye sordu Giovanni'ye.

"Evet... Tanrı'nın takdiri, bitti."

"Aşağılık herif! Katilin o olduğunu nasıl anlamadım? Ben bu adamla yattım bir de!"

"Hiçbirimiz Alessandro'nun katil olduğunu düşünmüyorduk, öyle değil mi Anna?"

Genç kadın zorlukla ayağa kalkıp kendini kanepeye attı. "Ben... Bunun artık bir önemi yok. Artık tek istediğim bavulumu hazırlayıp tüm bu olanları en kısa zamanda unutmak."

Giovanni onun yanına oturdu. Cesede bakıyordu. Anna'yla konuşmaya çalıştı: "Yedi kişi öldü, tam bir katliam. Onu daha önce etkisiz hale getirmeliydik."

"Nasıl? Ancak Monica silahı almak için hamle yapınca yüzünü gösterdi."

"Bakacak olursan tuhaf bir hata. Monica zaten onun tarafındaydı. Bu yüzden de ondan önce bize ateş etmesi lazımdı. Sinirleri bozulmuş olmalı."

Monica araya girme ihtiyacı duydu: "Ben asla ona ateş edemezdim."

"Ama..."

"Evet, onu ellerimle öldürdüm ama bunu yüzüme bir silah dayadığını gördükten sonra yapabildim."

"Neyse ki silah tutukluk yaptı, aksi halde..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeter, yeter artık!" diye bağırdı Anna. "Tüm bu konuşmalara ve kana dayanamıyorum. Bu ölüm oyununa kendimizi o kadar kaptırdık ki merhameti unuttuk. Monica beni ve Giovanni'yi öldürmeye hazırdı, bense bir kişiyi etkisiz hale getirmek için iki masumu öldürebilirdim... Kimse bir diğerini öldürmekten kaçınmayacaktı. Şimdiyse bir metre uzağımızdaki bir kadavranın önünde oturmuş "eğer" ve "ama" diyerek laf oyunu yapıyoruz. Hepimiz vahşi birer hayvana dönüştük."

"Hayır Anna, hepimiz değil."

Monica kısa bir ara verdikten sonra devam etti: "Ben senin üstüne saldırırken tetiği çekebilirdin. Buna zamanın vardı ama duraksadın. İşte tam o an senin katil olmadığını anladım. İstediğim tek şey o silahı almaktı. Canını yaktıysam özür dilerim."

Monica kalkıp Anna'nın yanına gitti ve onun saçlarını okşadı. Anna ise ona gülümser gibi bir ifadeyle karşılık verdi. Sonra Giovanni'yi de aralarına alıp birbirlerini kucakladılar. Üçü de sessizce ağlıyordu ve bu seferki, rahatlama gözyaşlarıydı. Yaşıyorlardı. Kurtulmuşlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OYUNUN SONU

Birkaç eklemi kırılmış olmalıydı. Elleri çok acıyordu. Masa örtüsünün bir kısmını kesen Anna onun eline bandaj yapıyordu. Monica eldivenlerini henüz çıkarmış bir boksör gibi görünüyordu.

Alessandro'nun cesedi ormana terk edilmişti. Yerde ise hiçbir kan izi kalmamıştı. Cesedi kaldırıp kanı temizlemekteki amaç geçen son yedi günün korku ve dehşetini uzaklaştırmaktı. Hayatta kalan üç yarışmacı güçlükle normalliğe dönmeye çalışıyordu: Duş, temiz kıyafetler, ebeveynlerine arkadaşlarına ve işyerlerine yönelik düşünceler.

Birkaç saat dinlendikten sonra birlikte öğle yemeği yiyip valizlerini hazırladılar. Ama beyinlerini didikleyen ve henüz yakaladıkları kırılgan dengeyi sarsan bir soru vardı: "Strangemotions sözünü tutacak mıydı?"

Tüm öğleden sonrayı endişe içinde Ses'i duymayı bekleyerek geçirdiler. Tek eve dönüş biletleri oydu. Onları önce meraklandıran, sonra huzursuz edip korkutan ve şimdi de paradoksal olarak rahatlatacak olan hatasız bir damga.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saat akşamın sekizi olmuştu.

"Neden Ses hiçbir şey söylemiyor Giovanni?"

"Hiçbir fikrim yok Anna. Birçok kez ortaya çıkması için kendisine seslendik, ama... Kimseler yok gibi görünüyor."

Anna fısıldadı: "Bizi burada bıraktıklarını mı kastediyorsun?"

"Umarım öyle değildir ama Strangemotions için bu bir çözüm olabilir, sonuçta ortada rahat bozan tanıklar olmaması onlar için en iyisi."

"Ah, benim kimseyi ihbar etmeye falan niyetim yok, tek istediğim tüm bu olanları unutmak!"

Anna'nın belirgin şekilde mikrofonlara söylediği sözler bu suç organizasyonunu rahatlatma yönünde komik bir girişimdi. Kendi kendine konuşur gibi devam etti: "Demek ki... Zafer naralarını erken atmışız. Kâbus bitmemiş olabilir."

Monica karamsardı: "Canınızı sıkmak istemem ama yemek ve su bize ancak birkaç gün yeter."

"Farkındayım. Sakinliğimizi korumak zorundayız."

"Neyimizi korumak zorundayız... Bazı kelimeleri nasıl kullanabiliyorsun sen? Ben artık buna dayanamıyorum tamam mı? ARTIK DAYANAMIYORUM!"

Monica'yı mayınlardan kurtarmak için kendine meydan okuyan Anna şimdi bir sinir krizinin eşiğinde gibi görünüyordu. Diğer ikisi ona sanki tam bitiş çizgisinde yere yığılan bir maraton koşucusunu izler gibi şaşkınlıkla baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anna, kendini bırakmamalısın, tam da şimdi. Katil artık bize saldıramaz. Ses eğer onu yok edersek eve dönebileceğimizi garanti etti."

"İnsanların muhtemelen bizi aramaya başlamış olduklarını da unutma. Belki de bu adamlar kendilerini kapana sıkışmış hissedip kaçtılar. Bu da uluslararası polisin bizi bulmak üzere olduğu anlamına geliyor."

"Doğru! İşte bu yüzden Ses'ten haber çıkmıyor. Tezgâhını aceleyle kapatıp kaçmak zorunda kalmış olmalı."

Giovanni ve Monica'nın bu olumlu yaklaşımının yararlı etkileri oldu. "Tamam, sakin olmaya çalışacağım. Özür dilerim..."

"Herkese iyi akşamlar. Yokluğumu hissettiniz mi?"

İrkildiler. Ses geri dönmüştü.

"Nasıl oldu da daha önce gelmediniz? Bütün gün sizden haber bekledik."

"Ah, ben sadece... İşin içine biraz gerilim katmak istedim. Bir kişi daha eksildi, Bay Aldrovandi de aramızdan ayrıldı, hem de korkunç bir şekilde..."

"Katil oydu değil mi?" diye sordu Monica.

"Şey... Ne yazık ki hayır küçükhanım, siz bir masumu öldürdünüz."

Monica kocaman açılan gözleriyle aynı durumdaki Anna'ya baktı. Giovanni oturma ihtiyacı duydu, diğer ikisi de onu takip etti. Kimse cevap veremiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Son kurbanın hiç de hoş olmayan bir şekilde davrandığına şüphe yok, sonuçta sizi öldürmek istedi, ama bu yalnızca... Korkuydu! Buna *Mors tua vita mea*[3], denebilir. Artık adadaki masumlar için içgüdüsel tepkiler verme zamanı, tıpkı sevgilinizin yaptığı gibi. Düşünmek tereddüt etmek demek, bu da ölümcül olabilir hem de şimdi her zamankinden daha fazla. İlerlemeyenin kötü bir son yaşayabileceğini söylemeye gerek yok sanırım."

Ses bir kaç saniye sustuktan sonra şöyle dedi: "Artık final öncesi son dönemece geldiniz. Bayan D'Angelo elleriyle birini öldürebileceğini gösterdi ama şu an çok hırpalanmış görünüyor. Eğer onun katil olduğunu düşünüyorsanız size onu hemen elemenizi tavsiye ederim. Ama Bay Clerici'yi de hafife almayın. O sakin görünümünün altında beklenmedik çılgın bir enerjiye sahip olabilir. Duygularını ne kadar iyi yönetmeyi bildiğini birçok kez gösterdi bize. Tabii yarışmacıların en esrarengizi olan Bayan Interlenghi'den bahsetmiyorum bile. Çok tanımadığı birini kurtarmak için kendi hayatını riske atıyor ama sonra iki masumu öldürmeye hazır olduğunu söylüyor. Bazen ağlıyor bazen de demir gibi sinirlere sahip. Ah az daha unutuyordum: Adamımız tabancayı yok etti, çünkü şu andan itibaren kimse ateş etmekten geri kalmaz, tabii silahı ele geçirmeyi başardığı takdirde. Başınızın çaresine iki bıçakla bakmak zorundasınız. Yarın görüşürüz, belki."

3 *Senin ölümün benim hayatım,* anlamına gelen Latince bir ifadedir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik oldu. Kimse bıçakları kapmak için koşmadı. Kimse bir diğerini işaret etmedi, ne bir suçlama ne de bir tehdit oldu. Her şeyden öte kimse kaçmadı. O an her tür eylem tam anlamıyla faydasız olacaktı. Son durağa varmışlardı.

Monica ayağa kalktı.

"Monica... Nereye gidiyorsun?"

Talihsiz kadın cevap vermedi. Yavaş adımlarla ana kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Monica, niyetin ne?"

Genç kadın kapıyı açtı, merdivenlerden inip plaj ve orman yönünde ilerlemeye başladı. Parlak yıldızların aydınlattığı muhteşem bir geceydi. Ölmek için güzel bir geceydi.

"Dur! Orada mayınlar var!"

Anna ve Giovanni onu hayret dolu gözlerle izliyordu. Girişteki üç basamaktan ileri geçmeye cesaret edememişlerdi. Monica tehlikeyi umursamadan ilerliyordu. Gülüyordu. Sanki çok komik bir fıkra dinlemiş de kendine engel olamıyormuş gibi gülüyordu ama bu neşede tuhaf bir şey vardı, aşırı ve ayrıştırıcı bir şey. Eğer yüzünü görebilseler gözlerinde camsı ve doğal olmayan bir şeyler olduğunu fark ederlerdi. Çıldırmış gibiydi. Belki de katilin sayısız oyunlarından biriydi.

"Ne yapacağız Giovanni?"

Monica'nın bu hareketi ikiliyi bir şekilde sarsıp kendine getirmişti. Bitmediği sürece bitmemiş demekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben... Bilmiyorum. Peşinden gitmenin ne faydası var? Bir tuzak olabilir. Yok, eğer aklını kaçırdıysa artık onun için hiç ümit yok demektir."

"Ama... İçinde bulunduğumuz durumu düşünecek olursak bir mayına basıp patlamak yaşanabilecek en küçük kötülük olur."

"Benim şu an için intihar etmek gibi bir niyetim yok. Eğer sen onun peşinden gitmek istiyorsan keyfine bak."

"O zaman sen de eve dönüp birilerinin seni kurtarmaya gelmesini ümit ederek vakit kazanacaksın. Kendini hiç inkâr etmiyorsun."

"Kararımı verdim. Eve dönüyorum. Eğer sen de gelecek olursan birbirimizi bıçaklama raddesine geleceğimizi bil. Bununla ilgili hayallere kapılmaya gerek yok."

"Beni öldürebilir misin?"

"Kimseyi öldürmedim ama umutsuz bir insan her tür saldırganlıkta bulunabilir. Evet Anna, artık seni bir kez bile düşünmeden öldürürüm."

"O zaman eğer içeri gelirsem ya bıçaklanacağım ya da katil olacağım. Eğer Monica'nın peşinden gidersem varsayımların en iyisi dahilinde er ya da geç yine eve geri dönmek zorunda kalacağım. Onun hayatını bir kez kurtardım zaten. Masum olduğunu varsayarsak onun adına üzgünüm. Her halükârda artık kendime yardım edemem. Bana kimse yardım edemez. İçeri geri dönüp elimde bir bıçakla sana karşı gelmeyi yeğlerim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Monica görüş açılarından çıkmıştı. Geceyi aydınlatan hiçbir ışık parlaması olmadı, eğer ortada mayınlar varsa o bunların hiçbirine denk gelmemiş demekti. İkili eşikten geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13 Haziran Pazar
Üç Yarışmacı Hayatta

Ellerinde bıçakları karşı karşıya duruyorlardı. İkisinin de gözünde şüphe, endişe ve karşı koyma arzusu vardı. Salondaki saat gecenin dördünü gösteriyordu.

"Artık bana söyleyebilirsin: Sen misin?"

"Hayır Anna, ben değilim. Ama şu an sözlerin hiçbir değeri yok."

"Eh, ne kadar değeri var bilmem ama ben de katil değilim."

"O zaman kendimizi buraya kapatıp tüm tünel girişlerini bloke etmekle iyi yaptık. Şu an için güvendeyiz."

"Bunların gerçek düşüncelerin olmadığını biliyorum."

"Bakalım ilk adımı kim atacak."

"Hangi anlamda?"

"İlk önce hangimiz diğerini bıçaklamaya çalışacak onu kastediyorum. Belki de en uzun uyanık kalmayı başaran."

"Belki de değil."

"Hal böyleyken artık kameralarla mikrofonları da sökebiliriz. Belki bu durum katilin daha hızlı harekete geçmesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağlar. Bir düşünsene izleyiciler şovun en önemli anını kaçıracaklar."

"İyi, sök o zaman."

Giovanni yerinden kımıldamadı. Sadece şöyle demekle yetindi: "Boşa yorgunluk. Bu aletlerden o kadar çok var ki. Ben... Sadece senin ne tepki vereceğini görmek istedim."

"Üzgünüm, kameralar umurumda değil. Sence neden Monica bize yakın dövüşte bu kadar usta olduğunu söylemedi? Ve neden çantasında biber gazı spreyi taşıyordu? Kendini savunmak için buna ihtiyacı yok ki."

"Varsayımlarda bulunmaktan sıkıldığımı itiraf ediyorum. Geçtiğimiz günler boyunca gerçekten önemli kanıtlar gibi görünen konular üstünde çok boş vakit harcadık. Eğer sana güvenmemi sağlayabileceğini düşünüyorsan vaktini boşa harcıyorsun."

"Hadi öldür beni o zaman!"

"Belki de tek beklediğin bu. Beni karşılık vermeme imkân tanımadan yok etmen senin açından pek de ödüllendirici bir durum olmaz. Tam tersi eğer ilk saldıran ben olursam senin için daha zevkli olur. Tabii izleyiciler için de."

"Ne saçma konuşmalar..."

* * *

Dört saat daha geçti. Güneş iyice yükselmişti. Giovanni ilk acıkanın kendisi olduğuna şaşırsa da kahvaltı etti. Anna ise sadece biraz su içti. Arada Monica'nın geri döndüğünü göreceği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ümidiyle camdan dışarı bakıyordu. Ama bu katliamın katılımcıları arasında tek hayatta kalan erkek olan Giovanni'yi gözden hiç kaçırmıyordu.

"Anna bana bir iyilik yapar mısın?"

"Söyle de duyalım."

"Yüzümü sürekli yıkamaya devam etsem de uykusuzluğa daha fazla dayanamayacağımın farkındayım. Senden beni uykumda kalbime tek bir bıçak darbesiyle hızlı bir şekilde öldürmeni istiyorum. İzleyici için pek eğlenceli olmasa da... Yani, sadece sana söylemek istedim."

"Birkaç saat önceki konuşmanı temel alacak olursak seni uykunda öldürmek beni hiç de memnun etmez ama."

"Senin katil olmadığın varsayımından yola çıkıyorum."

"Ama seni öldürünce katil olacağım."

"Eğer ben soğuk ve rasyonel bir katilsem bunu yapmaktan başka çaren yok demektir."

"Ama olmadığını düşünürsek başka bir alternatifim vardır belki. Seni soğukkanlılıkla öldüremeyeceğim kesin."

"Ama tabanca sendeyken..."

"Tabanca bendeyken, söylediklerim bir yana, kullanmam gerektiği anda tereddüt ettim. Bir tetiği çekmek bile o kadar zorken, masum olabilecek bir insanı bıçaklamak şöyle dursun. Yerimde sen olsaydın beni rüyamda bıçaklayacak cesaretin olur muydu?"

"Katilin ben olmadığını düşündüğümüz takdirde mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette ki."

"Ben... Gerçekten bilmiyorum. Belki evet."

Anna hayal kırıklığına uğramış bir halde gözlerini uzaklara çevirdi. Durağan bir sesle karşılık verdi: "O zaman vakti geldiğinde hedefi kaçırmamaya özen göster".

* * *

Saat öğleden sonra dört olmuştu. Giovanni uykuya yenik düşmüştü. Çok derin uyuyordu. Rüyasız bir uykuydu bu. Onu kim olsa rahatlıkla öldürebilirdi. Anna salonda değildi. Banyoda değildi. Odada değildi. Evde değildi.

Tam o sırada birkaç kilometre uzakta Monica plajda yürüyordu. Önceki gece hafızasını kaybetmiş bir halde tıpkı bir robot gibi uzun süre dolaştı. Sonra iğneleyici soğuk onu bir korunak aramaya ve kireçtaşından küçük bir mağaraya girmeye itti. Orada bayılıp kaldı. Sabahın geç saatlerinde ayılıp kendine geldi. Birkaç saat önce olanlar zihninde boğuk düşünceler olarak belirdi. Ses'in söylediklerini hatırladı. Masum birini öldürmüştü. Artık "katil" olarak adlandırılabilirdi. Nefsi müdafaaydı. Hayır! Alessandro'yu öldürmeden de etkisiz hale getirebilirdi. Ama Alessandro onu tam alnından bir mermiyle vurmak istemişti, tabii silah tutukluk yapmamış olsaydı... Kafasında birçok resim vardı, bu ıstırap dolu bir çıkmazdı. Ellerini saçlarının arasına soktu. Yeter! Yeter! Ama düşüncelerin akışını durduramadı. Evden çıkmıştı. Yalnız başına. Peki ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayınlar? Hiç denk gelmediği barizdi. Şimdi ne yapmalıydı? Anna ve Giovanni'nin yanına dönmeye niyeti yoktu, ikisinden biri onu öldürecekti. Ama diğer alternatif neydi? Adada birkaç gün hayatta kalmak. Ya sonra? Ne yapabilirdi? Umutsuzluk içinde uzun süre ağladı. Ne biçim işti bu! Belki de en iyisi eve doğru dönüp tüm endişeleriyle birlikte havaya uçmaktı. Ama nihayetinde her şeye rağmen hâlâ bir şeylerin olabileceğinden emindi, onu kurtarmak için birileri gelebilirdi. Dayanmak zorundaydı. Babasının ona ihtiyacı vardı. Şimdi deniz kıyısında yürüyordu, düşünceleri karma karışıktı, net bir hedefi yoktu. Elleri çok acıyordu ve bandajlarının değiştirilmesi gerekiyordu.

"Monica!"

Genç kadın yıldırım çarpmışa döndü. Arkasına dönüp baktığında Anna'nın ona doğru koştuğunu gördü. Silahlı değildi ama zaten Monica'nın da silahı yoktu. Neden kendini korumak için eline en azından bir sopa falan almamıştı? Ellerini öne uzatıp bağırdı: "Dur! Sakın yaklaşma!"

"Ama Monica, benim! Beni tanımadın mı?"

"Evet, seni tanıdım. Olduğun yerde kal."

İki kadının arasında yaklaşık beş metre mesafe vardı. Anna kolundan yaralanmıştı. Derin bir kesiğe benzemiyordu.

"Monica sakin ol! Her şey bitti."

"Koluna ne oldu?"

"Bıçak darbesi... Giovanni yaptı. Beni öldürmek istedi."

"O nerede?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öldü. Katil oymuş. Kurtulduk Monica."

"Sana inanmıyorum. Katil sensin ve görevini tamamlaman için geriye bir tek ben kaldım."

"Ama... Neler söylüyorsun? Ben senin hayatını kurtardım! Giovanni'yi öldürdükten sonra Ses katilin o olduğunu ve o elendiğine göre oyunun sona erdiğini söyledi. Onayı Ses'ten aldım anlıyor musun? Bana seni aramamı söyledi. Eve döner dönmez bu söylediklerimin doğru olduğunu öğrenebilirsin. Bu sefer yanlış anlaşılma yok. Uçak biletleri hazırlandıktan sonra birkaç gün içinde evlerimize ulaşmış olacağız."

"Gitmemize izin veremezler, onları ihbar edeceğimizi bilirler."

"Ses'e aynı şeyi söyledim. Soruşturma başlamadan önce tüm delilleri yok edeceklerini söyledi. Her şeyi çoktan düşünmüşler zaten. Elinde kanıt olmayan tanıklar olacağız. Polis bize inanacak ama kimseyi tutuklayamayacak."

"Benim tek istediğim yaşamak ve unutmak."

"Benim de öyle!"

İki kadın birbirine daha da yaklaşmıştı. Monica ne yapacağını bilemiyordu.

"Bana Giovanni'yle neler olduğunu anlat."

"Evde yalnız kaldık. İkimizin de elinde birer bıçak vardı. Bir süre sonra bana katilin kendisi olduğunu itiraf etti. Beni öldüreceğine emindim. Ama sadece kolumu yaraladı, bense... bense..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir duygu paylaması yaşıyor gibiydi.

"... bense o aşağılığa yaptıklarının hepsini ödettim!"

Ağlamaya başladı. Monica onu şaşkınlık içinde izliyordu. Anna kumların üstüne diz çökmüştü, elleri gözlerindeydi. Doğal kocaman gözyaşları döküyordu. Monica'nın şüpheleri dağıldı. Ona yaklaştı.

"O zaman bitti! Eve dönüyoruz!"

"Evet... evet..."

Sarıldılar. Son günlerde birlikte çok şey yaşamışlardı. Ve hâlâ hayattaydılar. Sevgi ve ortaklık karışımı bir duygu karakterlerinin sivriliğini ve güvensizliklerini ortadan kaldırmıştı. Anna, Monica'nın yüzünü ve saçlarını okşadı, sonra elleri yavaşça aşağı kaydı. Birden şimşek gibi hızlı bir hareketle boynuna dolandı. Çok sıkı bir kavrayıştı bu. Hazırlıksız yakalanan Monica en ufak bir tepki verecek vakit bulamadı. Gözleri anlık bir şaşkınlıktan sonra saf bir korkuyla dolarken boş yere kendini düşmanının elinden kurtarmaya çalıştı. Anna kendisini etkisiz kılmak için inen boş darbelerden etkilenmeden onun üstüne çökmüş bu sahnenin tadını çıkarıyordu. Kurbanının başını kumlara vuruyordu. Monica'nın gözleri kararmaya başladı. Nefes alamıyordu. Bu son hafta katilin onun için ne gibi bir ölümü uygun bulacağını defalarca düşünüp durmuştu. Bunun hep hızlı ve acısız olmasını dilemişti. Ama son anına kadar şansızlığı sürmüştü işte.

Anna ortada belirgin bir sebep olmadan ellerini biraz gevşetti. Kuru kuru öksürmeye başlayan Monica güçlükle de olsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden nefes almaya başladı. Kolları, hasmının bacakları ve ağırlığı altında bloke olmuş bedeni boyunca uzanıyordu. Ama ümidini tümüyle yitirmemişti. Tek bir kelime telaffuz edebildi: "Giovanni..."

"Sana yardım edemez tatlım. Bıraktığımda bebekler gibi uyuyordu. O sonuncu olacak. Gülümse ve ormana doğru bak. Böylece izleyiciler yüzünü son kez görmüş ve keyif almış olsunlar."

Monica içgüdüsel bir şekilde kafasını ters tarafa çevirdi. Bu bir küfür, son bir başkaldırı hareketiydi.

"Hayır mı? Seni gidi kötü kız..."

Anna cebinden biber gazı spreyini çıkardı, Monica'yı kendine bakmaya zorlayıp sadece birkaç santim uzaktan spreyi gözlerinin içine boşalttı. Kurbanın korkunç çığlıklarından büyük bir keyif alarak tekrar boğazını sıkmaya koyuldu.

* * *

Giovanni yerinden birden fırladı. Hemen salondaki saate baktı. Gece on olmuştu! Saatlerce külçe gibi uyumuştu. Sanki son günlerde biriken yorgunluk adrenalin ve korkudan daha ağır basmıştı. Buna rağmen kendini dinlenmiş gibi hissetmiyordu. Bıçak kanepenin üstünde yanında duruyordu. Anna'dan hiç iz yoktu. Ona birkaç kez seslendi. Evi aradı. Tünel girişleri kapalıydı ama ana kapı açıktı. Anna dışarı çıkmıştı. Bu anlamsızdı, tabii Monica'yı öldürmek istemediyse. Yoksa başka bir açıklaması var mıydı? Belki de az sonra Monica'yla karşıla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şacak ve ustaca bir tuzağa çekilen Anna'nın ölmüş olduğunu öğrenecekti. Adada her şey olabilirdi, her şeyin tersi de.

Onun yapabileceği tek şeyse eve barikat kurmaktı. Girişi engelledi. Tam o anda kendini çok korunmasız hissetti. Katile karşı çok daha fazlasına ihtiyaç vardı. Aklına bir tek Vanessa geldi. Neden ona Strangemotions'ı anlatmamıştı? O bir polisti ve Giovanni'den çok daha titiz bir araştırma yapabilirdi. Ve her şey bir yana neden elemelere katılmaya karar vermişti? Tedavi derneğine yardım arzusu yüzünden elbette. Ama başka bir sebebi daha vardı. Bir şey göstermek istemişti. Bugüne kadar hiç korunaklı kutusunun dışına çıkmamıştı, sıkıcı bir banka memurundan da bu beklenirdi zaten. Ama Vanessa'ya hep gıpta etmişti; onun cesaretine, sonuçlarını çok düşünmeden zorluklara tüm kalbiyle atlamasına özenmişti. Bu onun sahip olmadığı içgüdüsel bir canlılıktı, hayran olduğu ama onun sınırları dışında olan bir yaşam tarzıydı. Ciddi insanlar iki gruba ayrılırdı: Kendini en azından hayatında bir kez şaşırtanlar ve duruşunu asla yalanlamayanlar. İşte bu durumda o hem şaşırmak hem de şaşırtmak istemişti. Ne kadar tedbirsiz davrandığını düşünüp başını salladı. Ortada bir oyun olduğunun belirtileri vardı ama o bunları görmek istememişti.

Bir saat daha geçti. Eğer Monica ve Anna hâlâ hayattaysa kısa süre içinde mutlaka bir şeyler olacak demekti. Altmış dakika içinde bir cinayet işlenmesi gerekiyordu çünkü. Tabancayı bulamıyordu. Belki çalıştırmayı başarabilirdi. Aniden biri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük bir ısrarla kapıya vurmaya başladı. Yumruklarıyla kapıyı yıkmak ister gibi bir hali vardı. Birden patlayacak kadar adrenalin yüklenmiş bir halde ayağa fırladı. Pencereleri bloke eden tahtaların arasından dışarı baktı. Bu Anna'ydı.

"Aç! Aç!" diye bağırıyordu.

Kafasını dudakları neredeyse kaygan yüzeye değecek kadar kapıya yaklaştırıp cevapladı: "Anna kapıyı açamam. Beni öldürebilirsin!"

"Hayır, katil ben değilim! Katil Monica! Sana her şeyi anlatacağım kapıyı aç!!!"

"Riske giremem. Anlamaya çalış."

"Monica'yla yüzleştim, beni yaraladı. Buraya gelmek üzere. Eğer açmazsan ben öldüm demektir!"

"Neden evden çıktın?"

"Kahretsin! Buna vakit yok. İşte geliyor! Yardım et!!!"

Giovanni yanlış yapmıyor olmak için dualar ederek içgüdüsüyle hareket etti. Kapı hafifçe aralandığı anda Anna kelimenin tam anlamıyla eve dalıverdi. Kapı hemen kapatılıp bloke edildi.

Anna ayaktaydı. Gerçekten de kolu yaralıydı.

"Ah teşekkürler Giovanni, teşekkürler!"

Kollarını boynuna dolayıp onu defalarca öptü. Giovanni ona karşılık vermedi. Ortada tuhaf bir şey vardı. Onu kendinden uzaklaştırıp tekrar tahtaların arasından dışarı baktı.

"Monica'nın geldiğini söyledin. Ben kimseyi görmüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eh, sonuçta içeri girdiğimi gördü, nerede olduğunu bilmemizi istemiyor doğal olarak. Saldırmak için doğru zamanı bekleyecek."

"O zaman hızlı hareket etmesi gerek çünkü bugün henüz kimse ölmedi."

En kötüsüne hazırlıklı olan Giovanni bıçağını sıkıca kavradı.

"Sen bana inanmıyorsun."

"Bu seni şaşırttı mı? Yok yere ortadan kayboluveriyorsun, sonra gecenin bir vakti tekrar ortaya çıkıp Monica'yla yüzleştiğini söylüyorsun... Biraz daha ikna edici olmaya çalış."

"Tamam. Monica öğleden sonra pencerelerden birine yanaştı. Dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Hareketlerle bana katilin sen olduğunu anlatmaya çalıştı ve bana senin defterini gösterdi."

"Benim defterimi mi?"

Giovanni ceplerini karıştırdı. Not defteri yerinde değildi. Son not aldığında Monica henüz evden çıkmamıştı. Defteri ondan almayı nasıl becermişti?

Anna devam etti: "Evet, senin o siyah not defterin. Tahtaların arasından birkaç parça okudum: Her bir yarışmacıyı nasıl öldürdüğün detaylı bir şekilde yazıyordu, mide bulandırıcı bir özet. Seninle hemen oracıkta yüzleşmeliydim, ama... Çok şaşkındım ve korkmuştum. Monica da beni engelledi. Ben de ona güvendim, seni uyandırmamaya dikkat ederek dışarı çıktım ve onun peşinden gittim. Bıçaklardan birini yanımda götürdüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama seninkini elinden almak çok riskli geldi. Bana notlarını çaldıktan sonra gerçeği öğrendiğini söyledi. Ben onun hayatını bir kez kurtarmıştım ve şimdi de o bana yardım ediyordu. İçten görünüyordu."

"Sonra?"

"Uzunca konuştuk. Yazdıklarından başka bölümler de okudum ve... Her şey birbirini tutuyordu. Yazılı bir itiraftı."

"Kendimi bu şekilde suçlamak için çok saf olmam gerek. Notlarımı herhangi biri ele geçirebilirdi. Amacım o deftere burada olup bitenleri yazmaktı, öyle ki bir gün o defterin doğru ellere düşmesi sonucunda bu manyakların ölü ya da diri durdurulabileceğini umdum."

"Okudukça inandım. Belki de birçok dramatik hayal kırıklığından sonra kendime bir dayanak noktası arıyordum. Sonra içimde şüpheler belirmeye başladı. Yazı karakteri bir erkeğin elinden çıkmışa benzemiyordu. Sonunda Monica'nın beni aldatmaya çalıştığını anladım, işte o zaman... Bir dikkatsizlik anından faydalanıp onu bayılttım."

"Neden onu öldürmedin? Altından bir fırsat geçmiş eline."

"Şimdi düşününce evet. Ama o an korku içindeydim ve olabildiğince büyük bir hızla oradan kaçtım. Eve girmeme izin vermeyeceğini biliyordum, o yüzden karanlıkta Monica'yı her an karşımda bulacağım korkusuyla dolaşıp durdum. Sonra da denemeye karar verdim. Çok savunmasızdım, seni kesinlikle ikna etmem gerekiyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bıçağa ne oldu?"

"Kaybettim."

Giovanni'nin fikirleri artık iyice netleşmişti.

"Tek bir kelimesine bile inanmıyorum. Monica'nın elleri çok kötü durumdaydı ve onu son gördüğümde şok halindeydi. Deftere o sayfaları yazmış olamaz. Monica öldü."

"İkinize de iyi akşamlar. Anna, artık Bay Clerici'ye hikâyeler yazmana gerek yok, zaten anladı."

Anna gülümsüyordu. Onun o korku ve endişe dolu günler boyunca nadiren gülümsediğini görmüştü. Hele dudaklarının kenarındaki o alaycı kıvrımlar hiç ortaya çıkmamıştı. Ve gözleri. Gözleri şaşırtıcı bir başkalaşma içindeydi. Küçük göz bebeklerinin kahvesinde kaybolan mavi renk artık ne derinlik ne de sıcaklık yayıyordu, sadece saf bir konsantrasyon içindeydiler. Tıpkı tüfeğin vizöründen avını gören bir avcı gibi. Kendini savunamayan bir av.

"Evet, Bay Clerici katilimizin kim olduğunu buldunuz. Korkarım biraz geç ama hâlâ bir şansınız var. Gece yarısından sonra kanınızın son damlasına kadar bir meydan okuma başlayacak. Sizin ümitsizliğiniz Anna'nın sakin deneyimine karşı. Bazen mucizeler gerçekleşir. İnancınızı kaybetmeyin ve elinizdeki silahı iyi kullanmaya çalışın. Büyük finali biraz daha eşit kılabilmek adına Anna'dan elindeki diğer bıçağı bırakmasını istedik. Ah az daha unutuyordum: Bizim küçük sarışınımızın size bir sürprizi var. Göreceksiniz, bu size biraz daha enerji

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verecek. Yarın görüşürüz, belki."

Bu sefer gerçekten de sona gelinmişti.

"Sensin..."

"Oooh, sonunda anladın desene! Ama kabul et ki eğer saçma sapan bir hikâye uydurarak sana yardım etmiş olmasaydım hâlâ oturmuş benim yalanlarıma inanıyor olacaktın. Çok kötü bir dedektifsin."

Kanepelerden birine oturmuştu. Tam anlamıyla rahatlamış görünüyordu. Giovanni ona saldırsa bile başına en kötüsünün geleceğini anladı. Ne kaçtı ne de herhangi bir tepki verdi. Bunun yerine onun karşısına oturdu. Tuhaf bir şekilde aklı başında ve soğuktu, umutsuz bir kurtuluş yolu arayışındaydı. Bıçağı kenara koydu.

Salondaki saat vaktin gece yarısına vardığını gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14 Haziran Pazartesi
İki Yarışmacı Hayatta

Neden?"

Genç kadın onun bu davranışından belli belirsiz bir rahatsızlık duymuş gibiydi. "Şey, sanırım sen şu an kiminle karşı karşıya olduğunu henüz anlayamadın. İstersen bir sonraki gece yarısına kadar bile laflayabiliriz ama sakın kendini olayların gidişatını değiştirebileceğin hayaline kaptırma. Sen de tıpkı diğer yol arkadaşların gibi öleceksin. Elbette ki eğer ölü bir balık gibi öylece yatmak yerine hayatın için dövüşmeyi tercih edersen bu izleyicilerimiz için çok daha ilginç olacak. Diğer yandan oyunun bu noktasında güçlü heyecanların yaşanması nadirdir. Geçen sene son yarışmacı önümde secde etti. Bana kimseye hiçbir şey söylemeyeceğini belirtip hayatını bağışlamam için yalvardı. Kontrol edilemez bir titremeye tutuldu. Tam bir acıydı. İzleyicilerin şikâyet etmesini önlemek için onu çok yavaş öldürmek zorunda kaldım."

Giovanni kendi kendine bu kadının onunla dalga geçip geçmediğini düşündü. Bu duyduklarına rağmen sakinliğini koru-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayı başardı. Merak içindeydi: "Bu tarz programları kim izliyor?"

"Çok seçkin bir müşteri kitlemiz var: Milyarderler, hayattan sıkılmışlar, şüphe çekmeyen politikacılar, sanayi devleri ve güçlü heyecan arayışı içindeki bankerler. Neredeyse sınırsız denebilecek ekonomik imkâna sahip dünya çapında sayısı on bini geçmeyecek bir izleyici kitlesi. Ve tabii hepsi de sır tutmayı bilen kişiler."

"Ama neden ölümü izlemek için bu çılgın paraları ödüyorlar?"

"Cevap... Adrenalin! Hepimizin adrenaline ihtiyacı var. Senin gibi bir hiç için ihtiyacını karşılama yönünde sıradan bir aksiyon filmi izlemek yeterli olabilir. Ama bize fazlası, çok daha fazlası gerek. Daha önce hissetmedikleri çılgın bir heyecanın titremesini yaşamak için hiç tanımadıkları bir yabancıyı öldürecek ne çok insan var bilemezsin. Onları durduran tek şey ise sosyal şartlar, hapis korkusu, saygınlık ya da güçlerini kaybetme korkusu. İnsan hayatının kutsallığı ya da benzer saçmalıklar değil."

Giovanni ona inanmaz gözlerle bakıyordu. Monica'yı mayınlardan kurtaran aynı kişiydi. Belirli durumlarda güçlü, belirli durumlarda ise kırılgan olan, adadaki ilk günden beri onu çeken aynı kadındı. Adrenalin için öldüren bir katildi.

"Yani bu para babaları vahşi heyecan ihtiyaçlarını..."

"... benim aracılığımla tatmin ediyorlar. BEN ONLAR İÇİN

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YASAĞA GİDEN YOLUM. Kendileri birilerini öldürüp ellerini kirletmiyor ama bana bunu onlar adına yapmam için para ödüyorlar. Ama ön planda korkudan çarpılmış yüzüyle kurbanı gördüklerinde, onun gerçekten ölmek üzere olduğunu bildiklerinden sanki onu kendi elleriyle öldürüyor gibi hissediyorlar çünkü tüm bunları mümkün kılan parayı onlar veriyor. İşte bu da onlara kendilerini sonsuz bir güç sahibi gibi hissettiriyor. Zenginler kendilerini böyle hissetmeye bayılır."

Gönül rahatlığıyla konuşuyordu. Görünen o ki kendini bu çılgın sapıkların hayırseveri olarak görüyordu. Giovanni durumu gerçeküstü buluyordu: Er ya da geç onu öldürecek bir katille sohbet ediyordu ve bu durumu tersine çevirmek için ne icat edeceğini hiç bilmiyordu. Yapabileceği tek şey zaman geçirip bir mucize olmasını beklemekti. Belki de onu arıyorlardı. Belki çoktan adaya gelmişlerdi de Anna bunu bilmiyordu.

"Ödemeyi nasıl alıyorsun?"

"Bu açıdan internet tam bir mucize, para naklinin izlerini silecek bir hacker olması yeterli."

Yalan söylüyor olabilir miydi? Kredi kartıyla internet üstünden yapılan işlemlerin izlerinin silinmesi mümkün değildi, ya da en azından o böyle hatırlıyordu.

"Görüyorum ki vakit kaybetmekte ısrar ediyorsun. O zaman şöyle diyelim: Mahkûmun son dileği olarak birkaç merakını daha gidereyim. Yarattığım şeyle ilgili konuşmak beni eğlendiriyor."

"*Yarattığın* şey mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette! Strangemotions'ı ben yarattım. İçlerinde Ses'in ve bir zamanlar Kaliforniya'da oyunculuk eğitimi alırken tanıdığım çok dil bilen bir aktörün olduğu on kişilik bir ekibiz. İddiaya girerim ki ne onun ne de benim İtalyan olmadığımızı anlamadın. Gördüğün üzere son derece profesyonel insanlarla karşı karşıyasın. Diğerleri ise teknisyenler, mekân ve eşya koordinatörleri, bilgisayar uzmanları. Yarışmacıları her yıl farklı bir ülkeden seçiyoruz, her üç yılda bir ada değiştiriyoruz. Onları işe almamın sebebi benimle aynı tutkuyu paylaşıyor olmaları. Birçok başka "iş ortağımız" da var, tüm dünyaya yayılmış olan bu insanlar direktiflerimizi hiç sorgulamadan yerine getiriyorlar. Doğal olarak çok güvenilir insanlar, tabii aynı zamanda aklımda en ufak bir şüphe olursa onları öldüreceğimi de iyi biliyorlar."

"Bu korku filmi... Kaç yıldır var?"

"Bu beşinci yıl ve itiraf etmeliyim ki sonuçlar çok parlak."

"Beş yıl boyunca tüm kanıtları gizlemeyi başardınız öyle mi? Bu imkânsız!"

"Şifreli özel sistemlere sahip televizyon kanalı, para, her ayrıntıya gösterilen özen ve bize zarar verebilecek herkesi ortadan kaldırmaya edilen dikkat sayesinde. Bir seferinde Teksaslı bir milyoner vicdanına yenik düşüp bir gazeteye otantik bir ihbar e-postası gönderdi. Onun güvenilirliğine dair zaten kafamızda soru işaretleri vardı. Eş zamanlı olarak onun bu itirazını yakaladık ve aynı gece bir görevlimiz kendisinin ağzını kapattı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok saçma!"

"Nedir saçma olan?"

"Senin yaptığın şeyden bu kadar tutkuyla bahsediyor olman. Sen bir avukat ya da mimar değilsin, sen insanları öldürüyorsun."

"Ben öldürüyorum. Evet, bu doğru. Sana dahasını söyleyeyim. Yaptığım şeyi seviyorum. Bunu yapış şeklimi seviyorum. Çünkü kimse benim hünerime sahip değil. Ciddi bir yakalanma riski içindeyim. Yedi gün yirmi dört saat rolümü oynuyorum. Katılımcıların hayatlarının her yönünü tüm detaylarıyla öğreniyorum. Beklenmedik her olay karşısında planı değiştiriyorum. Tüm yıl boyunca hem fiziksel hem de zihinsel bir antrenman içindeyim. Evet, ben öldürüyorum ama bunu büyük bir tarzla yapıyorum."

Sessizlik oldu. Anna'nın akıllı bir kadın olduğuna şüphe yoktu. Deli, tehlikeli, katil. Ama akıllı. Şeytanın baştan çıkarıcı bir yönü olabilirdi.

"Neden beni sona bıraktın?"

"Özel bir sebebi yok. Olaylar bu yönde gelişti. Donatella'nın ilk kurbanlardan biri olacağı öngörülmüştü, çünkü güçlüydü ve arkasında hiçbir kötülük yoktu. İzleyici Monica gibi güzel kadınları ya da Alessandro gibi esrarengiz tipleri tercih ediyor. Onun ateşlendiğini gördüğüm anda onun ilk kurban olacağına karar verdim. Çok kiloluydu. Tünelde onu taşımak için bir çarşaf kullanmak zorunda kaldım. Boğularak öldü, kloroform

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece onu uyutmak içindi. Tabii kalbinin atmadığını kontrol ettim. Onu taşıma sebebim ise çok açık: Onu plajda bulunca doğal olarak katilin içeriden değil dışarıdan olduğunu ve bir yerine iki kişi olduklarını düşündünüz. Sen yetin olmamasına rağmen liderlik yapmaya çalıştın. Oldukça zararsızdın, tatlı Anna'ya iyice tutulmuştun. Diğerlerini devre dışı bırakırken seni gözaltında tutmak çocuk oyuncağıydı. En çok endişe ettiklerim ise kardeşlerdi çünkü hiç ayrılmıyorlardı. Andrea'yı suçlayan Chiara bana çok yardımcı oldu. Hâlâ o aptalın, kadavranın boynundaki kolyeyi neden aldığını anlamış değilim. Artık Donatella'nın işine yarayamayacağını düşünmüş olmalı. Anahtar oyununun ise iki amacı vardı: Endişeyi artırmak ve ortada bir intihar vakası olduğunu düşündürmek. Chiara'nın kapıyı içeriden kilitleyeceğine emindim. Bunu eğer o yapmamış olsaydı ben yapacaktım zaten. Domenico'yu bir sihirbaz hamlesiyle zehirledim. O tabağına ne konduğuyla ilgilenirken bardağına hidroklorür döktüm. Michele'i uzaktan kumandalı bir bombayla havaya uçurdum. Bomba en başından beri oradaydı. Üstünden birden fazla yarışmacı geçmiş olsa gerek. Doğru zamanı bekledim ve sonra o duygusal Monica'yı kurtarış sahnesini oynadım. İşin aslı hiçbir risk altında değildi, zaten tek bir bomba vardı ve o da patlamıştı."

"Peki ya sana ihanet edip hiçbir açıklama yapmadan giden koca hikâyesi?"

"Yalandı, tamamen uydurma. Kardeşini biliyordum. Alessandro'yla Monica benden şüphelenmeye başlamıştı, ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dime bir yandaş bulacak ortamı hazırlamak zorundaydım. Bu şekilde en azından sen bana güvenecektin. Eğer hepiniz bana karşı olsaydınız zora düşme tehlikesi yaşardım."

Giovanni'nin daha başka birçok sorusu vardı. Tüm bunlar doğal bir akış içinde dışarı çıkıyordu. Öğrenmek ve anlamak istiyordu. Her cevap günlerdir onu gereksiz yere hayrete düşüren bir yapbozun parçalarını tamamlıyordu. Susuzluktan ölen biri su içme ihtiyacı içindedir, bir çölün ortasında bile olsa o son acı damla su bile onun için değerlidir.

"Adamların nerede gizleniyor?"

"Adada olmadıklarını bilmen senin için yeterli. Aksi halde planlarımı zorlaştırırlardı. Hep yalnızdınız ama kendinizi bunu tersine inandırdınız. Dışarıda ormanın içine gizlenmiş bir düşman evde birbirine güvenen müttefikler anlamına geliyordu."

"Sabah kahvaltıma uyku ilacı koydun."

"Kesinlikle hayır! Bu çok kolay olurdu! Benim hiçbir müdahalem olmadan kendin derin bir uykuya daldın. Monica'yla hesapları kapatma vakti gelmişti, doğrusu evden o şekilde çıkarak beni çok şaşırttı. Onu hemen takibe başlayabilirdim ama o an için senin ne işler karıştırdığını görmek bana daha önemli geldi. Her şeye rağmen grubun en zekisi sendin. Uyurken defterini çalmak ise... Bir bardak su içmek kadar kolay oldu, sanırım bunu *söylememe gerek bile yok*."

"Neden Alessandro Monica'yı öldürmeye çalıştı?"

"Bu da benim başka bir başyapıtım. Tabanca mükemmel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şekilde çalışıyordu, üçünüzden biri beni vurup başarılı katil kariyerimi sonlandırmasın diye onu ben kilitledim. Sanırım Monica'nın bana vurduğunu gören Alessandro katilin o olduğunu düşündü. Bu yüzden de kendini kurtarmak için onu hemen öldürmesi gerekiyordu. Zavallıcık aklını yitirip aceleci davrandı. Monica'yı hallettikten sonra hiç şüphesiz riske girmemek için bizi de hemen öldürecekti. Bu arada o ufak kızcağızın benden daha iyi olamayacağını söylemem gerek, olanları seyrederken şaşırmış gibi yaptım. Yakışıklı Alessandro'sunu yumruk ve tekmeleriyle paramparça ederken onu hayranlıkla izlemek çok güzeldi. Onlar birbirine âşık değil miydi? Korku sevgiden çok daha itici bir güçtür. Bu arada tabancadan bahsetmişken..."

Anna kalkıp ona arkasını döndü ve odasına yöneldi. Elinde tabanca ve başka bir şeyle geri döndü.

Giovanni hareketsiz bekledi. Katilin konuşmaktan sıkıldığını anlamıştı. Kadın elinde bir şeyle oynayarak geri geldi. Sonra Smith & Wesson tabancayı tam aralarındaki küçük sehpaya ikisine eşit mesafe uzaklıkta olacak şekilde koydu. Hemen ardından ciddi bir tonla ekledi:

"Bu 686 modelinin namluyu bloke eden ve silahın kullanılmasını imkânsız kılan bir güvenlik kilidi var. Silahlar cehaleti kabul etmez. Şimdi yine her zamanki gibi mükemmel bir şekilde çalışıyor. Mermi namluda. Son bir şansın var: Eğer tabancayı önce sen alırsan beni vurabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giovanni önce silaha sonra ona baktı. Artık onun oyunlarına aldanmıyordu. Hiçbir şey yapmamaya karar verdi. Her tür girişim onun için bir intihar olabilirdi. Anna hayal kırıklığına uğramış gibiydi: "Ben işin içine biraz tuz biber katmaya çalışıyorum, sense hiçbir şey yapmıyorsun."

"O tabancayı almaya çalışmayacağım, benden daha hızlı olacağına şüphem yok. Beni adrenalin olmadan öldürmek zorunda kalacaksın."

"Bu bana hiç de zeki bir davranış gibi gelmedi. Seni harekete geçirmenin binlerce yolunu biliyorum ben."

Giovanni sağlam durmaya çalıştı.

"Hiçbir direnç göstermeyeceğim."

"Buna ne dersin?"

Ona üstünde rozet olan bir polis kimliği gösterdi. Bunu silahla birlikte almıştı.

"Bu da ne demek?"

Rozetin yanında bir fotoğraf vardı. Giovanni irkildi. Hayır, bu gerçek olamazdı! Ona da kötülük etmiş olamazdı!

Anna tüm sakinliğiyle tekrar yerine oturdu.

"Oysaki evet, Vanessa Cadeddu, eski sevgilin olan küçük arkadaşın. Çok iyiydi biliyor musun? Şovun yerini bulmayı başardı ve seni kurtarmaya geliyordu. Strangemotions'ı öğrenmişti. Gerçekten de çok başarılı bir kadın. Tabii onu yok etmek zorunda..."

Giovanni kafasındaki tek bir düşünceyle hamle yaptığı silahı yakaladı. Ama hemen ellerinin üstüne çöken Anna'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elleri onun silahı kavramasına engel oldu. Kadın çenesine bir dirsek indirdi ama Giovanni silahı bırakmadı, hatta aksine boştaki eliyle onun midesine sert bir yumruk indirerek karşılık verdi. İkisi de silaha bakarken üstlerine çevrilmiş üç kamera da onlara konsantre olmuştu. Anna'dan gelen bir diz darbesi silahın Giovanni'nin elinden düşüp dört metre kadar uzağa sürüklenmesine neden oldu. Artık dövüşmek üzere sadece bedenleri vardı. Anna aldığı darbelerden güçlükle nefes alıyordu, hasmına yeterince etkili darbeler yöneltememiş gibiydi. Giovanni ise deli bir öfke içindeydi, bir süre sonra kadının sırtına onu yere devirecek kadar sert bir darbe indirdi. Anna yüzüstü yere düştü, işte o sırada Giovanni de silaha odaklandı. Gözlüklerini düşürmüş olmasına rağmen silahı hemen gördü ve almayı başardı. Dönüp düşmanını aradı. Bulamadı.

Nereye gitmişti? Kanepelerin arkasında mıydı? Odalardan birine mi kaçmıştı? Peki ya tabanca gerçekten çalışıyor muydu? Bir el ateş etti. Merminin hızla ileri fırlamasıyla aynı anda o da geri tepti. Beceriksizce sırtüstü yere düştü. Mermi salonun tam karşı duvarına girdi. Evet! Çalışıyordu. Alessandro'yla aynı sonu yaşamayacaktı. Vanessa'nın intikamını alabilirdi. Ve diğer sekiz yarışmacının. Strangemotions'ın tüm kurbanlarının intikamını alabilirdi. Bu, reality'nin son bölümü olabilirdi.

Acı içinde yerden kalktı. Dudağı kanıyordu. Kolları yorgunluktan zorlansa da hâlâ hedefe nişan alabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neredesin Anna? Kaçtın mı? Silahlı bir insanı öldürmek çok daha zor, öyle değil mi?"

"Hayır, kaçmıyorum."

Koltuklardan birinin arkasından kalkan Anna hâlâ güçlükle nefes alıyordu. İşler onun için iyi gitmiyordu. Birden elindeki bıçağı fırlattı. Giovanni tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Bıçak boynunun bir santim uzağından geçti. Onun soğuk nefesini ve arkasındaki duvarda son bulan yolunun sert sesini duydu. Katil avını kaçırmıştı.

Bir anlığına, sadece bir anlığına bile olsa katilin sesinde umutsuzluğu hissetti: "Hayır!"

Kendi kendine bıçağı nasıl unuttuğunu düşündü. Anna'nın söyledikleri dikkatini dağıtmıştı şüphesiz. Sonra şöyle dedi: "Görünen o ki bu sefer oyun beklenmedik bir şekilde sonlanacak."

Giovanni kendini güçlü hissediyordu. Anna'nın korku duymasını istiyordu, tıpkı kurbanları gibi. Ve tabii acı çekmesini. Bir anda ölmemeliydi. Silahı ona doğrulttu. Anna bu sona hazırlıklı görünüyordu. Belki de er ya da geç işlerin ters gideceğini hesaba katmıştı. Ama böyle tehlikeli bir noktada bile oyunun kontrolünün kendisinde olduğu izlenimini vermekten geri kalmıyordu. "Senin için çok geç olmadan beni öldürmeni tavsiye ederim. Hata yapmamak için kollarını hafifçe esnek tutmalısın. Teknik olarak buna 'modifiye ikizkenar pozisyon' denir. Bacaklarını sağlam tut ve tam göğse nişan al."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona kendisini nasıl vuracağına dair yönlendirmeler yapıyordu.

"Ne var? Tereddüt mü ettin? Ah, doğru ya: Sen daha önce kimseyi öldürmedin ve birdenbire bunun o kadar da kolay olmadığını fark ediyorsun, karşındaki düşmanın ben olsam bile."

Giovanni onun söylediklerine kafa yormaması ve yanına yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini anladı.

Anna ona doğru hareketlendi, gözlerinin içine bakmayı bir an olsun bırakmıyordu.

Tetiği çekti, mermi haznesi döndü ama silah ateş almadı. Sanki şarjör boş gibiydi.

"Sürpriz! Tabancada tek bir mermi bırakmıştım. Sen de gidip onunla duvara ateş ettin. Rus ruletini sever misin?"

Bu doğru olamazdı! Bu doğru olmamalıydı! Giovanni bir yandan gerilerken bir yandan da tetiği tekrar çekmeye çalıştı. Ateş etmiyordu. Silahın içinde mermi yoktu. Bir an için kendini tamamen savunmasız hissetti, çok yorgundu, her şeyden yorulmuştu.

Kadın ona ulaşıp silahı elinden aldı, o sırada genç adam bitkin ve inanmaz bir halde dizlerinin üstüne çöktü.

"Sana önceki söylediklerimin kanıtı bu: Sen tam bir aptalsın. Sana doğruyu söylediğimi nereden çıkardın? Kadınlara asla inanma, hele bir de inanmayı seçtiğin kadın katilse!"

Giovanni yerden güçlükle kalkarken ona şarjörü gösterdi. Silahın içinde, iki boş mermi haznesinin ardında üç mermi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer silahı ilk ben ele geçirmiş olsaydım, bana tek bir mermi yeterli olacaktı. Eğer sen önce davransaydın tek bir merminin sana yetmeme olasılığı oldukça yüksekti ve silahın içinde daha fazla mermi olduğunu anladığında çok geç olacaktı. Bıçak güzel bir hedef saptırma aracı oldu. Seni bu mermi oyununu yapmadan öldüremezdim elbette."

Bir bilek hareketiyle mermi haznesini kapatıp nişan aldı.

"Güzel, yeterince eğlendim. Hızlı ve acısız bir ölümü hak ettin. Güle güle."

Onu tam kalbinden vurdu, yüzünde sanki sempatik seyahat arkadaşına veda eden birinin gülümsemesi vardı. Giovanni yalnızca net bir acı duydu, sonrasında ise her şey karardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

OYUN BİTTİ

Harry siperliğini çıkardı. Dalgıç maskesine benziyordu ama önünde şeffaf cam yerine mat mavi bir kısım vardı. Sonra büyük bir sükûnet içinde koyu renkli oldukça dar eşofmanını çıkardı. Giysinin içi küçük altıgenler şeklindeki silikon kablo bağlantılarıyla kaplıydı. Oyun kostümünden sensörleri çıkarıp ekrana bazı parametreler girdikten sonra hepsini düzgün bir şekilde bir dolaba yerleştirdi. Gün ışığına tekrar alışmak için biraz zamana ihtiyacı oldu. Kendini uyuşmuş hissediyordu, terlemişti ve zihni tam olarak yerinde değildi. Uzun süreli teste her tabi tutuluşunda böyle oluyordu. Pencereden dışarı baktı. Eylül ayında Roma büyüleyiciydi. Dışarısı yirmi beş derecenin üzerindeydi ve batı esintisi vardı. Bir saat içinde Kolezyum yakınlarındaki herhangi bir restoranda tüm bu havanın keyfini sürüyor olacaktı.

'Amerika'dan gelen bir bilgisayar dâhisi.' İşte patronu onun için böyle diyordu. İşin aslı İtalyanlar bu şansı yıllar önce büyükelçi olan babasının peşinden Roma'ya gelmesi sayesinde kazanmıştı. Sonrasında ellerinde böyle bir dehanın olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fark ettiklerinde onun Sanal Gerçeklik Merkezi'ndeki ilginç projeler kapsamında çalışmasını sağladılar. Bu merkez çeşitli büyük firma ve Savunma Bakanlığı ile işbirliği içindeydi.

Luigi koridordan başını uzattı: "Evet? Çalışıyor mu?"

"Eh, hem evet hem hayır."

Luigi muhasebe işlerine bakıyordu ve Harry'nin yaratıcı işine gıpta ediyordu. Büyük bir merakla sıkça yanına uğruyordu. Genel anlamda biraz bir şeyler anladığı da söylenebilirdi.

"Hangi seçeneği kullandın: 'Tam hisseden' mi yoksa 'oyuncu' mu?"

"Evet, 'tam hisseden' seçtim. Tıpkı bir film seyretmek gibiydi, tüm hisleri birebir duydum. Bir düzine kez 'öldüğümü' hissettim, vücudumda ne kadar adrenalin pompalandığını tahmin bile edemezsin. Şu vücut basıncı detektörüne bir bak: Bazı anlarda en yüksek iki yüz, en düşük ise yüz yirmi."

"İçeride ne kadar kaldın?"

"Dört saat."

"Sen deli misin? Bana doktorun günde kırk dakikadan fazla kullanılmasını önermediğini söylemiştin."

"Benzer bir oyunun satışa sunulması halinde gençlerin kullanma talimatlarına yan gözle bile bakmayacaklarını çok iyi biliyorsun. Bir kez başladın mı bir türlü bırakamazsın."

"Korkarım ki on sekiz yaş altına yasaklanır."

"Olabilir. Tabii kalp hastalarına da. İlk anından itibaren paralel bir gerçekliğin içine düşüveriyorsun. Bugün Bahamalar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daydım, ama seçilebilecek elli hayal kurgusu vardı, tabii istenirse bunlara rastgele de dahil olunabilir."

"Sonra da hikâye başlıyor, aşk ya da cinayet."

"Aynen öyle; böylece kadınlar belki gerçek hayatlarında bile yaşayamadıkları gerçek aşkların, erkekler ise gerilim hikâyelerinin keyfini sürebilecek. Olabilecek en gerçek suçlar ve kullanıcı sanallığı ne şekilde yaşayacağını kendisi seçebiliyor: Her şeyi birebir hissettiği tam bir sanal gerçeklik ya da kahramanlardan birini seçip yalnızca tek bir öznenin hislerini yaşamak. Bence kesinlikle ikinci seçenek daha çekici, çünkü etkileşimli."

"Katılıyorum. 'Tam hisseden' modunun bana açıkladığın şekliyle ciddi bir kusuru var: Kullanıcı durumu tüm fiziksel ve duygusal açılarıyla deneyimliyor ama tespit edemiyor, tıpkı televizyondaki bir filmin konusunu belirleyemeyeceğin gibi."

"Ama bir de elli yaş üstündekileri düşün. Birçoğu etkileşime alışkın değil. 'Tam hisseden' seçeneğini sinemanın daha üstünde bir seviye olarak görüyorlar. Sadece görüp dinlemek yerine kahramanların duygularını hissediyor, onlara dokunuyor, sanki onların yerindeymiş gibi kokuları algılıyorlar."

"Öyle, ama 'oyuncu' seçeneğinde birinci şahıs olarak hareket ediyorsun ve hikâyenin gelişiminde katkın oluyor. Kısacası sahnedesin, seyircilerin arasında değil."

"Her halükârda ileriye doğru çok önemli adımlar atıldı: Artık saatlerce kullanımdan sonra bile doğal olmayan hareketler ortaya çıkmıyor. Dahası konuların mükemmelleştirilmesi ile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katilin kim olduğunu anlamak çok daha zor. Her şey lanet bir gerçek gibi görünüyor."

Harry masasının neredeyse tümünü kaplayan üç büyük ekranı tek tek kapattı.

"Daha yapacak çok şey var. Vizör çok ağır. 'Oyuncu' seçeneği sonsuz sayıda değişkene sahip ve yüksek miktarda eksabyte[4] gerektiriyor. Alt menüdeki ayarları çok iyi yapmak gerekiyor. Hem sonra o elbiselerin içinde insan patlıyor ve... Maliyetleri kesinlikle çok aştık. Kısacası tam bir karmaşa içindeyiz."

"Altı kişi çalışıyorsunuz ve merkezin en iyilerisiniz. İşler nasıl giderse gitsin büyük bir başarı olacağı kesin. Askeri etkiler doğuracağı doğru mu?"

"Olacağından eminim. Savunma Bakanlığı sanal simülasyonların oldukça gerçekçi olmasıyla çok ilgili. Sivil bir pilotun performansını ekran üstündeki bir uçuş simülasyonunda değerlendirmek bir şey, sanal bir gerçeklikte alandaki çözüm bulma ve gerilimi yönetme kapasitelerini tartarak tehlikeli bir görev için en uygun adamları seçmek ayrı bir şey."

Artık asansördeydiler ama işten konuşmayı sürdürdüler. Luigi sorularına devam ediyordu: "Kaç farklı 'cinayet hikâyesi' öngörüyorsunuz?

"Temel kurguların sayısı on beş ama olası kombinasyonlar sınırsız. Bu sadece mevcut olan hafıza alanına bağlı."

4 Bilgisayarlar için bir veri büyüklüğünü ifade eden terim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bahamalar'daki reality hikâyesini senin bulduğun doğru mu?"

"Evet, iki yıl önce yıllık iznimdeyken aklıma gelen bir fikir. Merkez duyar duymaz onayladı."

"Hatırlıyorum, birden gidiverdin. Bir ay sonra da geri döndün. Demek ki bilgisayar sihirbazlarının hayal gücünden yoksun oldukları doğru değil. Aklına nasıl geldi?"

"Durup dururken geliverdi, duştaydım."

Merkez'den çıktıklarında yolları ayrıldı. Uzaklaşan Luigi'nin ardından baktı. Yaptığı o tatilin gerçekte ne olduğunu bir bilseydi... O sanal gerçeklikte yaşanan her şeyi aslında Harry gerçek hayatta bizzat yaşamıştı. Yani neredeyse her şeyi. Organizasyonun ismi Strangemotions değildi ve kadın Anna ismini taşımıyordu ama geri kalanın neredeyse hepsi doğruydu. Çünkü aslında o katliamdan *tek hayatta kalan* kişi kendisiydi. Onun tanıklığı sayesinde uluslararası polis, organizasyonu tespit edip katilleri yakalamıştı.

Anna olarak adlandırdığı kadın yakalanana kadar güvenlik nedeniyle herhangi bir yayın organında organizasyondan bahsedildiğini duymayacağı söylendiğinde çok şaşırmıştı. Buna karşı çıkmıştı: İnsanların bilmeye hakkı vardı! Ama kararlı davranan polis birimleri ona her şey sonlandığında medyaya tüm olup bitenin duyurulacağının garantisini verdi.

İki yıl süresince konuyla ilgili ne bir haber aldı ne de okudu. Bu zaman aralığında kadını yakalayamamış olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları mümkün müydü? Bazen her şeyi anlatmayı düşünüyordu, mesela internet üstünden, ama sonra içinden bir ses boş ver diyordu. Elbette ki her psikanalist Harry'nin bir video oyununda bile olsa her gün aynı şeyi yaşayıp durmayı nasıl kabul ettiğini sorgulardı. İnsanlar o sanal oyunun gerçek bir vahşetin simülasyonu olduğunu bilse kimbilir onu nasıl suçlardı. Ama onun için her gün Strangemotions ile boy ölçüşmek rahatlatıcı bir hal almıştı. Bu şekilde kendine şöyle diyebiliyordu: "Artık kontrol bende, her şeyi silmek için tek bir dokunuşum yeter; kimse gerçekten acı çekmiyor." Belki henüz o kadını yakalayamamışlardı ama eli kulağındaydı. Ve o çılgın reality şov bir daha asla hiçbir yerde yapılamayacaktı, ne Bahamalar'da ne de başka bir yerde.

O sırada cep telefonunun sesi duyuldu, bir kısa mesaj gelmişti. Gizli bir numaradan geliyordu. Harry mesajı okurken kalbi gittikçe daha da hızlı atmaya başladı:

YENİ BİR OYUN DÜŞÜNDÜM.
SEN DE BUNUN BİR PARÇASI OLACAKSIN. BU OYUN BENİM ZAFERİMLE SONLANACAK. ŞİMDİ BAŞLIYOR.
BU SEFER HAYATTA KALAN KİMSE OLMAYACAK.
YARIN GÖRÜŞÜRÜZ, BELKİ.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Michael S. Hart'a minnet dolu bir teşekkür sunmanın doğru olacağına inanıyorum. İsmini hiç duymadınız mı? Kendisi e-kitabın mucidi olarak kabul edilir. Onun Gutenberg Projesi 1971 yılına dayanır. İnternet aracılığıyla tüm dünyaya yayılacak elektronik kitaplar hayal etmiştir (o zamanlar Arpanet olarak adlandırılan internet dünyası henüz keşfedilmemiş bir evrendi). Hart'ın o günkü sezgileri olmasa ilk romanımı internet ağı üstünde "uçuramazdım". Bunun bir sonucu olarak gerilime inanan okuyucular kitabımı binlerce kez indirip beni kitabın elinizde bulunan basılı halini çıkarmaya itemezdi. Benim gibi teknoloji hantalı biri için biraz paradoksal bir durum bu.

Hart, bu yeni yazarların dünyasını sorgulayan ve onlara e-kitap imkânı sunarak içlerinden en iyilerini ödüllendiren Libromania yayınevinden çok memnun kalırdı sanırım. İşte bu yüzden bu yeni gerçekliği sunan Libromania'ya, yayınevi ve yazarlar arasında çok değerli bir bağlantı olan Antonio La Gala'ya teşekkürler.

Aileme değinmeden edemeyeceğim: Babam Francesco, kız kardeşim Silvia ve özellikle de annem Ornella; yardım ve desteğiniz için teşekkürler.

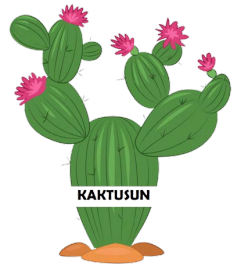
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu ve önceki eserlerimi okumuş olan sıkı ve zorlu arkadaşlarımı da unutamam. Bu kitabın çıkışa hazır olduğunu ilk hissedenler onlardır. Kitabın açık sonlanması fikrinin sahibi Amanda Cattaneo'ya, değerli önerileri için Marco Raschi'ye ve kitabın tanıtım filminin yazarı Manuela Tegoni'ye teşekkürler.

Her gün attığım tweet'leri büyük bir merakla okuyan tüm takipçilerime teşekkürlerimi sunuyorum. E-kitabı okuyup beğendikten ve Amazon'da kitap hakkında olumlu yorumlar yaptıktan sonra beni ilk takip etmeye başlayanları hatırlıyorum. Listeye az da olsa her gün eklenenleri ise büyük bir hayretle gözlemliyorum.

Heyecanlananlar olduğu kadar kritik edenler de dahil olmak üzere tüm okuyucularıma teşekkür ediyorum. Her gözlem, düşünmek için ve (umarım ki) iyiye gitmek için çok faydalı. Hepinizin tek tek ellerinizi sıkmak isterdim.

Biri dünyayı güzelliklerin kurtaracağını söylemişti. Bu çok doğru ama kılıkları ne olursa olsun, elektronik ya da kâğıttan, kitapların da bunda sarsılmaz bir katkısı olduğu kesin.

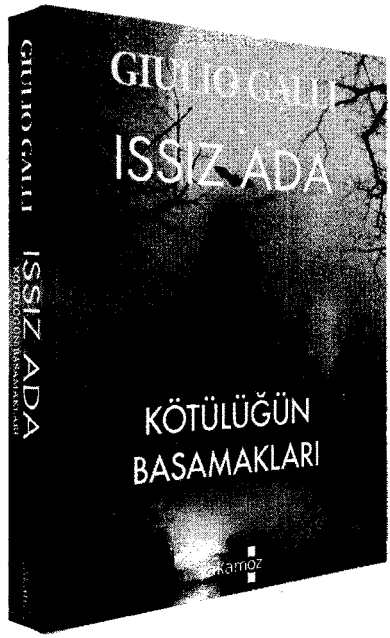
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yeni bir oyun başlıyor.
Bu sefer hayatta kalan kimse olmayacak.

Harry Miller cep telefonunun ekranına inanmaz gözlerle baktı, nefesi kesildi, başından ayaklarına doğru soğuk bir ürperti indi. Sonsuza dek ardında bıraktığına inandığı bir kâbusun içine geri çekilmesi için birkaç kelime yeterli olmuştu. Reality şovdan sağ çıkan tek kişinin korkuları yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Canlı yayında ölümden kaçan ve bu korkunç gösteriyi sahneleyen suç örgütünü ortaya çıkaran adam, yeniden bir av halini almıştı.
İşkencecileri, dünyanın yarısında onları arayan polisten kaçıp onu bulmayı başarmış mıydı? Gizli servisin hareketlerini önceden öğrenmek için ne gibi araçlardan faydalanıyorlardı? Pes etmemeye kararlı olan Harry, düşmanlarının intikam almadan durmayacaklarını biliyordu. Ve tek bir hatalı adım son adım olabilirdi çünkü her yer bir tuzağa, herkes bir düşmana dönüşebilirdi; çünkü Harry son kalandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçek kimliğim ve geçmişim, anahtarının
sadece bende olduğu bir sandıkta gizli.

"İsmim… Aslında isim hiç önemli değil. Çok fazla ismim oldu. Saçımın şeklini, boyasını, göz rengimi, makyajımı ve kıyafetlerimi defalarca değiştirdim ama derinlerde
hep aynı ruh bütünlüğünü taşıdım.
Ben bir katilim, ya da daha doğrusu şiddet suçları alanında şampiyon sayılan en üst seviyedeki bir katil, bir "top killer." Mesleğimi keşfetmek biraz vaktimi aldı. Diğer yandan bunlar okulda öğrenilen şeyler değil. Kötülüğün basamaklarını tek tek çıktım ben, başta tereddütle ama sonra hep ikna olmuş bir şekilde.
Sonra… bir felaket oldu. Bir dublör, öngörülemeyen bir kasırga hırslarımı mahvetti. İşte bu yüzden buralara kadar nasıl geldiğimi, aştığım engelleri, karşı karşıya kaldığım tehlikeleri, beni yıkamayan acıları tekrar düşünme ihtiyacı hissettim. Hayatımın ilk otuz yılını tekrar gözlerimin önünden geçirmem gerek. Çünkü ben en iyiyi yapmak için doğdum, bundan hiç şüphem yok. Yapmam gereken tek şey kendime, dağı nasıl aştığımı hatırlatmak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM